ESTELLA DOUGLAS

Umbre în râsul tău

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Difuzoarele transmiteau în surdină acordurile cunoscute ale unei vechi melodii a formației Beatles și, în mod inconștient, Catherine fredona. Era ocupată să aranjeze crizanteme roșii pentru sărbătoarea tuturor sfinților. Se dădu înapoi pentru a-și admira opera și vocea sa se înălță pe finalul cântecului. Nu auzi ușa magazinului deschizându-se. Liniștea care se lăsase după ultima notă fu întreruptă pe neașteptate de o voce timidă.

– Dumnezeule, Cat, nu pot înțelege cum ai putut renunța la toate acestea!

Surprinsă, Catherine se întoarse spre prietena sa, Nancy, care se uita la ea cu o privire admirativă.

– M-ai speriat, spuse ea cu o mică grimasă, nu te-am auzit intrând. Să fie deja ora?

Era vineri și trebuia să iasă amândouă la restaurant și apoi la cinema.

– Aproape, răspunse Nancy. Am trișat puțin, am închis magazinul mai devreme. M-aș fi grăbit și mai mult dacă știam că dădeai un recital. Haide, cântă alt cântec pentru mine!

Înconjură tejgheaua, se așeză pe un taburet și aruncă spre Catherine un zâmbet seducător.

Aceasta scutură din cap cu un aer contrariat.

– Nu fi ridicolă! Și dacă intră un client? Oamenii vor crede că mi-am pierdut mințile.

– Glumești! S-o audă pe Cat Devlin în persoană... ar fi o sărbătoare pentru ei! N-ar fi trebuit să renunți niciodată.

Nancy își privi atent prietena, copleșită de curiozitate. Chiar și cu coafura sa obișnuită și machiajul discret, nu era greu să ți-o imaginezi pe Catherine în rolul său de vedetă. Avea în ea ceva greu de definit... Nu era numai frumusețea ei, căci era frumoasă, cu părul ei roșcat, bogat și fața de un oval perfect luminată de ochii căprui-închis, calzi. Era ceva mai mult... o aură, un farmec ce atrăgea atenția chiar mai mult decât perfecțiunea trăsăturilor sale.

Nancy murmură, nestăpânită:

– Acum, ai fi putut fi un foarte cunoscut star.

Catherine ridică din umeri fără să răspundă. O irita această curiozitate a lui Nancy față de Cat Devlin și regretă că într-o zi îi făcuse confidențe. De când era la curent cu trecutul ei de cântăreață, Nancy nu înceta s-o chinuiască punându-i întrebări. Și Catherine n-avea nici cea mai mică intenție să răspundă la ele... trecutul era complet mort și nu-l va dezgropa numai pentru a satisface curiozitatea unei tinere fete visătoare.

Se simți totuși puțin vinovată de reticențele sale și sfârși prin a ceda insistențelor prietenei. Începu să cânte și se întoarse ușor pentru a-și ascunde chipul. Cântase această baladă de sute de ori, era în mod obișnuit în repertoriul lor. Auzea în minte vocea de bariton a fratelui ei Casey, care o

acompania altădată și ochii i se încețoșară. Se împlineau cinci ani de când Casey murise, dar Catherine se întreba dacă va înceta vreodată să-i lipsească.

Ultima notă se stinse, Catherine își înăbuși durerea și se întoarse s-o privească pe Nancy. Dar ochii săi se opriră asupra unui necunoscut care stătea în picioare în spatele ei. Un bărbat cu trăsături seducătoare, ai cărui ochi, de un albastru limpede, scânteiau de amuzament.

Obrajii Catherinei se îmbujorară. Cu excepția vechilor medii muzicale, era mai degrabă ciudat să vezi o persoană care vinde flori cântând în magazinul său. Mormăi niște scuze vagi:

– Îmi pare rău, nu v-am auzit intrând.

Fără să fie preocupat de jena ei, bărbatul continua s-o examineze cu un interes pe care nu-l ascundea. Privi silueta ei fină cu un ochi admirativ și Catherine roși și mai mult.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea. Eram pe punctul de a închide...

– Arătați foarte bine, spuse el liniștit.

Ea se încruntă.

– Evident! interveni Nancy cu entuziasm. N-o recunoașteți?

Bărbatul schiță un zâmbet.

– Îmi pare rău, mi-e teamă că nu.

Catherine îi aruncă prietenei sale o privire furioasă pe care aceasta se grăbi s-o ignore.

– Ați auzit cu siguranță vorbindu-se despre Cat Devlin, nu-i așa? insistă ea.

– Sunt dezolat, nu-mi spune nimic.

– Sunt sigură că domnul este grăbit, Nancy, i-o tăie Catherine pe un ton agasat. Doriți niște flori? adăugă ea, îndreptându-se spre marfa expusă.

Din nefericire, necunoscutul nu dădu impresia că vrea s-o urmeze. Se mulțumi s-o privească atent, cu curiozitate.

– Dumneavoastră sunteți Cat Devlin? o întrebă el.

– Am fost, replică ea.

Apoi, amintindu-și că era vorba de un client, preciză:

– Acesta era numele meu de scenă. Am fost cântăreață profesionistă. Ce flori...?

– Aici?

– Poftim?

– Ați cântat în regiune?

– Cat și fratele său erau vedete la Las Vegas, declară repede Nancy. Aveau mult succes. Îmi vine greu să-mi imaginez că n-ați auzit niciodată vorbindu-se de ei, erau foarte la modă. Nu știți „Stardust Magic“? Acesta a fost marele lor succes! Cântecul a fost mult timp cel mai grozav șlagăr.

„Într-o zi, o voi omorî pe această fată! se gândi Catherine exasperată. Știe totuși că detest să se vorbească despre cariera mea de câtăreață!“. Dusă de elanul său, Nancy părea dispusă să-i ofere necunoscutului detalii despre cei doi Devlin. Atunci, fără să șovăie, Catherine o întrerupse:

– Cum v-am spus, eram pe punctul de a închide. Dacă îmi spuneți ce doriți...

– Prin urmare, cântați împreună cu fratele dumneavoastră „Stardust Magic“? întrebă bărbatul în loc să răspundă la întrebarea ei.

– Exact, spuse ea pe un ton sec. Acum, dacă nu vă deranjează...

El o privi cu un aer gânditor, apoi se uită prin încăpere și își opri privirea asupra unui buchet de garoafe. I le arătă cu un gest.

– Acestea vor fi foarte bune.

Catherine se grăbi spre ele. Când aduse florile, el întrebă:

– Ați cântat pe scenă, acum cât timp?

– Adăugați o carte de vizită? îi replică ea, ignorându-i întrebarea.

Câteva secunde, se înfruntară din priviri.

– Nu cred, florile ajung, spuse el în cele din urmă.

Își scoase portofelul din buzunar, trase din el o carte de credit și o puse pe tejghea. În timp ce învelea buchetul în celofan, Catherine aruncă o privire discretă asupra ei. Kent Latimer... Recunoscu imediat numele. Nu era de mirare că fața lui i se părea vag cunoscută! Avea birourile de consilieri juridici în clădire și trecea, fără îndoială, în fiecare zi prin fața magazinului. Mai mult, portretul său apărea deseori în ziare, deoarece era unul dintre consilierii municipali din Vancouver.

Dar era încă și mai rău și Catherine simți că i se strânge inima! Deși până în acea zi, nu pusese niciodată piciorul în magazinul ei, Kent Latimer era unul dintre cei mai buni clienți. Secretara sa făcuse comenzi în numele lui de nenumărate ori prin telefon, de când își făcea Catherine meseria. Și când, în sfârșit, venise în persoană, ea se purtase dezagreabil cu el...

Umilită, înălță capul, hotărâtă să-i ofere cel mai frumos zâmbet al său pentru a se face iertată. Stângace, lovi o vază plină și văzu cu groază apa rece revărsându-se pe pantalonii impecabili ai lui Kent Latimer.

– Oh, nu! exclamă ea înnebunită.

El scosese deja o batistă din buzunar și șterse de bine de rău pata întunecată de pe materialul gri deschis.

– Îmi pare teribil de rău, domnule Latimer, mai bâigui ea, pregătindu-se să înconjoare tejgheaua spre a-i veni în ajutor.

El îi preîntâmpină gestul și ridică mâna.

– Vă rog, nu vă deranjați, i-o aruncă el pe un ton rece.

Se îndepărtă, își luă cartea de credit și o puse la loc în buzunar.

– Mi-am schimbat părerea în legătură cu florile, reluă el. Iertați-mă vă rog, că v-am împiedicat să închideți la timp.

Cum el făcu stânga-mprejur, Catherine luă în grabă buchetul de garoafe și se repezi în urma lui.

– Vă rog, domnule Latimer, luați florile... Sunt din partea casei. Vreau să spun... Măcar atâta pot face... și să-mi trimiteți factura de la curățarea pantalonilor... Îmi pare într-adevăr rău.

El acceptă și luă florile cu o față indiferentă. Dar vocea sa trăda mânia.

– Mulțumesc, le iau. Din nefericire, este târziu și nu mai am timp să găsesc în altă parte. Cu atât mai mult cu cât, acum, sunt obligat să mă schimb!

Încremenită, Catherine îl văzu ieșind din magazin trântind ușa în urma lui.

– Catherine, cum ai putut oare? exclamă Nancy în spatele său. Știu că nu-ți place să se vorbească despre viața ta de cântăreață, dar nu trebuia să-l uzi pe acest biet bărbat!

Remușcările care o copleșiră găsiră un mijloc neașteptat de a-și vărsa furia. Se întoarse, cu ochii strălucind:

– A fost un accident! izbucni ea. Dar dacă știi că detest să se vorbească despre trecutul meu, de ce oare ai povestit? M-am săturat! De când ești la curent, mă sâcâi. Și iată că te-ai decis să le mărturisești tuturor celor pe care-i întâlnești că o cunoști pe celebra Cat Devlin! Ei bine, să-ți

intre în cap: Cat Devlin nu mai există! A murit, în același timp cu Casey Devlin. Așadar, încetează să mai încerci s-o reînvii!

– Credeam că suntem prietene, protestă Nancy, cu ochii înotând în lacrimi.

Catherine se mulțumi să ofteze, fără să răspundă. După o tăcere tensionată, Nancy murmură:

– Presupun că ești o vedetă prea mare pentru a accepta să fii prietenă cu cineva banal, ca mine. Îmi imaginez că îți este rușine. Preferi ca oamenii să nu știe cine te vizitează acum.

Durerea evidentă a tinerei fete o tulbură pe Catherine.

– Îmi pare rău, Nancy, spuse ea pe un ton obosit. Suntem prietene și n-aveam nici un drept să vorbesc astfel.

– Dar gândeai ceea ce ai spus...

Catherine ezită.

– Ei bine... nu în felul în care m-am exprimat. Tu ești prietena mea cea mai bună și, aș vrea să încetezi să mai amintești de Cat Devlin. Această prioadă din viața mea a trecut. Nu vreau nici să mă mai gândesc la ea.

Nancy părea încă în defensivă. Catherine făcu un pas spre ea și o văzu dându-se înapoi:

– Pentru Dumnezeu, Nancy! Nu vreau să mă cert cu tine. Numai că... n-ai putea oare să uiți ce am fost? Cine am fost? Nu pot fi oare numai Catherine Delaney, prietena ta care vinde flori?

Tânăra fată afișă o expresie încăpățânată, apoi în ochi îi apăru o licărire șireată.

– De acord, cu condiția să-mi spui de ce nu vrei să vorbești despre asta. Dacă suntem prietene, nu trebuie să avem secrete una față de cealaltă. Dacă îmi explici, nu voi mai spune nimănui că ești Cat Devlin.

Catherine o privi cu insistență, clătinând din cap. Nancy avea cu cinci ani mai puțin decât ea și își dădu seama brusc de distanța pe care această diferență de vârstă o marcase între ele. Nu era numai o chestiune de ani, dar mai ales de experiență.

– Nancy, spuse ea cu amabilitate, există anumite lucruri care nu pot fi mărturisite nici celor mai buni prieteni.

– Așadar, nu vrei să-mi povestești nimic?

– Nu!

– În acest caz, nu cred că suntem prietene.

Catherine lăsă capul în jos, ezită, apoi murmură:

– Dacă simți astfel... atunci probabil că într-adevăr nu suntem.

– Foarte bine! i-o aruncă Nancy.

Cu fruntea sus, ieși din magazin fără să se întoarcă.

Catherine nu făcu nici un gest. Rămase acolo, nemișcată. O cunoștea destul de bine pe Nancy pentru a ști că aceasta nu va reveni și că n-o va ierta... decât dacă își va vedea până la urmă curiozitatea satisfăcută. Iar Catherine nu era dispusă să cedeze asupra acestui punct, nici măcar pentru a salva prietenia lor.

Cu pași lenți, merse până la ușă și închise magazinul. În mai puțin de jumătate de oră, își pierduse cea mai bună prietenă și cel mai bun client! Pe scurt, o zi bună... Izbucni pe neașteptate în lacrimi.

* * *

Kent Latimer făcu o grimasă în fața albumului imens pe care secretara sa tocmai i-l pusese pe birou. Cum să scape de corvoada de a-l răsfoi fără s-o mâhnească pe această

cumsecade domnișoară Hamilton? Într-un elan de generozitate pe care începuse să-l regrete, vinerea trecută o invitase la cină pe această domnișoară bătrână, la întoarcerea sa. Știa că era aniversarea ei și că, fără îndoială, n-avea pe nimeni cu care s-o serbeze.

Conversația fusese mai întâi puțin stingheră. N-aveau multe lucruri în comun, în afara relațiilor lor profesionale, iar munca nu era un subiect potrvit pentru o masă de sărbătoare. Aproape în disperare de cauză, Kent îi povestise incidentul ce avusese loc la magazinul de unde își procurase buchetul pentru aniversare. Și astfel, fără să vrea, evocase un subiect drag inimii secretarei sale.

Bătrâna domnișoară se emoționase aflând că persoana care vindea flori și căreia îi făcuse atâtea comenzi de-a lungul anilor nu era alta decât Cat Devlin, idolul său. Se miră de asemenea de ignoranța patronului său și îndată, de a doua zi, își făcu o datorie de-a o îndrepta. Judecând după grosimea albumului, colecționase fără îndoială cu pasiune toate articolele referitoare la cuplul Devlin.

Kent trebuia să admită că seara fusese instructivă. O bănuise pe tânăra Nancy că exagerase popularitatea prietenei sale, dar descoperise cu mirare că cei doi Devlin cunoscuseră celebritatea și bogăția în cursul carierei lor. De fapt, fuseseră printre vedetele cele mai populare la Las Vegas...

Interfonul țârâi pe biroul său în momentul în care se hotărâse să examineze mai amănunțit albumul domnișoarei Hamilton despre cei doi cântăreți.

– Da? spuse el, apăsând pe buton cu un gest nerăbdător.

– Tatăl dumneavoastră, pe linia trei. Să vă fac legătura?

Kent făcu o grimasă, apoi acceptă.

– Bună, tată! spuse el.

– Kent, sunt foarte mulțumit că te-am găsit, declară James Latimer cu entuziasm. Am cinat cu Charlie Ames, ieri. Primul ministru va apela la alegeri parțiale pentru a ocupa locul liber. Se pare că ai putea avea o șansă. Eu...

– Sunt la curent, tată, i-o tăie Kent cu o voce reținută. Peter și cu mine suntem gata de luptă, suntem hotărâți să ne aruncăm în bătălie, dar totul nu este decât în stadiul de proiect.

– Ei bine, ce măsuri ai luat până acum? Te-ai întâlnit cu Penrod? Pentru campania ta ai nevoie de sprijinul său.

– Avem mai multe idei, replică Kent. Pentru moment, trebuie să mă fac cunoscut.

– Să te faci cunoscut! exclamă James Latimer. Este ridicol. Ai nevoie de susținerea unor oameni cu funcții înalte, ca Penrod. Vrei să-l invit eu acasă? Poate pentru weekend...

– Nu, tată, spuse Kent pe un ton liniștit. Ca să fiu sncer cu tine, nu sunt sigur că-mi doresc susținerea lui Penrod. El și cu mine suntem de păreri opuse în politică și știu că pentru a obține sprijinul său ar trebui să-l urmez pe unele direcții pe care nu le aprob.

Ghici că tatăl său era gata să protesteze și continuă prompt:

– Nu te neliniști, am câteva proptele personale. Pentru moment, ne vom concentra asupra publicității.

– Publicitatea! îl ironiză tatăl său.

Și se lansă într-un lung discurs despre influența în capitală a domnului Penrod. Kent ascultă distrat. Tatăl său se interesa în mod deosebit să-l ajute, dar el ținea să ia propriile sale decizii, să ia asupra sa cariera lui politică... și viața sa. James Latimer nu părea să-i recunoască această capacitate...

– Cât despre proiectul tău de publicitate, se încăpăţână el, să ştii că fără susţinerea unor oameni influenţi, n-ai nici o şansă să fii ales, chiar cu cea mai bună publicitate din lume. Poate că eu n-am candidat niciodată, dar ştiu ce vorbesc. Vei fi ales mergând alături de personalităţi, nu având portretul expus în mass-media.

Ironia sorţii, Kent tocmai privea o fotografie dintr-o revistă. Nu pe cea a unui politician, ci pe cea a unei cântăreţe: Cat Devlin! Ce adolescentă încântătoare fusese! Ca femeie, era încă frumoasă, dar parcă îşi pierduse acea bucurie de a trăi care-i lumina chipul tânăr. Să fi fost oare vârsta care o schimbase astfel...?

– Aşadar, eşti de acord cu mine? Te vei întâlni cu Penrod? întrebă James Latimer.

Kent îşi dădu seama că aproape uitase de tatăl său.

– Nu, spuse el pe un ton ferm. Prefer să mă încred în propriile mele instincte. Îmi pare rău, tată, asta este. Acum, te rog să mă ierţi. Sărut-o pe mama din partea mea. La revedere.

Închise fără a-i lăsa tatălui său timp să protesteze.

Începu din nou să examineze fotografia. Tatăl său nu credea deloc în importanţa publicităţii într-o campanie electorală, dar Kent nu era de părerea sa. Pentru a comunica nişte idei, trebuie să câştigi atenţia alegătorilor. Susţinerea unor oameni influenţi nu era de ajuns, mai trebuia ceva în plus... sau cineva...

* * *

Catherine îşi aruncă stiloul pe birou şi-şi întinse braţele care o dureau deasupra capului pentru a-şi destinde muşchii

încordați. Îi plăcea să se ocupe de flori, să aranjeze buchete, să primească pe clienți... dar detesta socotelile! Se încurca în cifre și-i repugna să pretindă plata facturilor întârziate. Clientela sa, uneori comodă, nu se grăbea să-și regleze comenzile și restanțele se adunau.

Se gândi cu regret la Kent Latimer. Pierduse un client serios! El plătea întotdeauna fără să discute nenumăratele flori pe care le comanda, fără îndoială pentru iubitele sale. Trandafiri, nu-mă-uita, orhidee... Ce idioată fusese să-l ofenseze! Stricase totul în mod iremediabil...

Sosirea Paulei, asistenta sa, îi întrerupse brusc cursul gândurilor negre.

– Cineva vrea să te vadă, Catherine.

– Sosesc.

Catherine aruncă o privire dușmănoasă registrului de socoteli și se ridică imediat, mulțumită de această întrerupere. Poate va reuși să angajeze un contabil, să lase pe altcineva să se descurce cu aceste cifre și să se încarce cu scrisorile de reclamații... Această idee o făcu să zâmbească.

Dar zâmbetul i se șterse când îl văzu pe vizitatorul ei. Ce făcea Kent Latimer aici? Nu-i trimisese factura de la curățarea pantalonilor și secretara sa încetase să-i mai facă vreo comandă.

– Voiați să mă vedeți? întrebă ea cu o voce nesigură.

Era într-adevăr foarte frumos, cu acei ochi de un albastru surprinzător pe chipul bronzat. Foarte frumos și foarte atrăgător... Catherine îi adresă un zâmbet forțat.

– Domnișoară Delaney, am intrat în trecere, pentru a vă întreba dacă cinați cu mine în această seară.

El zâmbea, iar Catherine își dădu seama că-l privea atent, cu gura căscată. Spuse atunci primul lucru care-i veni în minte:

– De ce?

El începu să râdă, cu un râs cald ce făcu să palpite inima tinerei femei.

– Este oare necesar să vă spun cât sunteți de atrăgătoare? Nu mă așteptam să fiți o persoană care cere complimente! glumi el cu amabilitate.

La această glumă, Catherine roși. Kent Latimer avea fără îndoială multe admiratoare, de ce-și dădea oare osteneala s-o seducă? După incidentul de zilele trecute, nu sperase așa ceva...

Afișând o mină indiferentă, spuse:

– Îmi este greu să cred că acesta este motivul invitației dumneavoastră.

– Ei bine, nu este singurul, admise el fără a se intimida.

Catherine îl privi, brusc circumspectă.

– Țineam să mă fac iertat pentru purtarea mea de zilele trecute, reluă el. Mi-e teamă că am fost mai degrabă necioplit cu dumneavoastră și voiam să vă invit pentru a mă scuza.

– Dar... Eu v-am distrus hainele, bâigui Catherine.

– Și dumneavoastră v-ați scuzat foarte amabil, spuse el cu o voce blândă. Oricum, n-am fost prea amabil cu dumneavoastră, nu-i așa? Îmi este rușine de mine. Vă rog, acceptați să cinați cu mine. Lăsați-mă să vă dovedesc că nu sunt întotdeauna atât de grosolan.

Părea sincer, dar Catherine rămăsese în gardă. Ea nu uitase manierele sale arogante când încercase să-și repare stângăcia. Această bruscă remușcare era cel puțin neașteptată.

Mai mult, era de-ajuns să-și imagineze genul de femei pe care Kent Latimer avea obiceiul să le frecventeze: manechine, femei de lume... O simplă florărească fără importanță, nu-l putea interesa.

Oscila între neîncredere și curiozitate. Și, la urma urmei, ce risca oare dacă primea? Cel mai rău era să petrească o seară plictisitoare, dar cel puțin, nu va mai lucra la registrele de socoteli!

– Voi fi încântată să cinez cu dumneavoastră, domnule Latimer, spuse ea cu un zâmbet.

– Te rog, spune-mi Kent, replică el cu o voce plăcută. Voi trece să te iau de la apartamentul dumitale pe la ora opt.

Îi luă mâna și i-o sărută ușor.

– Pe diseară, Cat, murmură el înainte de a pleca.

Catherine rămase o clipă încremenită locului, privind ușa cu un aer buimac. Acest mod de a-i săruta mâna fusese atât de neobișnut, atât de... demodat. De ce oare nu-i râsese în nas în loc să-l privească admirativ, ca o adolescentă extaziată?

Cu siguranță, nu era decât un seducător abil și începu să se întrebe dacă nu comisese o greșeală acceptând invitația sa. Ar fi fost mai bine să nu se încreadă în Kent Latimer.

Se întoarse în birou, evitând privirea curioasă a Paulei. Nu dorea deloc să se explice, voia numai să reflecteze. Kent nu-i ceruse adresa apartamentului său; îi spusese Delaney și nu Devlin. Evident, se informase asupra ei înainte de a o invita. Dar de ce?

Capitolul 2

Catherine era conștientă de privirile curioase care-i urmăreau în timp ce șeful de sală îi conducea spre masa lor. Privirile femeilor mai ales se aținteau asupra însoțitorului său cu o umbră de invidie. Nu se mira de asta; se străduia în zadar să nu aibă încredere în Kent Latmer, nu se putea împiedica să nu-l găsească extrem de seducător.

Se prezentase la ea la ora fixată, refuzase invitația de-a bea un pahar înainte de plecare, apoi o dusese la barul cu vedere panoramică „Sheridan Landmark“, pentru a savura un cocteil. La etajul paisprezece vederea era magnifică, dar Catherine era prea captivată de însoțitorul său pentru a-i da atenție. Kent știa să dea dovadă în același tmp de acea politețe demodată care liniștea o femeie și acel respect atent pentru ideile sale pe care le punea în valoare. În plus, era frumos, bogat și fermecător. Seara abia începuse și Catherine nu era departe de a-l considera deja irezistibil.

Când părăsiră „Sheridan“ pentru a merge la restaurantul celui mai cunoscut hotel din Vancouver, ea încercă o

tulburătoare senzație de bine. Obișnuita ei rezervă față de bărbați o părăsise și se hotărâse să profite de acea seară. Kent era ființa cea mai fascinantă pe care o întâlnise de foarte mult timp. Se abandonă farmecului său cu o anume plăcere.

Se instalară la o masă luminată de lumânări. Kent se informă despre preferințele ei, consultând lista cu vinuri, apoi o ajută să-și aleagă meniul. Când chelnerul se retrase cu comanda, el îi zâmbi.

– Gustă acest vin, este excelent. Sper că-ți va plăcea.

Catherine se supuse. Își ascunse cu promptitudine reacția. Era un vin consistent, tare și cu buchet, din cele care se urcă la cap...

– Ai mai fost aici? îl întrebă ea, pentru a schimba discuția.

N-avea nici o cunoștință în materie și se simțea incapablă să discute meritele acelui vin celebru. La întrebarea sa, Kent încuviință.

– Bucătăria este întotdeauna delicioasă și serviciul perfect.

Ea aruncă o privire în jur, zărind un chelner care stătea la pândă. Începu să râdă văzându-l sărind să aprindă țigara unui consumator de la masa vecină.

– Va sfârși prin a se simți vinovat dacă nu-i dăm nimic de făcut, remarcă ea.

Kent îi urmări privirea.

– Sunt mulțumit să văd că nu fumezi, spuse el, nu este un obicei foarte plăcut. De fapt... am impresia că n-ai nici un defect.

Catherine bău o înghițitură mică de vin pentru a-și ascunde încurcătura.

– Mulțumesc pentru compliment, murmură ea, dar te asigur că am defecte, ca toată lumea.

Kent o luă de mână și-i zâmbi. O licărire amuzată dansa în ochii lui.

– Ce ascunzi? i-o aruncă el pe un ton degajat. Ai ochi frumoși... prea frumoși pentru a ascunde niște secrete sumbre.

În acel moment chelnerul apăru cu aperitivele și Kent îi lăsă mâna. Catherine privea distrată la bărbatul care așeza farfuriile în fața lor. Tachinările însoțitorului ei o tulburaseră. Secrete sumbre... de ce oare folosise aceste cuvinte? Existau în trecutul ei atâtea secrete, care o apăsau și pe care nu le va putea mărturisi niciodată, nimănui.

Lăsă capul în jos și începu să mănânce fără poftă. Magia acelei seri părea că dispăruse, iar ea nu știa cum s-o recreeze. Indiferent la tăcerea ei bruscă, Kent degusta liniștit cocteilul său de creveți. Se întrerupse pentru a bea puțin vin și a o privi zâmbind.

– Sper că mi-ai iertat comportarea de acum câteva zile, spuse el. Dacă n-am recunoscut numele de Cat Devlin, a fost fără intenție.

Catherine încremeni cu furculița în mână. Ce idioată era! Examinase toate motivele pe care le putuse avea Kent s-o invite și-l neglijase pe cel mai evident!

Se strădui să ridice ochii și să zâmbească. Domnul Latimer va fi decepționat: nu avea nici cea mai mică intenție să vorbească despre Cat Devlin.

– Nu este nimic de iertat, nu erai obligat să mă recunoști. Așadar, te rog, să uităm asta, spuse ea pe un ton degajat. Acest fel de mâncare este delicios. Sunt mulțumită că mi l-ai recomandat.

Luă o îmbucătură de somon și i se păru că are gust de carton.

– Sunt încântat că-ți place dar... Catherine, îmi pare cu adevărat rău de maniera în care m-am comportat în magazinul dumitale. Te asigur că, de obicei, sunt mai sociabil.

– N-are importanță, Kent. De altfel, nici eu n-am fost prea amabilă. Sper că persoanei căreia i-ai oferit florile, i-au plăcut.

– Da. Erau pentru secretara mea... un cadou de ziua ei de naștere. Am făcut din întâmplare aluzie la dumneata și se întâmplă că este una dintre fanii dumitale, remarcă el cu însuflețire. A doua zi mi-a adus un album enorm cu tăieturi din presă, relatând cariera dumitale.

– Un album cu tăieturi din presă... Catherine își înăbuși o grimasă.

– Aveai o viață pasionantă. Sunt surprins că ai abandonat-o.

Se întrerupse, în așteptarea unui comentariu oarecare. Cum ea rămase tăcută, continuă:

– Presupun că n-ai vrut să continui singură după moartea fratelui dumitale.

– Exact, spuse ea pe un ton laconic.

Căuta cu disperare un mijloc de a schimba subiectul fără să pară nepoliticoasă.

– Pierderea fratelui dumitale a fost probabil un șoc teribil, reluă el, cu atât mai mult cu cât îți pierduseși deja părinții cu câțiva ani înainte.

El făcu încă o pauză, sperând că ea va vorbi. Dar ce-i putea spune, oare?

– Cred că tatăl dumitale a fost pastor? Probabil că n-a fost ușor să te adaptezi vieții agitate de la Las Vegas, după o copilărie atât de ocrotită. Dar și dumneata și fratele dumitale v-ați asumat asta în mod remarcabil. Unii tineri de vârsta voastră s-ar fi lăsat corupți de o asemenea existență. Dar cred că părinții voștri au continuat să fie exemple pentru voi, chiar după dispariția lor.

Catherine bău o înghițitură de vin pentru a-și veni în fire. Lupta împotriva unei dorințe absurde de a izbucni în râs. Dacă

ar fi știut Kent! N-avusese nici o greutate să se adapteze lumii viciate din Las Vegas pentru că urmase exemplul mamei sale! În același timp, era mirată să constate că biografia celor doi Devlin, inventată bucată cu bucată cu zece ani mai înainte de Rick Moss, era încă acceptată. Nimeni nu descoperise nimic.

Se putea spune că Rick Moss era un expert în arta înșelătoriei... Nu-i plăcea să se gândească la acest individ, cu toate secretele pe care le deținea. Cum putuseră oare, el și Brian să ascundă un lucru atât de grav? Atitudinea lui Rick se explica: nu vrusese să caute ajutor pentru Casey din teama de publicitate, din teama de a le compromite cariera. Dar Brian? Încetase să mai fie prietenul lor!

O clipă, îl revăzu pe Casey, așa cum îl văzuse pentru ultima dată: cu trăsăturile relaxate de moarte și corpul întins de-a latul scaunului din mașina sa. Închise ochii și-și apăsă mâna pe frunte pentru a șterge această imagine dureroasă. Nu mai voia să se gândească la cei doi Devlin, nici la Casey, nici la trecut.

– Spune-mi, Cat, insistă Kent, cum este să fii o artistă de succes?

Întrebarea îi întrerupse cursul gândurilor. Pe neașteptate, simți cum se înfurie și ridică spre el o față inaccesibilă. Totuși, el se încăpățână:

– Îmi închipui că, atunci, viața dumitale a fost foarte diferită.

– A fost, răspunse Catherine pe un ton tăios.

– Și asta nu-ți lipsește?

– Nu.

Cu ochii pierduți în gol, nu-l privea. În realitate, nu știa cu adevărat dacă această viață trecută îi lipsea. Își amintea uneori de emoția puternică ce punea stăpânire pe ea când izbucneau aplauzele. Dar scena nu era decât un moment din viața lui Cat

Devlin. Cât despre rest, refuza să-și amintească. Orele lungi de tensiune, obligațiile epuizante care o îndepărtaseră de fratele său și de viața lui particulară chiar înainte de a muri...

Brusc, îl privi atent pe Kent și-i aruncă pe un ton glacial:

– Dacă ai tăieturi din presă, nu mai este nimic ce aș putea adăuga.

Tăcerea stânjenitoare care urmă acestei declarații fu în cele din urmă ruptă de sosirea chelnerului. El le înlocui farfuriile, le umplu paharele, în timp ce Catherine se juca nervos cu șervețelul. Era conștientă că îl iritase pe Kent, dar nu-i dăduse de ales. Chelnerul se îndepărtă discret, iar tăcerea care se prelungea devenea apăsătoare. Orchestra începu să cânte. În disperare de cauză, ea întrebă:

– Am putea dansa?

Kent se încruntă ușor, apoi, obligat de politețe, acceptă și se ridică pentru a o conduce până la ring. Dansară fără să schimbe nici un cuvânt, nici o privire.

Când se întoarseră la masă, chelnerul apăru din nou cu un cărucior. Ușurată de acest răgaz, Catherine se prefăcu interesată de prepararea salatei. Chelnerul părea de altfel că se angajase într-un ciudat ceremonial, amestecând ingredientele cu o mimică extravagantă. Îi servi cu un gest teatral și se îndepărtă.

Îndată ce nu-i mai putea auzi, Kent lăsă să-i scape un râs ușor.

– Trebuie să recunosc, spuse el, nu-mi place în mod special salata Cezar, dar o comand întotdeauna pentru a-l vedea făcându-și numărul.

Catherine îi aruncă o privire timidă și, văzându-l că-și regăsise zâmbetul, se relaxă. Nu mai voia să se lase surprinsă de întrebările sale! Își atacă salata cu o poftă deosebită.

În timp ce puțin mai târziu își savurau cafeaua și lichiorurile, se gândi că nu petrecuse de foarte mult timp o

seară atât de plăcută. În afară de câteva discordanțe la începutul mesei, totul fusese minunat. Kent se dovedise a fi fascinant, inteligent, cultivat fără ostentație. În ciuda educației sale puțin superficială, Catherine se simți în largul său cu el.

Discutară despre ambițiile lui politice, despre ideile și planurile sale, iar ea riscă unele comentarii pe care el le ascultă cu atenție.

Se pregăteau să părăsească restaurantul când Kent o conduse pe neașteptate spre o masă din apropierea ușii.

– Peter! Leanne! Nu v-am văzut! exclamă el. Ați fi putut să vă alăturați nouă pentru cafea.

Bărbatul așezat la masă se ridică zâmbind. Era de aceeași talie cu Kent, dar mai îndesat și mai lat în umeri.

– Ne-am gândit la asta, replică el, dar se părea că n-aveți deloc nevoie de companie.

Ochii săi cenușii străluciră de malițiozitate când o văzu pe Catherine roșind.

– Foarte subtil din partea voastră! comentă Kent râzând.

Își trecu brațul în jurul taliei Catherinei și-i spuse cu un zâmbet:

– Catherine, mi-ar plăcea să te prezint prietenului meu atent, Peter Castle. Și iat-o și pe sora sa, Leanne. Peter, Leanne, ea este Cat Devlin.

Ea tresări și simți îmbrățișarea lui Kent devenind mai puternică. Nici o clipă nu-și imaginase că o va prezenta cu numele ei de scenă... Peter îi întinse mâna, ea își reveni și i-o întinse pe a sa, tremurând.

– Cat Devlin, murmură Peter. Ce plăcere! Mi se părea mie că vă cunosc. Am văzut un spectacol al dumneavoastră, cândva, cu mulți ani în urmă.

Se întoarse spre Kent.

– Vă alăturați nouă pentru cafea? Ai păstrat numai pentru tine această fermecătoare doamnă destul de mult timp.

Sora sa se făcu ecoul invitației și Kent îi aruncă o privire întrebătoare Catherinei. Ea se uită la ceas, hotărâtă să nu mai înfrunte noi întrebări despre trecutul ei.

– N-aș vrea să ajung acasă prea târziu, îmi pare rău. N-am putea amâna pentru o altă ocazie?

Peter ridică din umeri cu regret.

– Vă înțeleg! De fapt... îi spuse el lui Kent... Cat va veni cu tine la serbarea de binefacere?

– N-am întrebat-o încă, dar sper că da.

– Formidabil. Mă voi ocupa de ea cât timp îți ții discursul... astfel nu se va plictisi.

Îi adresă o privire Catherinei, dar ea nu era atentă. Serbare de binefacere... discurs... asta însemna ziariști. Cu Kent ca însoțitor, risca să facă senzație...

– Când are loc această serbare? întrebă ea.

– La sfârșitul săptămânii viitoare, mai exact, sâmbătă, răspunse Peter.

– Atunci, mi-e teamă că nu voi putea veni, spuse ea cu un aer prefăcut dezolat. Am un magazin în care vând flori și m-am angajat să procur florile pentru două căsătorii care au loc a doua zi. În acea seară, voi fi obligată să lucrez. Cu altă ocazie, poate...

– Dar asistenta dumitale nu-ți poate ține locul? interveni Kent.

– Ea nu lucrează cu mine de foarte mult timp. Îi lipsește încă experiența. Îmi pare rău, într-adevăr nu te voi putea însoți.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Kent declară:

– Înțeleg... Ei bine, este timpul să plecăm. Pe curând, Peter, la revedere, Leanne.

Își strecură mâna sub cotul Catherinei și amândoi părăsiră restaurantul.

– Vrei să intri să bei un ultim pahar? propuse Catherine câteva minute mai târziu.

Erau în fața ușii apartamentului său și ea scotocea în poșetă să găsească cheia. În ciuda insistenței sale de a scurta seara, de fapt nu se grăbea deloc s-o vadă terminată.

– Nu, mulțumesc. Mâine dimineață am o întâlnire foarte devreme.

În cele din urmă reuși să descopere cheia. Kent i-o luă și deschise ușa. În prag, ea ezită:

– Ei bine... mulțumesc pentru această seară fermecătoare.

Îl privi, dintr-o dată tulburată. Așteptase acest moment, sperând în taină că o va săruta. Dar el nu părea să aibă această intenție! Decepționată, se întoarse repede pentru a intra.

– Noapte bună, Kent, spuse ea cu o voce răgușită.

El o prinse atunci de umeri și o răsuci cu blândețe. Ea ridică ochii și descoperi zâmbetul său amuzat.

– Doar nu credeai că te voi lăsa să pleci fără un sărut, nu-i așa?

Cu inima palpitând, simți buzele lui calde peste ale ei. Își înnodă brațele în jurul gâtului său și răspunse cu pasiune mângâierii lui.

Apoi, încet, fără tragere de inimă, Kent se îndepărtă de ea.

– Aș face mai bine să plec acum, șopti el.

Catherine nu se mișcă, privindu-l atent cu ochii săi mari și luminoși. Cu înflăcărare, el puse din nou stăpânire pe gura ei și o strânse cu putere în brațe.

Apoi îi dădu drumul brusc și făcu un pas înapoi.

– Într-adevăr, trebuie să plec, spuse cu o voce destul de nesigură. Noapte bună, Cat.

Făcu stânga-mprejur și plecă încet. Ea îl privi îndepărtându-se, puțin amețită de îmbrățișarea lor neașteptată. Nu sărutase încă niciodată un bărbat cu atâta îndrăzneală, plină de dorință și era descumpănită de această înfiorare atât de nouă.

La capătul culoarului, Kent se întoarse. O privi cu atenție un timp, ciudat de încremenit, înainte de a-i oferi un zâmbet. Acel zâmbet atât de fermecător care o făcea să tremure...

– Îți voi telefona! îi spuse el.

Când dispăru, Catherine se hotărî în sfârșit să intre în casă. Se pregăti să se culce, apoi se așeză în fața oglinzii pentru a-și peria părul lung ca arama. Nervoasă, adresă imaginii sale o strâmbătură. Fără cocul său cuminte, cu obrajii trandafirii și ochii strălucitori, redevenise Cat Devlin. Întrebările supărătoare ale lui Kent fuseseră singura umbră a acestei seri delicioase. Sperase că-l făcuse să admită refuzul său de a vorbi despre trecut. Trecutul era mort, pe viitor nu conta decât Catherine Delaney. Evita să se gândească la faptul că nu putea șterge astfel o parte din viața sa...

Se ridică brusc și părăsi camera. Era prea agitată pentru a dormi. Dintr-un sertar al biroului din salon, scoase un disc mare. Deținea o colecție considerabilă, aranjată în apropiere de combina stereo, dar acesta era deosebit.

Rămase o clipă să contemple învelișul albumului, ilustrat cu o fotografie a celor doi Devlin. Casey zâmbea acolo cu acel zâmbet puțin pieziș care cucerea femeile. Avea un chip frumos, fin, ochi luminoși, ca un cer de vară, părul negru ondulat, cu o șuviță rebelă care se încăpățâna, spre marea sa supărare, să-i cadă pe frunte. Radia de bucuria de a trăi și de sănătate...

Dintr-o dată, Catherine își aminti că această fotografie fusese făcută numai cu câteva săptămâni înainte de moartea sa. Nimic nu lăsa să se vadă că se droga. Și totuși, ea nu putea nega faptele... Din ziua morții lui, trebuise să trăiască mereu cu ideea că fratele său era toxicoman.

Deschise combina și puse delicat discul. Când răsunară primele note, se instală pe canapea și închise ochii. Rareori se abandona amintirilor, dar în acea seară reveneau puhoi, o asaltau, o captivau...

Cât de palpitant fusese debutul! Erau acoperiți de elogii, li se prevedea o carieră fulgerătoare și încunutată de glorie.

Pentru un public plictisit, sătul de spectacole indecente de un umor îndoielnic, cei doi Devlin erau o adiere de aer curat. Pe scenă, ca și în oraș, ofereau imaginea unor artiști tineri, sănătoși și echilibrați, care trăiau în respect pentru valorile care se credeau pierdute în lumea cinică a industriei spectacolului.

Ea crezuse că magia va dura mereu. Își imaginase că după încercările din copilăria lor, găsiseră în sfârșit paradisul. În ziua morții fratelui său, descoperise că acest paradis nu era decât o iluzie, ca și copilăria idilică inventată pentru ei de Rick Moss.

În ziua aceea, Casey nu venise ca de obicei la repetiția de dimineață. Catherine fusese furioasă. Pregăteau un nou spectacol și trebuia să încerce noi cântece. Părăsise ca vântul sala de repetiție pentru a se duce să-l caute în apartamentul său, dar nu-l găsise decât pe Brian Collins, garda lui de corp, care era îngrijorat. Casey dispăruse încă din ajun!

Mânia făcuse loc neliniștii. Cu câteva luni mai înainte, Casey cumpărase o mașină puternică și făcea deseori plimbări în pustiu, în zori, pentru a-și încerca bolidul și a se ameți de viteză. Iar mașina nu se afla în parcare.

Ea insistase pentru a-l contacta imediat pe managerul lor, Rick Moss. El va ști cu siguranță ce să facă. Îndată după sosirea sa, Rick o sfătuise să se întoarcă la repetiție. Brian și cu el vor merge să-l caute pe Casey. El respinsese sugestia de a suna la

poliție și la spitale de teamă ca problema să nu devină cunoscută. În mod curios, Brian îmbrățișă părerea lui, iar asta o liniștise mai degrabă pe Catherine. Dacă Rick nu se interesa de ei decât din sete de câștig, Brian îi iubea în mod sincer. Ea refuzase totuși să se întoarcă la repetiție și pretinsese să-i însoțească.

Le trebui foarte puțin timp pentru a-l găsi, iar ea se întrebase de altfel uneori dacă Rick știuse exact unde să caute. Când văzu corpul fratelui său întins pe scaunul de la mașină, când Rick vorbise despre o supradoză, ea se revoltase mai întâi. Nu putea fi adevărat! Fratele său nu era, nu fusese niciodată drogat!

Și apoi, cei doi bărbați îi arătară seringa ascunsă în buzunarul lui Casey. Mărturisiseră că știau de câteva luni. Atunci, ea se resemnase... fără să-i ierte totuși că-i ascunseseră adevărul înainte de a fi prea târziu.

Cu un zăngănit ușor, discul se opri. Își șterse ochii cu dosul mâinii, se ridică pentru a-l pune la loc și împinse sertarul cu un gest hotărât. Dacă ar fi știut măcar... l-ar fi putut împiedica pe fratele său să se distrugă...

Acceptase să se ascundă adevărul despre moartea sa, făcându-se să se creadă într-un accident de mașină, pentru a-i apăra memoria, pentru ca oamenii să-i păstreze o imagine fără pată. Dar înțelesese imediat că frumoasa carieră a celor doi Devlin se terminase. Prețul succesului fusese prea ridicat.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, Casey, așezată la birou, privea ușa cu un aer gânditor. Își propusese să pună ordine în socoteli, dar gândurile sale reveneau mereu la Kent. Îi promisese că o va suna și poate chiar îi va face o scurtă vizită. La urma urmei, birourile lui se găseau chiar deasupra...

Cu un oftat resemnat, luă stiloul și aruncă o privire posomorâtă coloanelor de cifre. Impozitele pe vânzări... Ce plăcere putea să aibă să se intereseze de impozitele pe vânzări! Cu toate acestea, se supuse acestei corvezi și se adânci într-un univers de formule complicate și de coloane derutante.

Când sună telefonul, răspunse distrată, atentă îndeosebi să nu piardă firul ideilor. În urechi îi răsună vocea puțin răgușită a lui Kent.

– Bună ziua, Cat. Ești ocupată?

Ea se uita fix la registrul de socoteli cu o ușoară grimasă.

– Nu, răspunse ea.

– N-aș vrea să te deranjez.

– Nu făceam nimic important.

Fără îndoială că perceptorul n-ar fi fost de acord, dar puțin îi păsa de asta.

– Mă întrebam dacă ești liberă mâine seară?

– Pe cuvântul meu, spuse ea pe un ton circumspect, nu știu! Hm... ce ai de gând?

– Regimentul de Poliție Călare dă un spectacol la „BC Palace“. Compania tatălui meu dispune de o lojă și m-am gândit că ți-ar plăcea să mergi acolo.

Era o ofertă tentantă: călăreți cu mantii strălucitoare prezentând exerciții de echitație pe muzică... Era de asemenea curioasă să descopere locul. Auzise vorbindu-se de noul stadion și despre lojele luxoase, destul de mari pentru a primi cel puțin o duzină de persoane.

– Te interesează așa ceva? insistă Kent.

– Da, ar fi plăcut, dar nu cred că sunt disponibilă.

– Ai alte planuri? îi aruncă el cu o voce distantă.

– Nu chiar... De fapt, am întâlnire cu perceptorul! Trebuie să pun la punct extrasele de cont ale impozitelor pe vânzări înainte de ziua de luni. Dacă n-o fac mâine seară, nu văd când aș putea să mă ocup de ele.

– Și dacă ai termina la timp?

– Lucrez la ele, numai că... nu sunt prea înzestrată pentru socoteli, astfel că nu știu când voi termina.

– Înțeleg... Credeam că ai un contabil care să ia asupra sa acest gen de corvoadă.

– Consider că într-un magazin este mai bine să te ocupi de calcule tu însuți.

– Dacă asta îți pune probleme, poate ar fi mai înțelept să apelezi la un profesionist.

– Nu neapărat, răspunse Catherine. Vreau să spun... De cinstea mea sunt cel puțin sigură!

– Cei mai mulți dintre contabili sunt cinstiți!

– N-am spus contrariul; totuși, știi cum se spune: cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt...

– Oh! Te-a înșelat oare cineva? insistă el, curios.

– Ei bine... nu tocmai... pur și simplu nu cred că este foarte prudent să încredințezi unui străin controlul afacerilor.

Cum ajunseseră oare să vorbească despre așa ceva? N-avea intenția să-i mărturisească decepțiile cu Rick. Se hotărî să pună capăt.

– În orice caz, Kent, îmi pare rău pentru mâine seară, dar voi fi obligată să muncesc, sunt aproape sigură de asta.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere, apoi Kent spuse pe un ton puțin aspru:

– Înțeleg. Îmi pare rău. Cred că ți-ar fi plăcut.

– Fără îndoială, încuviință ea încet.

Dintr-o dată, îi fu teamă ca el să nu închidă. De fapt, își dorea cu ardoare să-l vadă și, cu entuziasm, riscă:

– Voi fi liberă luni seara... m-am ocupat de flori pentru un restaurant nou în Hastings Street și acest loc mi s-a părut foarte plăcut. Servesc bucătărie grecească. Vrei să cinezi cu mine acolo?

Deși acceptase emanciparea femeilor, nu-i propusese încă niciodată o întâlnire unui bărbat. Speriată de propria ei îndrăzneală, își reținu respirația.

– Cu plăcere, răspunse el.

– Oh! mulțumesc, exclamă ea incapabilă să-și ascundă ușurarea.

Nu putu să ghicească faptul că observând asta, Kent zâmbea.

– Dar… n-am mașină, reluă ea, am putea să ne întâlnim aici?

– Voi trece să te iau de la apartamentul tău și eu sunt cel care te invită.

– Nici nu poate fi vorba, eu…

– Fără discuție, altfel nu voi veni.

– Oh… în acest caz…

– Perfect! La ora nouăsprezece la tine?

– De acord. Pe curând!

Mult timp după ce închise, rămase cu ochii în gol.

* * *

– Ești absolut încântătoare în această seară, Cat, declară Kent după plecarea chelnerului.

– Mulțumesc!

Zâmbi și ochii îi străluciră în lumina blândă a lumânărilor. Era fericită cum nu fusese niciodată.

În luna care trecuse, cinase deseori cu Kent și cu cât îl vedea mai mult, cu atât se afla mai mult sub farmecul lui. Își uitase temerile, refuzase cel puțin să se gândească la ele, cum refuzase să se oprească asupra sentimentelor față de el.

– Cat, aș fi vrut să te întreb ceva, spuse el puțin mai târziu. Peter Castle dă o cină mâine seară și mi-ar plăcea să mă însoțești acolo.

– Mâine seară? repetă ea pe un ton nesigur.

– Da. Este o seară între prieteni, chiar dacă nu-ți pot promite că nu se discută afaceri. Vor fi acolo oameni foarte influenți în politică și voi încerca să le câștig sprijinul pentru candidatura mea la viitoarele alegeri. Mi-ar plăcea să vii cu mine…

– Mâine seară? mai spuse o dată Catherine pentru a trage de timp. Este puțin cam în grabă... nu cred să fie posibil.

– Ești ocupată? i-o aruncă el cu o voce aspră.

– Ei bine, sunt foarte rămasă în urmă la magazin. Eu... facturile. Trebuie să trimit facturile poimâine. Voi fi obligată să lucrez seara.

Îl privi, văzu o licărire de enervare aprinzându-se în ochii săi și înțelese că acceptase cu greu scuza. De fapt, era din ce în ce mai iritat de pretextele voalate pe care le folosea fără încetare pentru a evita să se arate cu el în locuri frecventate de prietenii săi sau de presă. Și refuzul său categoric de a vorbi despre trecut nu rezolva nimic.

– Nu ești niciodată liberă, nu-i așa, Cat?

Ea încercă să evite întrebarea.

– Nu știu ce vrei să spui. Am un magazin și trebuie să mă ocup de el.

– Ascultă, Cat, îi replică el, încetează cu joaca. Vreau să știu ce se întâmplă.

Ea se știa încolțită, dar se încăpățână:

– Nu înțeleg ce vrei să spui, repetă ea.

– Înțelegi perfect. Aceasta este a treia oată când îți cer să mă însoțești la o cină și de fiecare dată ai găsit o scuză pentru a refuza. De ce?

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că pur și simplu nu mă interesează să-mi petrec seara discutând politică?

– Nu cred că acesta este adevăratul motiv. Este altceva. Nu știu ce, dar mi-ar plăcea să aflu. Îți amintești, săptămâna trecută, când eram în acel restaurant și când a sosit Todd Black, ziaristul? Am vrut să ți-l prezint și ai simțit brusc o violentă durere de cap. A trebuit să te duc imediat acasă.

Ea se înfioră sub privirea lui atentă.

– Sugerezi oare că nu mă durea capul? Că mințeam?

– Mai degrabă am impresia că ți-e teamă ca cineva să n-o recunoască pe Cat Devlin.

Catherine se simți pălind, dar speră că nu remarcase și Kent.

– Nu fi ridicol, îi replică ea, cine ți-a dat o idee atât de stupidă?

– Este oare într-adevăr stupidă? întrebă el fără s-o piardă din ochi. Prima dată când te-am văzut, te-ai supărat pe prietena ta, Nancy, când mi-a dezvăluit cine erai. Atunci am crezut că erai jenată că fusesei surprinsă în timp ce cântai.

– Desigur, eram jenată! protestă ea foarte mulțumită de scuză. Cariera mea s-a terminat și este inutil ca toată lumea să știe ce făceam înainte.

– Oare asta este tot? Când te-am prezentat lui Peter Castle sub numele de Cat Devlin, ai tresărit. De atunci, ai aranjat astfel încât n-am mai avut nici cea mai mică ocazie să te prezint altcuiva. De fiecare dată când te invit să ieșim, mă exasperezi până te conving să accepți!

– Credeam că înțelegi. Nu pot accepta fiecare invitație. Magazinul meu nu merge singur și este normal ca uneori să fiu prea ocupată pentru a ieși cu tine.

– Acesta nu este singurul motiv, continuă el cu încăpățânare. De fiecare dată când amintesc despre cariera ta, refuzi discuția. Mi-ai vorbit despre munca ta, despre prieteni, dar niciodată despre trecutul tău. Te comporți ca și când n-ar fi existat.

– Nu-mi place să-l dezgrop.

– De ce?

– Pentru că nu mai sunt cântăreață, ci vânzătoare de flori! Am părăsit acea viață. Întotdeauna oamenii își imaginează că au niște drepturi asupra vieții personale a artiștilor pe care-i văd pe scenă! Am și eu dreptul la o anumită intimitate!

Îl privi; o asculta cu atenție. Ea făcu un efort pentru a se calma.

– Mi-am iubit mult fratele, reluă ea, dar Casey a murit și Cat a murit o dată cu el. Mă mulțumesc cu viața mea actuală și refuz să mă gândesc la trecut.

Din fericire, în acel moment apăru chelnerul. Îi servi și ei mâncară în tăcere până când Kent își împinse farfuria.

– Înțeleg că nu preferi să vorbești despre trecut, dar asta nu explică de ce refuzi fără încetare să-mi întâlnești prietenii, sau să mă însoțești la recepții.

Catherine oftă cu tristețe. Trebuia să-i ofere o explicație. În cele din urmă, spuse:

– Refuz invitațiile tale pentru că știu bine sub ce nume mă vei prezenta. Imediat ce oamenii descoperă că sunt Cat Devlin, vor să știe totul despre cariera mea, despre viața mea, despre fratele meu. Prefer să evit asta.

– Oare amintirile tale din acea perioadă sunt atât de dureroase?

– Da, sunt, declară ea, fără ocol.

Kent rămase tăcut. Catherine se juca nervoasă cu tacâmurile, sperând că renunțase. Pe neașteptate, el îi luă mâna.

– Catherine, privește-mă, spuse el blând. Dacă amintirile sunt dureroase, nu servește la nimic să le eviți. Asta nu le va șterge. Acum cinci ani, ai abandonat o carieră încununată de succes, dar asta nu ți-a adus fratele înapoi. Faptul că acum negi această parte a vieții tale nu-l va reînvia. Este timpul să-ți accepți trecutul. A pretinde că cei doi Devlin n-au existat nu rezolvă nimic.

Ea clătină încet din cap.

– Nu înțelegi. Nu-ți pot explica, dar... trecutul meu, fratele meu... ar fi mai bine pentru mine să uit toate astea.

– Nu, te înșeli, insistă el.

Pentru că încerca să-și retragă mâna, el i-o strânse mai tare.

– Încerc numai să te ajut să-ți vezi viața în „perspectivă“.

– Sunt perfect mulțumită de viața mea așa cum este. Nu doresc s-o văd în „perspectivă“.

Kent afișă o mină contrariată. După un moment, se hotărî să rupă tăcerea:

– Voi fi foarte discret, Cat. Îmi placi mult și doresc să continuăm să ne vedem, dar la naiba, am o mulțime de obligații în viața mea publică și am nevoie de o femeie alături de mine în astfel de situații. Vreau ca această femeie să fii tu.

Catherine tăcea, împărțită între bucurie și tristețe. Kent o voia alături de el... și era imposibil. Dacă Rick afla, ar fi urmărit-o pentru a o obliga să-și termine contractul. Și ea n-ar putea nicodată să înfrunte asta... nici pe Rick... nici spectacolele. Niciodată! Nu voia să-i mai revadă pe cei care îi trădaseră încrederea. Nu voia nici măcar să se mai gândească la ei.

– Credeam că ai o anumită afecțiune pentru mine, murmură Kent, că de-a lungul acestor săptămâni ne-am apropiat.

– Îmi... îmi placi mult, Kent, bâigui Catherine. Dacă aș accepta să te însoțesc unde vrei tu, n-ai putea să mă prezinți drept Catherine Delaney?

– Asta ar fi încă o evitare a problemei, cum ai evitat-o timp de cinci ani.

– Nu înțelegi.

– Tu ești cea care nu înțelege. Ești Cat Devlin! Este timpul să încetezi să pretinzi contrariul.

Cum ea rămase tăcută, el o privi pe furiș și încercă o altă tactică:

– Spui că mă placi mult. Nu te-ai gândit niciodată cât de mult ai putea să mă ajuți?

– Ce vrei să spui?

– În acest oraș se mai ține minte numele de Cat Devlin, spuse el după o scurtă ezitare. Ar fi o bună publicitate pentru cariera mea dacă relațiile noastre sunt cunoscute.

– În... înțeleg.

Lucrurile se limpeziseră! Conversația luase dintr-o dată o turnură neașteptată. Nu se întâmplase de mult să fie invitată numai pentru că era Cat Devlin, cântăreața. Pe vremuri, asta făcea parte din obligațiile meseriei sale și ea acceptase să iasă cu bărbați care îi erau indiferenți din grijă pentru importanța imaginii ei. Dar Kent nu-i era indiferent... Descoperise chiar cât de mult conta pentru ea... Și el mărturisea liniștit că nu vedea în ea decât un sprijin necesar, un atu publicitar!

Prefăcându-se că se concentrează asupra paharului de vin, îl învârti între degete, observând lichidul galben care strălucea în lumina lumânărilor. Kent îi spunea deseori Cat în loc de Catherine... Toate rezervele pe care refuzase să le înfrunte o asaltară acum. Se simțea din nou trădată, mai mult de propriile iluzii decât de bărbatul care stătea în fața ei. Și asta îi făcea rău, foarte rău...

Kent o luă de mână peste masă.

– Înțelegi, Cat?

Ea își retrase mâna și-i adresă un zâmbet indiferent.

– Înțeleg perfect. Nu ești primul care mă invită pentru a se pune în valoare!

Kent mormăi ceva în șoaptă, apoi declară:

– Nu asta am spus. Încearcă să înțelegi! Cariera politică este foarte importantă pentru mine. Am investit mult și alții la fel. Familia și prietenii mei m-au ajutat. Nu ți-ar plăcea să-ți aduci și tu contribuția?

– În calitate de Cat Devlin?

– Da. Asta ar fi mult mai favorabil pentru mine. Dacă trecutul tău este dureros, trebuie să-l înfrunți.

Catherine îl privea cu atenție și tristețea sa deveni mânie.

– Ești un bădăran ipocrit! Mă iei drept o idioată? Nu te gândești nici la mine, nici la viața mea. Vrei doar să exploatezi numele de Cat Devlin. Din nefericire, domnule Latimer, n-am nici o intenție să te las s-o faci. Nu văd nici un avantaj pentru a continua să te văd.

Kent roși puternic și chipul i se înăspri. Catherine îl văzu strângând pumnii și, cu o mișcare inconștientă, își împinse scaunul înapoi. Kent era o ființă fermecătoare, dar orgolioasă și ea îl insultase. Nu era bărbatul care să accepte asta cu zâmbetul pe buze. Totuși, el zâmbea... cu un zâmbet ironic, aproape feroce.

– Adevărat? Aveam impresia că... dezmierdările noastre nu-ți erau de nesuferit, o ironiză el.

Ea păli, rănită de această aluzie. Nu știuse să ascundă tulburarea pe care o deștepta în ea. Dacă relația lor se mărginiseră până atunci la câteva sărutări, asta se datora numai rezervei lui Kent. Ea crezuse că o respecta... și era fericită pentru asta. În definitiv, nu sperase chiar la o cerere în căsătorie? Ce vis ridicol! Ce iluzie stupidă!

Vedea acum figura lui arogantă, licărirea cinică din ochii săi. Și adevărul o lovi pe neașteptate ca o palmă: era îndrăgostită de el!

Înnebunită, se gândi că, fără îndoială, nu era decât o admirație exagerată, o simplă atracție fizică. Se agăță de această idee, luptând să-și recapete calmul. Când ridică ochii din nou, spuse cu o voce indiferentă:

– Poate sunt o actriță la fel de bună ca tine, Kent. De ce nu m-aș fi prefăcut că-mi plac dezmierdările tale? Un consilier municipal are o anumită influență. Sprijinul lui poate fi util când ai un magazin.

Îi adresă un zâmbet ușor forțat, curioasă de reacția lui.

– Așadar, exista un avantaj în a mă vedea, spuse el simplu.

Decepționată că nu-l atinsese, scutură din cap.

– Acum, nu, Kent. Din nefericire n-a mers, mi-am dat seama că nu-mi erai atât de necesar cum sperasem.

– Ah... dar n-am încercat cu adevărat să te ajut. O pot face, știi asta. Acest magazin de flori are mare importanță pentru tine, nu-i așa? Și după cum ai spus, am o oarecare influență. Te voi prezenta unor oameni care îți vor deveni clienți. Ei cumpără multe flori! Cine știe? Ai putea avea atâta succes încât va fi necesar să-ți mărești magazinul, sau să deschizi un altul. Un consilier municipal poate facilita demersurile administrative pentru licențe sau autorizații de construcții.

– M-am descurcat foarte bine singură până în prezent. Nu cred că am nevoie de ajutorul tău.

El o privi cu un aer de superioritate și începu să râdă.

– Draga mea, ai un magazinaș adorabil, dar mă îndoiesc că este foarte rentabil.

Îi examină rochia cu o privire ironică, de parcă îi evalua prețul. Nu era bineînțeles un model unicat, dar ea se simți jignită.

– Să nu-mi spui că ai uitat bucuria de a frecventa locuri plăcute sau de a purta ținute elegante, reluă el. Dacă dorești, îți voi oferi o garderobă. Și, de asemenea, bijuterii.

Privirea i se îndreptă cu dispreț spre perlele care-i împodobeau gâtul. Ea înțelese că le credea false. Într-un elan copilăresc era gata să riposteze, apoi se abținu. Perlele și alte bijuterii pe care le avea, reprezentau o mică avere. Îi fuseseră oferite odinioară de fratele său... Era departe de a fi atât de săracă precum își imagina el, dar nu dorea câtuși de puțin să discute.

– Ești o celebritate, continuă el. Nu mă vei face să cred că toate astea nu-ți lipsesc. De fapt, vei putea chiar să-ți reiei cariera.

– Te înșeli, i-o tăie Catherine pe un ton sec. Nu voi mai cânta niciodată pe scenă.

– N-am spus că trebuie s-o faci, îi declară el cu o intonație ciudată. Îmi place să ies cu tine, îmi place compania ta, Cat, dar nu vreau să mă mulțumesc doar cu niște cine în doi. Cariera mea pretinde să duc o viață mondenă. Și vreau să participi la ea. În schimb, voi face tot posibilul pentru a te ajuta în afaceri.

Catherine se strădui să rămână nepăsătoare. Kent expunea situația cu o simplitate derutantă, fără să-și dea seama de importanța cererii sale. De fapt, o punea în fața une alternative penibile: fie să se resemneze cu spaimă să redevină Cat Devlin, fie să-și asume riscul, refuzând, să nu-l mai vadă niciodată. Iar ideea de a-l pierde era de nesuportat.

De altfel, dacă se gândea bine, nu va fi prima artistă ce susține un politician... Atâta timp cât nu va cânta, Rick nu va avea nici o influență asupra ei. Erau chiar foarte puține șanse ca el să afle, Vancouver fiind departe de Las Vegas. Ar putea de asemenea să-l lase pe Kent, să se despartă de el și să încerce să-l alunge brusc din viața sa. Apoi va cădea din nou în anonimat, neștiută de nimeni, cum mai făcuse o dată.

– Cat, îți cer oare prea mult? murmură Kent. După toți acești ani, trebuie să fii totuși capabilă să înfrunți anumite întrebări despre cariera ta?

Pe neașteptate, el se ridică și o luă de mână.

– Vino să dansăm. Vom vorbi mai târziu.

O duse cu el pe ring și o îmbrățișă. În brațele lui, ea se destinse încetul cu încetul. Orchestra cânta o melodie melancolică și Kent o strânse lângă el într-o îmbrățișare liniștitoare. Vraja acționa ca întotdeauna. Ea își rezemă ușor capul de umărul lui, cuprinsă de o ciudată emoție.

Când muzica se opri, îl urmă până la masa lor, cu vaga speranță că nu va relua conversația.

– Dansăm bine amândoi, nu-i așa, Cat? o întrebă el cu o voce tandră. Am putea reuși multe lucruri împreună. Vei face oare ceea ce îți cer?

Catherine oftă. În fața unei asemenea încăpățânări, nu avea curajul de a rezista.

– Accept să-ți întâlnesc prietenii, Kent, dar nu-mi cere să cânt, deoarece voi refuza. Este clar?

El acceptă cu un zâmbet radios, în timp ce ea se gândea cu inima strânsă, la aventura periculoasă în care se arunca. De ce

oare acceptase? Din speranța nesăbuită de a se desprinde de el? Sau din teama de a nu-l vedea plecând pentru totdeauna.

În ciuda neliniștii sale, se prefăcu veselă tot restul serii. Kent obținuse ceea ce-și dorea; nu mai abordase subiectul, fusese amabil și plin de antren. Se simți totuși mai ușurată când în cele din urmă părăsiră restaurantul.

Când ajunseră în fața casei ei, Kent opri motorul și se pregăti să iasă din mașină. Catherine îi întrerupse gestul:

– Nu te deranja! exclamă ea.

Avea o nevoie disperată de a fi singură, de a se gândi... Căută cu stângăcie până deschise portiera, dar el interveni, trecându-și brațele în jurul ei.

– Nu mă inviți să beau o cafea? murmură el pe un ton surprins.

Catherine abia își stăpânea nervii. Se simți brusc cuprinsă de mânie. Voia să se folosească de ea, să profite de numele său în ajutorul carierei și continua să joace comedia bărbatului îndrăgostit? Cu o mișcare bruscă, îi îndepărtă brațele.

– Nu, nu te invit. În seara aceasta, am încheiat un acord. Mă vei ajuta în afaceri și te voi ajuta în carieră. Relațiile noastre se mărginesc la atât.

Kent se rezemă cu spatele de scaunul său și rămase un timp tăcut.

– Credeam că înțelegi, spuse el în cele din urmă pe un ton iritat. Putem încheia un acord și totuși să nu încetăm să fim prieteni.

– Ai încetat să fii prietenul meu când ai insistat să fiu din nou Cat Devlin. Am acceptat, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă... nici că te iubesc.

Kent mormăi ceva și ea ghici că era furios. Dintr-o dată, o prinse de umeri și o întoarse cu brusc spre el.

– Sunt prietenul tău, orice ai spune. Tu ești Cat Devlin și este timpul ca cineva să te oblige să admiți asta. Timp de cinci ani, ți-ai plâns de milă pentru că ți-ai pierdut fratele. Acum, abandonează rolul de martiră și hotărăște-te în fine să te maturizezi!

O privea fix, cu ochii scânteind de mânie, apoi se aplecă și-i strivi gura sub a sa. Era un sărut brutal, ca și când căuta s-o pedepsească. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât o strângea mai tare în menghina brațelor sale.

În cele din urmă cedă, supunându-se pasiv. Kent o simți că slăbește, sărutul său deveni mai subtil, mai seducător. Când ea se înfioră, el înălță capul pentru a o privi și recunoscu dorința din ochii ei tulburați.

Ea încerca încă să se elibereze și bâigui:

– Lasă-mă să plec.

Apoi, cum continua s-o țină lângă el, exclamă cu o voce furioasă:

– Acordul nostru a căzut!

Încet, el îi dădu drumul fără să încerce s-o rețină. Catherine se îndepărtă în grabă, deschise portiera și sări pe trotuar.

– La revedere, domnule Latimer! Iartă-mă că nu pot spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc!

– Cat! Așteaptă!

Ea auzi portiera deschizându-se, îl văzu înconjurând mașina și apropiindu-se cu pas hotărât. Îi luă brațul cu blândețe și o privi în ochi.

– Știu că m-am purtat urât adineauri. N-ar fi trebuit să mă înfurii astfel. Îți promit să nu te mai ating, cel puțin dacă n-o dorești.

Îi lăsă brațul, apoi murmură:

– Te rog... vino cu mine mâine seară...

Ea privi atent acel chip frumos, aureolat de lumina felinarelor, acel păr negru ciufulit și acea șuviță rebelă care-i cădea pe frunte... ca lui Casey...

– Dacă accept, după aceea mă vei lăsa în pace? întrebă ea, blestemându-l în sinea ei.

– Îți promit.

– Și vei înceta să mai scormonești în viața mea și să mă hărțuiești cu trecutul meu?

După o scurtă ezitare, el acceptă. Atunci ea capitulă.

– De acord, voi veni.

Înainte să-și mai poată schimba părerea, el plecă. Stupefiată, îl privi urcând în mașină și demarând, apoi se îndreptă cu pași lenți spre intrarea apartamentului său.

În ciuda prieteniei sale sincere pentru Nancy, se resemnase să n-o mai vadă pentru a nu mai înfrunta întrebările ei indiscrete. De ce oare nu putea renunța la Kent în același mod?

Inutil să se legene cu iluzii, cunoștea răspunsul! Dar nu știa de ce avusese slăbiciunea de a se îndrăgosti de el.

Capitolul 4

Panorama contribuise foarte mult la hotărârea lui Kent de a-și instala biroul în această încăpere. Când era senin, se vedea parcul Stanley și aproape uita că lucra într-un oraș mare, în plin centru al cartierului de afaceri. Când medita asupra unor probleme dificile, îi plăcea să contemple ambarcațiunile ușoare care urcau încet pe canal. Dacă lucra până târziu, vedea luminile telefericului de la „Grouse Mountain" înșirate ca un șirag de mătănii pe flancul întunecat al muntelui.

Dar în această dimineață, vederea nu-i producea nici o satisfacție. Era o zi de noiembrie umedă și tristă. Ceața acoperise ferestrele largi, făcând peisajul să dispară. Privea totuși afară, indiferent la dosarul mare deschis pe biroul din spatele său. Se gândea la Cat Devlin. Făcuse tot posibilul pentru a o convinge să-i întâlnească prietenii, deoarece sperase ca apoi să obțină de la ea un sprijin efectiv în compania politică. Acceptase până la urmă, dar el nu obținuse din asta mulțumirea scontată. De fapt, discuția lor din ajun îi lăsase în mod ciudat un gust amar.

Conducea un cabinet juridic prosper, era unul dintre cei mai tineri politicieni din oraș, avea în fața lui un viitor promițător. Această reușită, o datora în parte perspicacității sale, unei anumite cunoașteri intuitive a celorlalți. Și totuși, în ceea ce o privea pe Cat, comisese o greșeală gravă. Știuse să-i trezească interesul, chiar entuziasmul, vorbindu-i despre ideile și ambițiile sale. Dar nu înțelesese că faptul de a-și refuza trecutul se transformase în obsesie. Crezuse că era o problemă ușor de depășit și se izbise de un lucru într-adevăr de neatins. Atunci mizase totul pe o carte. Ghicise sentimentele afectuoase ce le avea pentru el și se folosise de acest lucru pentru a o convinge să-l ajute. Ce femeie putea oare rezista la chemarea unui bărbat pe care-l dorește?

Într-un impuls de mânie, lovi cu pumnul brațul fotoliului. Nimic nu se desfășurase cum prevăzuse. Ea ocolise întrebările despre trecutul său de cântăreață, despre motivele care o făcuseră să-și abandoneze cariera. Nu știa mai nimic în plus decât înainte în legătură cu acest subiect.

Când, decepționat, jucase cartea sentimentelor, asta nu-l mulțumise aproape deloc. Se înșelase oare? Fără îndoială, ea admisese că simțea o anumită afecțiune pentru el, dar insistase de asemenea asupra faptului că relația lor era numai din interes. Ea îl va ajuta în campanie dacă el o ajuta în afaceri. Nu știa ce să mai creadă, incapabil să-și dea seama dacă era serioasă, sau acționase astfel dintr-un reflex de apărare.

Și din ajun, își chinuia mintea fără încetare. În cazul în care Catherine se atașase de el, trebuia să înțeleagă punctul lui de vedere. Era un personaj public și curiozitatea oamenilor față de el era normală...

Se simți aproape ușurat când interfonul începu să sune, punând capăt gândurilor ce nu-i dădeau pace.

– Domnule, domnul Castle dorește să vă vadă, îi anunță secretara.

– Să intre și aduceți-ne o cafea, vă rog. Apoi vă veți putea ocupa de mica misiune pe care v-am dat-o.

Schiță un zâmbet la ideea sarcinii pe care i-o încredințase cumsecadei domnișoare Hamilton. Catherine îl exasperase evocând niște probleme de interes între ei. Detesta acest gen de relații și nu-i plăcea să aibă impresia că îi cumpără cuiva sprijinul. Totuși, în acea dimineață, se hotărâse să folosească această metodă pentru a întorce situația în avantajul său. Va juca după regulile pe care le stablise Catherine, dar va face astfel încât să-i fie datoare și în consecință, să nu-și poată schimba părerea.

Ușa biroului se deschise și Kent se ridică pentru a-și primi prietenul. Schimbară câteva cuvinte banale despre vreme așteptând cafeaua. După plecarea secretarei, Peter deschise servieta și scoase un dosar.

– Totul este gata pentru seara aceasta, spuse el. Va veni Gault, de asemenea Simpson și Stokes. Trebuie să fii atent cu Gault; ceilalți îi vor urma exemplul, așadar este cel pe care trebuie să-l impresionezi. Este deja interesat, așa că probabil nu va fi prea greu. Sprijinul său va fi prețios. Apropo, cu cine vii?

– Cat.

Peter ridică din sprâncene cu un aer surprins.

– Adevărat? Cum ai aranjat asta? Credeam...

– N-a fost ușor, replică Kent cu o mină ursuză. Ascultă, Peter, fă-mi o favoare. În seara aceasta așază-te lângă ea, încearcă s-o descoși. Eu mă izbesc parcă de un zid de fiecare dată când o întreb despre cariera sa. Încearcă să înțelegi de ce refuză cu atâta încăpățânare să vorbească despre asta.

– Crezi oare că voi reuși mai mult ca tine?

– Eu n-am reușit absolut nimic! remarcă Kent cu o grimasă.

– Ai convins-o să vină în seara asta.

– Aproape am obligat-o s-o facă! Nu reușesc s-o înțeleg. Am citit până și cel mai mic articol scris despre ea și n-am găsit explicația atitudinii sale. Pretinde că a renunțat din cauza morții fratelui său, dar sunt sigur că nu este singurul motiv. A fost ponegrită de presa din acea vreme pentru că n-a participat la înmormântare. Presupun că n-a fost o dorință premeditată, ci mai degrabă o urmă de pudoare, un refuz de-a apărea în public...

Kent păru dintr-o dată visător. Peter îl privi o clipă în tăcere, apoi îi sugeră:

– S-ar putea să se simtă responsabilă de moartea fratelui său?

– Nu văd de ce, răspunse imediat prietenul său, scuturând din cap. El a murit într-un accident de mașină. De altfel, se pare că a fost destul de îngrozitor. Mașina a ars și n-a rămas mare lucru din corp. A fost în mod cert un accident. A cedat un ax la direcție și a căzut de pe faleză. Cum s-ar fi putut da vina pe ea? Aș fi înțeles dacă ar fi dus, ca cei mai mulți dintre artiști, o viață destrăbălată, dar nu era deloc genul celor doi Devlin. Cat chiar se laudă cu asta.

Tăcu, fixând cu un aer absent fereastra întunecată de ceață. În cele din urmă, Peter murmură:

– Cred că ar trebui să renunți.

Kent îl privi atent, cu stupoare.

– Ea nu pare foarte echilibrată, Kent! Și în mod sincer, situația ta nu-ți permite să te joci de-a psihiatrul amator. Cariera ta a luat avânt, ai o șansă de a fi candidat la alegerile parțiale și asupra acestui lucru va trebui să te concentrezi.

Văzu că fața prietenului său se înăsprește și zâmbi ridicând din umeri.

– Ascultă, reluă el, mi-ai cerut să lucrez pentru tine în această campanie. Mă plătești ca să te sfătuiesc. Asta este ceea ce fac! Uită de Cat Devlin!

– Ar putea fi un ajutor prețios.

– Pe cine încerci oare să convingi, Kent? Ea n-a mai cântat de cinci ani, iar publicul a uitat-o, fără îndoială. A trebuit s-o forțezi să asiste la o simplă cină! Nu este dispusă să coopereze, acesta-i adevărul!

Iritarea lui Kent era din ce în ce mai evidentă; Peter nu se lăsă descumpănit doar pentru atât.

– Ce se va întâmpla oare când alegerile parțiale vor fi declarate? Va trebui să-ți înmulțești aparițiile în public și dacă mai ești în acel moment în relații cu ea, va trebui să-ți fie alături. Crezi oare că va accepta?

– Va avea timp să se obișnuiască, se încăpățână Kent

– Într-adevăr?

Cum Kent ignoră întrebarea, el îl provocă:

– Și tatăl tău?

– Ce este cu tata?

– Va fi furios când va afla că ieși cu ea. Susținerea lui în această campanie este importantă. Nu-ți poți permite s-o pierzi.

– Tatăl meu va fi primul care va recunoaște utilitatea cuiva care să aibe renumele lui Cat Devlin. În plus, ies cu cine vreau, asta nu este treaba lui.

– Presupun că nu aștepți de la Cat doar sprijin politic sau prezența sa la anumite serate. Visezi, dacă îți imaginezi că James Latimer o va accepta pe Cat Devlin ca noră fără să murmure.

– N-am spus că intenționez să mă căsătoresc, protestă Kent, surprins.

– Atunci, de ce nu renunți?

– Pentru că sunt convins că îmi va fi utilă în campanie.

– Ești îndrăgostit de ea?

– În nici un caz.

Peter nu putu să nu remarce că spunând asta, Kent îi evitase privirea, dar se abținu de la orice comentariu și-l lăsă în mod prudent să continue.

– Te plătesc ca să mă sfătuiești, dar deciziile le iau eu însumi. Cat, cred că reprezintă un atu. Mă poate ajuta... vei vedea diseară.

Se ridică brusc și spuse:

– Acum, dacă n-ai altceva de făcut, eu am de studiat acest dosar.

Peter se ridică la rândul lui, acceptând concedierea.

– Desigur! Te voi vedea diseară.

După ce-l conduse, Kent se întoarse la birou și luă prima foaie din dosar: „Sper că-l interesează..." Aruncă foaia pe birou, apoi își încrucișă brațele în spatele capului și își aținti ochii în tavan. Era mânios pe Peter, mânios și pe Cat. Mai ales pe Cat. Dacă ar fi cooperat de bunăvoie, Peter n-ar fi tras niște concluzii atât de bizare, ar fi înțeles cât de utilă le putea fi. Era o mare vedetă și oamenii n-o uitaseră. Pentru asta ținea atât de mult la prezența sa, numai pentru asta...

* * *

Catherine își scutură umbrela și se grăbi să intre în clădire. Slavă Domnului, Paula era conștiincioasă la post. După plecarea lui Kent cu o seară înainte, adormise târziu și dimineața nu auzise deșteptătorul. Din fericire, Paula avea o cheie și deschisese în locul ei.

Împinse ușa și intră în magazin. Ca în fiecare dimineață se opri o clipă pentru a inspira parfumul pe care-l răspândeau florile. Simțea întotdeauna aceeași bucurie că face această meserie. Chiar și când ploua torențial, avea impresia că este într-o grădină, în mijlocul verii și asta o reconforta.

Își scoase impermeabilul și se duse în spatele magazinului. După tejghea, Paula privea o femeie care inspecta cu un aer nepăsător vitrina cu flori din mătase.

– Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Catherine. N-am auzit deșteptătorul. N-ai avut probleme, Paula?

– Nu, nu este prea multă activitate, dar această doamnă așteaptă să-ți vorbească.

Femeia se apropie și-i întinse mâna Catherinei.

– Bună ziua! Nu vă pot spune cât sunt de încântată că vă întâlnesc până la urmă, domnișoară Devlin, spuse ea cu un zâmbet larg.

Catherine tresări ușor la numele de Devlin, apoi observă că Paula afișase o mină intrigată.

– Sunt secretara domnului Latimer, Marjorie Hamilton. Am impresia că vă cunosc de mulți ani telefonându-vă atât de des. În plus, v-am urmărit întotdeauna cariera.

Paula nu știa nimic despre precedenta carieră a Catherinei și se întreba fără îndoială cum putea fi „urmărită“ cariera unei vânzătoare de flori.

– Putem merge în biroul meu, sugeră prompt Catherine, arătând ușa din spatele tejghelei.

Dintr-o clipă în alta, va fi obligată să găsească o explicație pentru a satisface curiozitatea Paulei, dar acum, cu cât aceasta va auzi mai puțin, cu atât va fi mai bine.

– Desigur, acceptă domnișoara Hamilton urmând-o.

Catherine închise ușa, oferi un scaun vizitatoarei sale și-i propuse o cafea. Umplu două cești în timp ce domnișoara

Hamilton arunca o privire mirată hârtiilor mototolite care acopereau biroul. Cu siguranță, era foarte pricepută și n-avea nevoie să încerce de mai multe ori să facă un formular, se gândi Catherine, jenată. Oare Kent a trimis-o din întâmplare pentru a se ocupa de hârțogărie și a o priva astfel de scuza ei obișnuită? Femeia își deschise poșeta, scoțând o bandă lungă de hârtie.

– Domnul Latimer mi-a cerut să vin la dumneavoastră pentru că dorește să vă ofere o nouă garderobă, declară ea cu însuflețire. Iată o listă de lucruri pe care le crede necesare și cu numele magazinelor la care are cont deschis. M-a rugat de asemenea să vă dau cartea sa de credit; astfel, dacă găsiți ceva care să vă placă în altă parte, nu va fi nici o problemă.

Îi întinse lista Catherinei, care o ascultase cu o groază crescândă. Când parcurse lista, deveni stacojie: rochii de seară, de după-amiază, lenjerie, pantofi, poșete... Ridică ochii și o privi pe domnișora Hamilton cu un aer neîncrezător. Kent făcuse într-o seară câteva observații cam lipsite de bunăvoință asupra toaletelor sale, dar nu-și imaginase nici o secundă că va merge până la a-i cumpăra o garderobă completă.

Chipul secretarei rămase indiferent, dar Catherine îi ghicea gândurile. Cum îndrăznea oare Kent s-o pună într-o asemenea situație?

– Vrea... să cumpăr toate astea? bâigui ea.

Domnișoara Hamilton zâmbi calmă, ca și când găsea totul un fapt banal. Se mai achitase probabil deja de acest gen de misiuni pentru el...

– Domnul Latimer știe că sunteți foarte ocupată, spuse ea, totuși dorește să faceți aceste cumpărături neîntârziat.

Catherine văzu în asta un mijloc de a se sustrage.

– Într-adevăr, nu-mi permit deloc să lipsesc. Această listă este prea lungă și sunt ocupată cu magazinul.

Vizitatoarea începu să râdă pe înfundate.

– Într-adevăr, vă cunoaște bine! A prevăzut răspunsul dumneavoastră. De aceea m-a trimis. Trebuie să aduc la zi hârtiile dumneavoastră, pentru a vă lăsa timp să alergați prin magazine.

„Așadar, aveam dreptate“, se gândi Catherine uluită. Înainte ca ea să protesteze, domnișoara Hamilton continuă:

– Nu vă neliniștiți, sunt obișnuită cu acest gen de muncă. Înainte de a fi angajată de domnul Latimer, asiguram contabilitatea mai multor magazine. Nu-mi va fi greu să pun toate acestea în ordine.

– Nu cred... se hazardă Catherine.

Dar bătrâna domnișoară tria deja hârtiile îngrămădite pe birou.

Câteva clipe mai târziu, Catherine stătea în fața ușii sale, cu cartea de credit a lui Kent într-o mână și lista în cealaltă. Făcu un pas spre ascensorul care ducea la biroul generosului bărbat, apoi se răzgândi. Așadar, considera ținutele ei prea modeste! Ei bine, îi va arăta că era capabilă să aibă gusturi costisitoare! Într-un impuls de mânie, făcu stânga-mprejur și ieși din clădire.

* * *

Catherine se așeză în fața oglinzii pentru a examina noua sa rochie. Croită dintr-un jerseu lucios de un albastru rafinat, îi dezvelea umerii și se desfășura în falduri grațioase până la picioare. Se mula admirabil pe silueta sa, punându-i în evidență bustul ferm și talia fină. Cât despre preț... era exorbitant!

Era o rochie ce se purta cu diamante. Catherine scoase din sipet un pandantiv superb pe un lănțișor din platină, niște cercei încântători și o brățară asortate. Când se dădu înapoi pentru a judeca efectul, văzu că pietrele scânteiau la cel mai mic gest.

Soneria de la ușă răsună în casă. Luând în trecere capa de catifea albă cumpărată de asemenea după-amiază, se grăbi să se ducă să deschidă. Kent se afla în ușă, teribil de seducător într-o elegantă ținută de seară luminată de o cămașă albă cu jabou plisat.

El rămase nepăsător când ea întinse cu indiferență facturile cumpărăturilor din timpul zilei. Decepționată, deveni agresivă.

– Ei bine, asta îți place? i-o aruncă ea pe un ton tăios.

El tresări în fața acestei neașteptate ostilități, dar declară cu o voce monotonă:

– Ești încântătoare.

– Sunt foarte bucuroasă de aprobarea ta. Mi-ar plăcea să cred asta pentru banii tăi din această afacere.

Ghici că l-a ofensat văzându-l că se încordează. La urma urmei, poate că nu-l lăsaseră atât de indiferent cheltuielile ei nebunești.

– De ce porți mereu părul ridicat? întrebă el pe neașteptate.

– Îmi place astfel, îi replică ea.

El făcea un efort evident de a-și stăpâni mânia, dar Catherinei nu-i păsa. Simțea o plăcere răutăcioasă de a-l provoca. Cum el întârzia să reacționeze, ea schiță un mic zâmbet de satisfacție, dar el spuse brusc:

– Mie nu-mi place. Du-te și desfă-l.

Ea făcu o mină de parcă n-auzise și făcu stânga-mprejur cu aroganță.

Atunci el se apropie și o prinse de încheietura mâinii.

– Nu-mi întoarce spatele, Cat! îi ordonă el.

Apoi începu să scoată agrafele care îi susțineau părul. Când ea încercă să-i scape, o trase lângă el cu o mână fermă.

La acest contact brutal, se simți roșind, întoarse fața și capitulă.

– Îl... îl voi desface, bâigui ea.

Imediat îi dădu drumul și ea se grăbi să se refugieze în camera sa pentru a scăpa de privirea lui ironică. Cu riscul de a-și face rău, își perie părul lung, ca arama, cu o râvnă sporită. Când reveni în salon, Kent îi aruncă o privire aprobatoare.

– Așa este mult mai bine!

Ochii i se opriră asupra pandantivului cu diamant de la gâtul ei. Îi atinse ușor pielea cu vârful degetelor ridicându-l pentru a-l examina. Diamantul strălucea aruncând sclipiri

– Este veritabil? o întrebă el.

– Evident! Dar nu te nelinişti, nu l-ai plătit tu. Îl am de mulți ani.

Deși nu-i plăcea să se laude de o manieră atât de copilărească, adăugă:

– Am multe bijuterii și sunt autentice, inclusiv perlele.

Se îndepărtă de el și diamantul îi căzu pe gât.

– Ești gata să plecăm?

El luă capa de catifea și ea se întoarse pentru a i-o pune pe umeri. Mânile lui întârziară într-o mângâiere ușoară pe pielea plăcută a cefei când îi ridică părul.

– Cat, vrei să spui că perlele și toate bijuteriile pe care te-am văzut purtându-le, nu sunt imitații? exclamă el dintr-o dată, făcând-o să se întoarcă spre el.

– Ei și? ripostă ea.

– Înțeleg, spuse el pe un ton afectat.

– Unde vrei să ajungi exact?

– N-are importanță! Este timpul să plecăm.

– Nu înainte de a-mi răspunde.

Catherine se încăpățână. I se păruse că sesizează un anumit subînțeles în remarca sa și voia să-l oblige să-și explice gândul.

– Te gândești că mi le-a oferit un bărbat, nu-i așa?

– Ba nu! N-am spus nimic de genul ăsta. Să lăsăm asta, vrei?

Se îndreptă spre ușă, o deschise cu un gest hotărât, apoi se întoarse.

– Vii?

– Nu. Nu-mi place felul în care gândești. Ești odios și nu voi ieși cu tine!

Își încrucișă brațele într-o atitudine provocatoare.

– Oh, ba da, vei veni!

Din doi pași fu lângă ea și o prinse de încheietura mâinii.

– Tu ai fost cea care ai vorbit despre un acord din interes. Astfel că trebuie să-l respecți. Eu mi-am îndeplinit partea mea de contract, am cumpărat compania ta pentru această seară, ca și rochia pe care o porți. Acum să ți-o îndeplinești pe a ta.

O trase cu forța, ducând-o spre ușă. Ea se zbătea inutil, plină de furie.

– Lasă-mă! Nu voi merge nicăieri cu tine!

Cu cât lupta mai mult, cu atât îi strivea încheietura mâinii, în același timp surd la ordinele ei.

În ușă se opri și-i aruncă o privire severă.

– Nu numai că vei veni cu mine, exclamă el, dar vei încerca să veghezi asupra comportamentului tău. Mai clar vorbind, asta înseamnă că cheltuiesc bani mulți pentru relansarea lui Cat Devlin. Am stabilit un acord și-l vei respecta.

– Cum mă vei constrânge?

Atunci el zâmbi, cu un zâmbet rece și cinic.

– Te-ai întrebat vreodată de ce birourile mele se află în această clădire? Lasă-mă să te informez. Pur și simplu pentru

că sunt unul dintre proprietari. Este evident că dacă unul dintre chiriașii noștri îmi displace, nu va fi nici cea mai mică problemă să-l dau afară. Înțelegi?

– Am un contract de închiriere, protestă Catherine cu dispreț.

– Dar eu sunt jurist, nu uita! Sunt foarte bine informat asupra procedurii de ruptură a contractelor.

Ea deschise gura pentru a se revolta, dar se răzgândi. Pentru moment, trebuia să tacă și să se supună, n-avea de ales. Își clădise viața în jurul acelui magazin, nu voia să-l piardă.

– Vin, murmură ea.

Kent dădu drumul imediat încheieturii care o durea.

– Știam că nu dorești o ceartă stupidă și că vei ajunge să accepți punctul meu de vedere, contată el cu puțină aroganță.

O luă de cot pentru a o conduce spre ieșire.

El parcă ușor luxosul Mercedes alb-gălbui în fața unei clădiri luxoase, apoi ieși și veni să deschidă portiera Catherinei fără să-și spună nici un cuvânt.

Drumul fusese făcut într-o tăcere totală, în timp ce mânia Catherinei se transformă treptat în teamă.

Străbătură un hol larg de marmură și ea se simțea din ce în ce mai îngrijorată. Până atunci, evitase să se gândească la faptul că va intra într-o încăpere plină de lume și va fi prezentată drept Cat Devlin. Dar în câteva secunde, exact asta se va întâmpla. Începu s-o copleșească o panică îngrozitoare, care o paraliza.

Când ușile ascensorului care îi ducea la ultimul etaj se închiseră cu un șuierat ușor, Kent o privi cu evidentă mirare.

– Ce se întâmplă, Cat? S-ar spune că ești pe punctul să leșini.

– Mă simt foarte bine, șopti ea, ascunzându-și mâinile ce tremurau sub capă.

Cum să-i explice că ideea de a fi confruntată cu toți acești oameni sub numele de Cat Devlin o îmbolnăvea de teamă? Și dacă ei erau la curent cu anumite bârfe, dacă-i puneau întrebări despre Casey? Nu-și putea permite nici o inexactitate, nici o greșeală...

Kent se încruntă.

– Îmi pare rău că te-am tulburat adineauri, spuse el cu un aer pocăit. Nu făceam nici o aluzie nepoliticoasă când am vorbit de bijuteriile tale. Știam că ți le-ai cumpărat singură.

– Atunci, ce voiai să spui? se miră Catherine.

– Ei bine... când am descoperit că erau autentice, m-am gândit dintr-o dată la tot ceea ce ai irosit abandonându-ți cariera. Asta m-a uimit... Îți dai seama că mii de oameni visează un asemenea succes? Cum spune un vechi proverb: „Fiecare lumină de pe Brodway reprezintă o inimă zdrobită"... Aveai totul și ai părăsit totul.

– Banii și succesul nu sunt totul, Kent.

– Știu, dar ai luptat pentru a le obține și n-ai ajuns niciodată până la capăt.

– Nu mă mai tentează asta, ripostă Catherine cu o voce nesigură. Vreau numai să fiu singură, să mă ocup de magazin, să-mi duc viața fără să te amesteci în ea.

– Chiar dacă este spre binele tău?

– Găsesc că te preocupi prea mult de „binele" meu, nu? Abia au trecut cinci minute de când mă amenințai că mă alungi din imobil!

Kent lăsă să-i sape un oftat de nerăbdare.

– Nu gândeam asta, Cat, știi bine. M-am lăsat dus de nervi. Mi-ai căutat gâlceavă imediat ce am ajuns la tine. N-ar fi trebuit să dau importanță, dar...

Îi luă mâna și i-o scutură cu amabilitate.

– Să nu ne mai certăm. N-am intenția să te las fără magazin. Dimpotrivă, doresc să te ajut în afaceri.

Cu chipul împietrit, Catherine își retrase mâna.

– Nu doream decât să mă lași în pace. Nu voiam să vin la această serată.

– Te vei distra, ai să vezi. Și acum, încetează să mai abordezi această mină de condamnată. Dacă ești neliniștită la ideea de a fi prezentată drept Cat Devlin, te înșeli. Să știi că prietenii mei sunt destul de inteligenți pentru a nu se purta ca o adunare obișnuită de la un concert de rock, sub pretextul că ești cântăreață.

În fața chipului său încă încremenit, o atrase spre el și o sărută pe buze.

Ea sări înapoi, brusc enervată.

– Ai promis că nu mă mai atingi!

Kent începu să râdă.

– Iată un mijloc de a-ți recăpăta culorile!

Ușile ascensorului se deschiseră. El ieși, urmat de Catherine care fierbea de mânie. La ușa apartamentului, el apăsă pe sonerie și-i aruncă o privire piezișă.

– Am ajuns. Nu uita să zâmbești!

Umilită, îl privea intens, de parcă voia să-l omoare. Dar când făcu un pas spre ea, arboră un zâmbet fals pe față. Ușa se deschise: începea încercarea.

Capitolul 5

– Nu vă imaginați cât de încântată am fost să aflu că veți fi în această seară aici.

Femeia se apropie mai mult de Catherine, învăluind-o într-un nor de parfum grețos. Aceasta se dădu instinctiv înapoi și simți în spate șemineul de marmură neagră. Detesta amestecul altor persoane, mai ales a celor necunoscute.

Parcurse cu privirea salonul, în căutarea lui Kent. La sosirea lor, fusese uluită să descopere decorul. Acest apartament în terase era în întregime mobilat într-un stil de avangardă. Fotoliile și canapelele răspândite pe un covor de un galben strălucitor păreau mai mult niște sculpturi decât adevărate locuri de stat. Mesele, făcute din metal și sticlă, erau acoperite de scrumiere pline și pahare murdare. Picturi abstracte, puse în valoare de o iluminare rafinată, explodau în pete de culoare pe peretele de un alb viu.

Îl văzu până la urmă pe Kent la câțiva pași, într-o conversație aprinsă cu un alt bărbat. El o observă și-i zâmbi distrat fără a face vreun gest de a se întrerupe. Nu putea spera la nici

un ajutor din acea parte, se gândi ea cu tristețe. Fără îndoială, era încântat s-o vadă prinsă în cursă de acea babornită afectată.

– Aceste serate sunt de obicei atât de plictisitoare, îi mai mărturisi vecina sa. Bărbații se izolează într-un colț pentru a vorbi despre sport sau politică și ne lasă în voia sorții.

Catherine se întoarse resemnată spre femeie. Aceasta depășise bine cincizeci de ani, avea o siluetă de matroană și era înfășurată într-un brocart greu.

– Sunt încântată să întâlnesc până la urmă pe cineva interesant aici. Întotdeauna v-am admirat mult, pe fratele dumneavoastră și pe dumneavoastră, spuse ea punându-și mâna încărcată de inele pe brațul Catherinei, care tremura, neîndrăznind să crâcnească. Erați niște copii atât de adorabili... Ce tragedie să vă terminați cariera în acest mod. Dar înțeleg ce ați smțit probabil la ideea de a continua după moartea fratelui dumneavoastră. Mă întrebam...

– Îmi pare rău, nu vorbesc despre cariera mea, i-o tăie Catherine pe un ton sec. Acum, vă rog să mă scuzați.

Femeia păru descumpănită văzând-o îndreptându-se în grabă spre Kent.

Se strecură lângă el, iar el își trecu brațul în jurul taliei sale, aruncându-i o privire scurtă. Apoi se încruntă când observă chipul roșu de indignare al femeii pe care tocmai o lăsase mască.

Se întoarse spre interlocutorul său și-i spuse cu un aer vesel:

– De ce să nu continuăm această discuție imediat? Mă duc să-mi salut câțiva prieteni și să mă asigur că însoțitoarea mea a întâlnit pe toată lumea.

O trase într-un colț izolat, la adăpostul unui portocal în ghiveci.

– Ce naiba i-ai spus doamnei Gault? Pare jignită.

– Ei bine... n-am... nu mai puteam vorbi cu ea.

Își îndepărtă o șuviță de păr rebelă cu o mână tremurătoare. Se simțea dintr-o dată epuizată, exasperată și nu dorea câtuși de puțin să discute cu el.

– Ascultă, Cat, știu bine cât este de agasantă, dar nu poți face un mic efort să fii mai amabilă? Soțul său este o persoană foarte importantă, nu mă ajuți repezind-o.

Descumpănită, ea rămase mută. Nu știa cum să se explice... pur și simplu nu mai suportase întrebările indiscrete ale acelei femei. Nu avu răgazul să găsească o scuză; cineva începu să râdă în spatele ei.

– Așadar, aici erați amândoi!

Ușurată, se întoarse și o descoperi pe gazda lor care venise să-i scoată din ascunzătoare.

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar va fi servită cina. Vin să-mi reclam privilegiul de gazdă și să răpesc acest copil fermecător.

– Cu plăcere, dar numai pentru masă, ripostă Kent foarte curtenitor. O sărută ușor pe frunte pe Catherine înainte de-a i-o lăsa lui Peter. Ea îi aruncă în schimb o privire sarcastică. Acest gest posesiv era complet deplasat!

La cină, se afla așezată în dreapta lui Peter și-l zări pe Kent, la celălalt capăt al mesei, lângă doamna Gault.

Se gândi cu satisfacție că la rândul său, va trebui să suporte flecărelile acestei ființe plictisitoare pe toată durata mesei. Dar fu de-a dreptul decepționată când aruncă o privire discretă în

direcția sa câteva minute mai târziu. Părea că se distrează bine... și se dedicase cu însuflețire celeilalte vecine, o blondă superbă...

Catherine își concentră atenția asupra supei sale, fără să simtă nici un pic de poftă de mâncare. De când îl cunoscuse pe Kent, se străduise să uite numeroasele comenzi de flori pe care el le făcuse magazinului său. Această fată făcea oare parte dintre alese? Nu se putea împiedica să nu-i privească din nou... Formau o pereche surprinzătoare, ea atât de blondă și el atât de brunet.

Se sili să înghită o lingură de supă și să ignore râsul cristalin ce răsuna din celălalt capăt al mesei. N-avea dreptul să fie geloasă; Kent îi arătase clar că nu-l interesa decât numele și celebritatea ei. Totuși era... îi făcea rău.

– Trebuie să recunosc: Kent are mult gust, șopti o voce la urechea ei.

– Îmi pare rău, ce-ați spus?

Ridică ochii și-l văzu pe Peter care îi zâmbea. Ea îi întoarse zâmbetul cu curaj, hotărâtă să nu se vadă nimic din emoțiile sale.

– Admiram gustul lui Kent în materie de femei, îi explică Peter.

Fără voia ei, Catherine aruncă din nou o privire spre veselul cuplu. Și fără să vrea, zâmbetul i se șterse. Peter o remarcă. Exclamă cu promptitudine:

– Dumnezeule, doar n-ați crezut că fac aluzie la Nathalie?

– Este foarte seducătoare, răspunse ea pe un ton jenat.

– Dar n-are nimic dintr-o rivală! Veți vedea, Kent o va părăsi imediat ce se va termina cina. În cursul acestor ultime

săptămâni, n-a încetat să vorbească despre Cat Devlin. Am ajuns să cred că dorea să vă păstreze numai pentru el! Îmi pierdusem speranța să vă revăd.

Catherine mormăi ceva cu ochii ațintiți în farfurie. Așadar, Kent îi vorbise lui Peter despre ea. Ce-i putuse spune, oare? N-avu mult de așteptat pentru a afla.

– Kent afirmă că l-ați putea ajuta în campania sa, continuă Peter, și atunci, fără îndoială, ne vom vedea mai des în cursul lunilor viitoare. V-a spus că lucrez pentru el?

Ea scutură din cap în chip de răspuns. Ce voia oare să spună referitor la ajutorul ei pentru campania lui Kent? Acceptase doar să-i întâlnească prietenii... nimic mai mult!

– Am luat asupra mea organizarea campaniei, reluă vecinul său. Kent este convins că ați putea fi un atu serios pentru el.

Avea o intonație curioasă... Ea îl privi, îl văzu zâmbind, dar simți că nu era de aceeași părere cu prietenul său. Cu atât mai bine! Poate-l va convinge pe Kent s-o lase în pace!

Simți totuși o ciudată enervare. Contrar a ceea ce credea el, nu fusese o cântăreață mică și fără importanță! Cei doi Devlin fuseseră vedete la Las Vegas, iar spectacolele lor atrăgeau o mulțime de oameni. La urma urmei, dacă dorea, îi putea aduce un ajutor prețios lui Kent mizând pe popularitatea sa.

Li se servi un alt fel de mâncare și ea profită pentru a schimba subiectul, comentând originalitatea apartamentului. Peter începu să râdă.

– Cu timpul, te obișnuiești cu el! Leanne l-a decorat pentru mine și mărturisesc, eram gata s-o omor când l-am văzut. În acea perioadă eram fotbalist și fusesem plecat pentru antrenamentele de primăvară. La întoarcere, iată ce am găsit!

Făcu un gest larg, însoțit de o grimasă comică.

– Am crezut că nu voi putea niciodată trăi aici, dar am reușit să mă obișnuiesc. Acum, aproape că-mi place. Dar nu i-aș mărturisi pentru nimic în lume Leannei, adăugă el cu un zâmbet complice. Pentru a o scuza, totuși, trebuie să recunosc faptul că mi-a instalat o combină stereo remarcabilă. Eu sunt pasionat de muzică și sper că veți veni într-o zi cu Kent să-mi admirați colecția de discuri. De altfel, am și câteva din albumele dumneavoastră!

Catherine înghiți în grabă o bucățică de crevete. Oare conversația trebuie să revină în mod inevitabil la Cat Devlin? Reuși să glumească.

– Așadar, dumneavoastră erați! Mă întrebam cine le avea!

Peter izbucni în râs, apoi protestă.

– N-ar trebui să fiți atât de modestă!

– De fapt, nu sunt departe de adevăr, să știți. Spectacolele noastre pe scenă au avut foarte mult succes, dar albumele au fost un dezastru. Cheltuielile de producție și de publicitate au absorbit beneficiile.

– Adevărat? Mă surprinde, credeam că discurile dumneavoastră se vânduseră bine.

– Presupun că nu s-au vândut chiar atât de rău, explică ea cu o ridicare din umeri. Dar contractul nostru era făcut astfel încât toată lumea câștiga bani, cu excepția noastră.

Exista o umbră de amărăciune în vocea sa. Rick scosese mulți bani din acele discuri. Casey și cu ea îi încredințaseră controlul total al mijloacelor lor bănești. Ea nu aflase decât după moartea fratelui său cum se folosise de acest control în interese personale. Desigur, nu făcuse nimic ilegal, era prea viclean pentru asta. Dar se angajase în niște investiții care nu

ieșiseră bine și în cheltuieli excesive. Fără bijuteriile sale, ar fi fost aproape ruinată la sfârșitul carierei... după ce timp de cinci ani fusese una dintre cele mai bine plătite vedete din Las Vegas.

Unul dintre invitați i se adresă lui Peter și când el se întoarse din nou spre ea, conversația urmă alte subiecte. Restul serii se desfășură plăcut. Nu mai fură întrebări despre Cat Devlin, nici despre cariera sa.

După cină, cafeaua fu servită în salon. Îndată ce Catherine se așeză pe una din canapele, Kent se instală lângă ea, lăsând-o pe frumoasa Natalie tristului său destin.

Până la urmă, Catherine aprecie această serată chiar dacă avea oroare să recunoască. Răspunsese calmă întrebărilor și cu excepția incidentului cu doamna Gault, nu era nemulțumtă de ea. Poate că până la urmă Kent își va da seama că nu era nevoie să-și pună trecutul „în perspectvă". Prefera pur și simplu să fie Catherine Delaney pe viitor, mai degrabă decât Cat Devlin.

După cafea, invitații începură să se răspândească și Kent îi sugeră să-și ia rămas bun. Ea consimți, apoi îl auzi murmurându-i la ureche:

– Încercarea n-a fost atât de neplăcută, nu-i așa?

Ea schiță un zâmbet și scutură din cap.

– Nu... mi-a... plăcut.

– Cu atât mai bine! Să mergem să-i spunem la revedere lui Peter.

Acesta se afla în apropierea ușii pentru a-și saluta prietenii la plecare.

– Plecați deja? exclamă el.

– Da, răspunse Kent. Eu am o zi încărcată mâine și Cat de asemenea, fără îndoială. Totul s-a desfășurat foarte bine, nu găsești?

Peter aprobă, apoi se adresă Catherinei.

– Îmi pare bine că ați venit. După cum v-am spus, cred că ne vom întâlni mai des pe viitor. Poate chiar vom lua masa de prânz împreună într-o zi din această săptămână și să discutăm despre rolul dumneavoastră în campania lui Kent. Luna viitoare se organizează un mare bal de caritate care...

– Ai dreptate, vom discuta asta cu ocazia unui prânz, i-o tăie Kent, aruncând o scurtă privire Catherinei. Sună-mă mâine și vom fixa o dată. Să mergem, Cat.

Își trecu o mână fermă sub cotul său și o conduse fără să mai aștepte.

Pe culoar, se eliberă și-l înfruntă cu un aer hotărât.

– La ce făcea Peter aluzie? Am acceptat să-ți întâlnesc prietenii, atâta tot. De-a lungul întregii seri, n-a încetat să -prezinte rolul meu în campania ta. Ce complotați oare?

Kent o luă de braț pentru a o duce spre ascensor.

– Nu putem vorbi aici, Cat. Vom discuta când ajungem la tine.

Ea se pregătea să protesteze, dar chiar în acea clipă ieși o pereche din apartamentul lui Peter. Avea dreptate, locul era prost ales pentru a sta de vorbă. Cu toate acestea, când vor fi la ea, el nu se va mai putea eschiva.

Drumul fu parcurs într-o tăcere de gheață. Imediat ce Kent parcă mașina, Catherine sări din ea și trânti portiera. Se îndreptă spre clădire fără să-l aștepte, dar intrată în apartamentul său, trecu la atac.

– Despre ce vorbea Peter? Ce rol consideră că voi juca în campania voastră?

– Nu te supăra! Am discutat într-o seară. Ai acceptat să apari lângă mine când am obligații mondene.

– Și trebuie să luăm prânzul cu Peter pentru a discuta din nou? îl ironiză ea. Complotați ceva amândoi! La ce făcea Peter aluzie în legătură cu acea serbare de caritate?

– Va avea loc un bal de caritate peste două săptămâni, la Victoria. Fără îndoială, vor fi o mulțime de ziariști și vrem pur și simplu să discutăm despre răspunsurile pe care le dai. Nu este mare lucru.

Catherine îl privea, consternată. Nu e mare lucru! De-a lungul carierei sale avusese relații bune cu presa, dar aceste relații se stricaseră la moartea lui Casey. Tulburată de dramă, refuzase să asiste la sinistra comedie organizată de Rick pentru înmormântare și refuzase să înfrunte întrebările indiscrete ale ziariștilor, curiozitatea lor indecentă. Ei nu-i iertaseră această eschivare și o calomniaseră în mod public.

– Nu voi merge, Kent, spuse ea cu o voce fermă. Mi-ai cerut să mă întâlnesc cu prietenii tăi, să asist la câteva recepții cu tine și am acceptat. N-am consimțit niciodată să vorbesc ziariștilor.

– Nu te vor intervieva, îi replică el cu nerăbdare. Îți vor pune numai una, două întrebări. Ascultă, scopul este de a face cunoscută relația care ne leagă și acest bal este o ocazie excelentă.

Catherine se îndepărtă și clătină din cap.

– Să vorbesc ziariștilor, să-i las să răscolească în viața mea... Asta nu face parte din contractul nostru.

Kent înjură pe înfundate.

– Tu și contractul tău păcătos! i-o aruncă el cu mânie. Nu poți să consideri lucrurile din punctul meu de vedere, să te pui în locul meu? Asta îmi poate face o publicitate bună. Ei, fir-ar să fie, dacă vrei într-adevăr să cooperezi vei accepta chiar să cânți un cântec, două cu orchestra. Aceasta ar face o impresie fantastică și-ți va da...

– Nu! strigă Catherine făcând stânga-mprejur. Nu! Ți-am spus că nu voi mai cânta niciodată în public.

– De ce? Te-am auzit în magazin, n-ai pierdut nimic din talentul tău. Nu-ți propun un adevărat spectacol, doar unul, două cântece. Pentru o serbare de caritate. Cu puțină repetiție...

– Nu mai cânt!

Vocea Catherinei friza isteria. Numai gândul la Rick apărând din nou, o îngrozea. Se simți dintr-o dată prinsă în cursă.

– Și nici nu stau de vorbă cu ziariștii, adăugă ea. Poți renunța la planurile tale.

– Fii rezonabilă, Cat...

– Nu!

Tremura de exasperare, dar mai ales de spaimă. Cursa se închidea peste ea... Își înfundă fața în mâini.

– Nu pot, Kent, spuse ea cu un murmur înăbușit. Amenință-mă, scoate-mă din magazin, nu-mi pasă. Nimic din ceea ce vei spune sau vei face nu mă va obliga să accept.

Kent o privea atent; toată mânia dispăruse, impresionat de o asemenea tulburare. Se apropie și își puse mâinile pe umerii ei.

– Haide, calmează-te, murmură el.

– N-am acceptat niciodată să cânt.

Ridică spre el ochii ce înotau în lacrimi și un chip de o paloare îngrijorătoare.

– Nu mă poți obliga, insistă ea. Nu voi începe din nou. Nu voi mai fi niciodată Cat Devlin. De când Casey a murit... totul s-a terminat.

Kent o trase lângă el cu blândețe. Ea tremura și se abandonă îmbrățișării lui reconfortante.

– Calmează-te, repetă el.

Îi mângâie părul, își strecură degetele printre șuvițele mătăsoase. Ea avea un aer de copilă... și-și aminti de fotografia lui Cat Devlin... cu excepția ochilor. De atunci, în ochii ei apăruseră umbre care eclipsaseră râsul... umbre pe care nimic nu le ștergea, secrete nespuse; el era un luptător, nu renunța ușor, dar știa că pentru moment, nu avea de ales.

– Nu plânge, Cat, spuse el strângând-o mai tare. Nu te voi obliga. Vom uita de contracte din interes și de campanii publice. Vom face altfel, ca și când nimic nu s-a întâmplat. Dar mai ales, nu plânge.

* * *

În vârfurile picioarelor, Catherine se străduia să ia o cutie de pe raft. Scara mică, pliantă se clătină periculos sub ea și se prinse de marginea dulapului în perete pentru a-și păstra echilibrul. Magazinul era bine amenajat, cu excepția a ceea ce privea așezarea. Și în mod curios, avea întotdeauna nevoie de ceea ce se afla unde nu putea ajunge! Ca de această cutie plină cu panglici imprimate pentru sărbătorirea Anului Nou.

Mai erau trei zile până la Crăciun și activitatea era intensă. Clienții se perindaseră toată dimineața. Trebuise să aștepte pauza de prânz pentru a strânge accesoriile pe care dorea să le ducă acasă. Magazinul va fi deschis a doua zi de Crăciun, iar ea intenționa să înceapă pregătitile pentru Anul Nou. Făcu o ultimă tentativă de a ajunge la cutie...

– Ce naiba faci? exclamă o voce cunoscută în spatele ei.

Ea tresări, gata să-și piardă echilibrul. Se întoarse cu precauție și-l văzu pe Kent în picioare, în cadrul ușii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cat! Vrei să-ți rupi gâtul?

Se apropie, o prinse de talie pentru a o ridica de pe scară și o așeză în fața lui.

Inima Catherinei bătea să-i spargă pieptul. Cât îi lipsise! La câteva zile după serata de la Peter, o sunase pentru a o anunța că pleca pe neașteptate în călătorie și că o va vedea la întoarcerea sa.

Trecuseră zile, apoi săptămâni, fără nici cel mai mic semn din partea lui. Încetul cu încetul, se convinsese că această călătorie nu era de fapt decât o scuză pentru a n-o mai vedea. Nu mai avea nevoie de ea de când constatae refuzul său de colaborare.

Trei săptămâni de tăcere... Simți dintr-o dată că se înfurie. Intra și ieșea din viața sa după cum voia fantezia lui. Cu ce drept? Abia începuse să se resemneze și iată că apărea din nou.

– Dacă vreau să-mi rup gâtul, este treaba mea! i-o trânti ea pe un ton caustic.

El o ținea încă de talie, iar ea încercă printr-o mișcare bruscă să scape. El își strânse mai mult îmbrățișarea și o privi cu atenție. Jenată, rămase nemișcată și-l văzu zâmbind.

– Ți-am lipsit oare tot atât cât mi-ai lipsit tu mie, Cat? o întrebă el încet.

Apoi domol, își lăsă capul în jos și-i cuprinse buzele cu ale sale. Era un sărut tandru, iar Catherine i se abandonă, cuibărindu-se lângă el. Oh da, îi lipsise mai mult decât și-ar fi putut el imagina. Devenise o parte din viața sa, o parte foarte importantă. Avea nevoie de el, de mângâierea brațelor lui care s-o cuprindă. Nu știa de ce plecase, de ce se întorsese. Nu știa decât un lucru: îl iubea și nu putea trăi fără el.

El înălță capul cu un aer puțin emoționat.

– Într-adevăr, cred că ți-am lipsit, Cat, murmură el cu o umbră de satisfacție.

Catherine se îndepărtă în grabă, incapabilă să-i susțină privirea. Cum a putut oare să se lase luată pe nepregătite? Pentru el nu era decât un joc... Pentru a-și face de lucru, își netezi fusta cu o mână tremurătoare, apoi ripostă:

– Îți propusesei să nu mă mai săruți, amintește-ți.

– Am uitat.

Pe deasupra, își bătea și joc de ea! Își stăpânea cu mare greutate enervarea și-l fulgeră cu ochii ei negri.

– Cum? Nu ți-a plăcut sărutul nostru de Crăciun? insistă el.

Ea era gata să protesteze când el o trase din nou și o sărută repede pe gura mirată. Apoi îi dădu drumul râzând:

– A fost mai bine, sau trebuie să mai încerc?

Ea făcu o săritură pentru a păstra distanța și schimbă subiectul.

– Cum a fost în călătorie? îl întrebă ea.

El ridică din umeri și Catherine remarcă faptul că părea foarte obosit.

– A fost interesant, dar sunt mulțumit că m-am întors. Aș fi vrut să te sun și apoi... n-am avut ocazia.

– Ți-ai putut rezolva toate treburile?

El oftă, frecându-și obrazul cu un gest obosit.

– N-a fost o călătorie de afaceri

– Oh...

Așadar, plecase pur și simplu în vacanță. Fără îndoială, Catherine n-avea nici un motiv să fie contrariată, dar era. Și-i păruse rău de mina lui obosită! Câtă naivitate! Făcuse probabil abuz de vin și de femei!...

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Kent îi aruncă o privire amuzată.

– Îți imaginezi că am făcut chefuri în vreun paradis tropical, nu-i așa? Ei bine, nu; am plecat în China.

– Unde?

– În China.

Zâmbi în fața aerului ei năucit.

– Am făcut o călătorie în China cu un grup de oameni de afaceri timp de două săptămâni. Nu ți-am vorbit despre ea, pentru că nu intenționam să particip. Nu credeam că pot include asta în programul meu. Apoi mi-am schimbat părerea, rămăsese un loc liber și am plecat.

Întoarse o clipă ochii, gândindu-se la motivul hotărârii sale. Acea ultimă seară petrecută împreună... lacrimile Catherinei... toate acestea însemnaseră o schimbare pentru el. Trezise în el sentimente pe care nu le bănuia, de care nu se credea capabil. Pentru prima dată în viața sa, dorea să protejeze o femeie, să vegheze asupra ei. Această călătorie fusese un fel de fugă, o ultimă tentativă de a se convinge că o putea uita cu ușurință,

că era un entuziasm trecător. Pusese între ei Oceanul Pacific, se lansase în descoperirea unei țări, a unei culturi... dar nu încetase să se gândească la ea. Acest chip îl obsedase tot timpul cât lipsise.

Se apropie de ea, îi atinse ușor buzele și spuse:

– Mi-ai lipsit, Cat. Acum, trebuie să plec. M-am oprit să-ți spun că voi petrece Crăciunul cu părinții mei, în Victoria. Plec în această după-amiază, așa că ți-am adus astăzi cadoul. L-am lăsat la intrarea magazinului.

Catherine lăsă ochii în jos pentru a-și ascunde decepția. Abia sosit, pleca! Schiță un zâmbet ușor și exclamă cu o voce în mod prefăcut veselă:

– Ce ghinion! Cadoul tău este acasă!

Nu știa ce anume o împinsese să caute un cadou pentru el! Alesese totuși o pereche de butoni pentru manșete care aparținuseră lu Casey și-i împachetase în caz că... Erau din aur, împodobiți cu safire. Fără să știe de ce, dorea să-i dea lui Kent. Vânduse unele din propriile sale bijuterii pentru a strânge banii necesari deschiderii magazinului, dar le păstrase întotdeauna pe cele ale fratelui său.

– Nu te necăji pentru asta, răspunse Kent, mi-l vei da când mă întorc.

– Desigur.

Se întoarse, prefăcându-se că aranjează câteva fleacuri într-o cutie.

– Ce căutai pe raft când am venit? Pot să-ți dau eu ce ai nevoie înainte să plec, îi propuse el.

– Nu-i nevoie, mulțumesc. Jerry, băiatul care duce comenzile, se va ocupa de asta.

Se simți dintr-o dată copleșită de o tristețe ciudată și își dorea cu disperare să fie singură.

– Dar nu mă deranjează, insistă el. Spune-mi ce vrei.

Părea atât de dornic s-o ajute încât capitulă.

– Cutia albastră, din spate de tot.

El o luă, i-o întinse și o privi cum o aranjează în altă cutie în care se mai aflau și alte accesorii.

– Duci astea acasă? întrebă el.

– Da. Am multe comenzi pentru recepțiile de Anul Nou și voi profita de zilele libere pentru a începe să le pregătesc.

– Credeam că pleci în vacanță.

– Ei bine...

Plănuise, cu luni înainte, să meargă să schieze cu Nancy în timpul sărbătorilor. Proiectul se sfârșise o dată cu prietenia lor. Ezită, nu voia să descopere Kent că nu era ocupată. În cele din urmă găsi o scuză:

– N-am timp să plec, nu închid magazinul decât trei zile.

– Unde petreci Crăciunul?

Îi venea greu să-i răspundă. Cu o mină încurcată, se bâlbâi:

– Eu... eu...

– N-ai nici un plan, Cat, i-o tăie Kent, care înțelesese. În acest caz, vii cu mine în Victoria.

Gândul de a trăi aceste zile în compania lui, făcu să-i palpite inima.

– În Victoria?

– Cred că îți va plăvea.

Ea se încruntă. Dacă îi era milă de ea, nici nu se punea problema.

– Mulțumesc pentru această invitație, dar nu pot să accept.

– De ce? N-ai nimic altceva prevăzut, nu-i așa?

– De fapt, da, răspunse ea, evitându-i privirea. Am mult de lucru din urmă.

– Nu fi ridicolă, Catherine. Nimeni nu lucrează în ziua de Crăciun!

Ea nu voi să insiste, și își reproșă că n-a încercat. Neîndrăznind să refuze categoric, căuta cu febrilitate o scuză.

– Dacă aș fi fost anunțată mai devreme, aș fi putut să mă organizez... Și apoi, nu pot pica așa, pe neașteptate, ca un intrus în familia ta. N-aș fi în largul meu.

– Te rog, Cat. E timpul să-mi cunoști familia.

– Nu cred. În plus, n-am nici un cadou să le ofer și este prea târziu să găsesc ceva acum.

– Ei nu se așteaptă să te vadă sosind încărcată de cadouri. Vor înțelege îndată că n-ai avut timp. Te rog, Cat... Dacă nu vii, asta îmi va strica sărbătoarea de Crăciun!

– Nu te mai copilări! De altfel, n-ai de ce să te preocupi de modul în care aleg să-mi petrec vacanța.

Cu vârful degetelor, el atinse ușor cearcănele care-i umbreau ochii.

– Mă îngrijorează să te știu aici, complet singură, spuse el încet. Pari obosită, Cat. Ar trebui să-ți aduci un ajutor în plus la magazin. Pariez că nu ți-ai luat o zi liberă de săptămâni întregi.

Într-o mișcare copilărească, ea îi întoarse spatele. N-avea nevoie de mila lui și nici de falsa sa bunăvoință.

– Ascultă, spuse ea cu o voce încordată, n-ai de ce să te nelinişteşti pentru mine. N-am acordat niciodată foarte multă importanţă Crăciunului. Prefer să petrec această zi în felul meu.

– Nu te voi lăsa singură aici, se încăpăţână el. Te cunosc! De fapt, vei lucra. Acesta este felul tău de a-ţi petrece Crăciunul?

– Nu încerca să mă impresionezi, Kent. Ceea ce fac te interesează prea puţin. Poţi să mă laşi pur şi simplu în pace?

– Nu, Cat, nu pot, îi replică el pierzându-şi brusc calmul. Acum, vei veni cu mine în Victoria, fie că vrei sau nu.

– Nu.

Se înfruntară un moment din priviri, apoi Kent se îmblânzi.

– Ştii că ochii tăi aruncă mici sclipiri de aur când eşti mânioasă? îi spuse el cu un zâmbet. Este unul din primele lucruri pe care le-am remarcat la tine.

Fără să se preocupe de aerul său intransigent, o îmbrăţişă şi o strânse lângă el.

– Este aproape Crăciunul, să nu ne mai certăm. Putem face pace timp de câteva zile?

O strânse mai puternic şi o sărută uşor pe tâmplă.

– Te rog, Cat, să fim prieteni, şopti în părul ei.

Ea simţi că cedează. Dacă va refuza să-l însoţească, va petrece Crăciunul în singurătate. Şi dorea să fie lângă el.

– De acord, Kent, voi veni, spuse ea în cele din urmă.

Capitolul 6

Câteva ore mai târziu, Catherine se afla în mașină pe feribot, ocupată să răsfoiască o revistă, în timp ce Kent citea ziarele de seară. După multe reticențe, acceptase în cele din urmă să pătreacă la părinții lui câteva zile. Paula luase asupra ei bunul mers al magazinului și comenzile de ultimă oră; Jerry se va ocupa de clienți și soțul Paulei, care era în vacanță, fusese angajat drept comisionar pentru diferite împrejurări. Cat se înșelase crezându-se de neînlocuit.

Era trecut de ora douăzeci și unu când ajunseră, în fine, la casa părinților lui Kent, puțin în afara orașului Victoria. Casa familiei Latimer era amplasată într-o zonă privilegiată a pensinsulei Saanich. Kent i-o descrisese înainte de plecare, explicând că părinții săi o construiseră înainte cu câțiva ani.

Totuși, în momentul în care mașina lor intră pe alee, nu impozanta clădire din lemn de cedru și sticlă fu cea care reținu atenția Catherinei, ci numeroasele mașini parcate în față.

Descumpănită și puțin neliniștită, se întoarse spre Kent care tocmai oprise motorul. El nu părea surprins de această aglomerație.

– Părinții tăi dau o recepție? întrebă ea pe un ton circumspect.

– Credeam că ți-am spus. Primesc întotdeauna multă lume de Crăciun, răspunse el liniștit.

Ieși din mașină și o înconjură pentru a-i deschide portiera. Catherine se simți dintr-o dată umilită și decepționată. Ar fi trebuit să presimtă că invitația lui Kent era departe de a fi altruistă. De fapt, puțin îi păsa de modul în care intenționa să-și petreacă Crăciunul. Îi ceruse să-l însoțească pentru a putea apărea în public cu Cat Devlin.

Când el îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare, îi văzu fața crispată și se încruntă.

– S-a întâmplat ceva, Cat? o întrebă el.

– Totul este în regulă! Dar mi-ai spus că nimeni nu lucrează în ziua de Crăciun.

– Cu tine, am fără încetare impresia că transport dinamită! Nu știu ce va declanșa explozia, exclamă el. Vei fi amabilă să-mi explici sensul acestei observații ciudate?

O prinse de braț obligând-o să stea cu fața la el.

– Ai fi putut să fii cel puțin cinstit, îi spuse ea cu o voce tremurătoare. Dacă doreai să-mi joc rolul de vedetă, trebuia să mă anunți, în loc să te pretinzi îngrijorat de singurătatea mea.

– Nu pretindeam nimic, Cat, protestă el. Mă necăjeam într-adevăr. N-ai destulă grijă de tine. Mă gândeam că această vacanță îți va prinde bine și-ți va șterge aceste cearcăne de sub ochi... Nu mi-am imaginat o clipă că vei fi atât de impresionată că părinții mei dau o recepție.

Ea întoarse capul pentru a-și ascunde durerea și lacrimile ce-i încețoșau privirea.

– Cat, nu ești obligată să asiști la această recepție, reluă el. Îi vom saluta doar pe părinții mei, apoi te vei putea

retrage în camera ta. În timpul acestor câteva zile, te vei odihni, te vei distra, nu aștept nimic altceva de la tine.

Catherine rămase tăcută, cuprinsă de o irezistibilă dorință de a-l crede.

– Nu te speria, draga mea, murmură el. Vreau să petreci un Crăciun fericit.

Încetul cu încetul, se destinse, încurajată de blândețea sa. Ghicind că s-a liniștit, Kent o îndepărtă, privind-o cu tandrețe.

– Te simți mai bine?

Ea schiță un zâmbet șters. El o sărută pe frunte și-i întoarse zâmbetul.

– Atunci, să intrăm.

Își menținu brațul în jurul taliei sale ca s-o conducă spre ușa de la intrare care se deschise larg în clipa când urcară primele trepte. O doamnă micuță cu părul argintiu ieși pentru a-i întâmpina.

– Iată-vă, în fine! Vă așteptam mai devreme.

Ea i se adresase lui Kent, dar o privea atent pe Catherine cu o curiozitate pe care n-o ascundea. Aceasta roși, mulțumită că avusese timp să-și refacă machiajul și coafura înainte de a părăsi feribotul. În ciuda călătoriei, compleul el bej arăta încă bine, dar avea un aspect trist și comun alături de somptuoasa rochie a gazdei. Aceasta îi zâmbi totuși, cu un aer aprobator și spuse:

– Sunteți fără îndoială, Cat Devlin. Eu sunt mama lui Kent, Jean Latimer. Te rog să-mi spui Jean, iar eu îți voi spune Cat.

Luă cu entuziasm mâna Catherinei, apoi îi conduse în interior.

– De când m-a anunțat Kent de sosirea dumitale, ard de dorința de a te cunoaște. Am auzit atâtea vorbindu-se despre dumneata!

Vorbea repede, ridicând vocea pentru a domina zgomotul care răzbătea din spatele casei.

– Kent, adu bagajele, reluă ea, în timp ce eu o iau pe Cat pentru a o prezenta invitaților. Toți sunt, de asemenea, nerăbdtori s-o cunoască.

Catherine îi aruncă lui Kent o privire chinuită, în timp ce doamna Latimer se îndepărtă pălăvrăgind.

– Mamă! exclamă el pe un ton autoritar.

Ea făcu stânga-mprejur, cu o mină mirată.

– Nu vom asista la recepție.

– Ce vrei să spui? Ba da, veniți! Toată lumea vă așteaptă.

Părea consternată și privirea care trecea de la unul la celălalt, afișa o totală neînțelegere.

– Kent, șopti Catherine cu o voce nesigură.

El se apropie și-și trecu brațul cu un gest protector în jurul taliei sale.

– Mamă, Cat este obosită. O voi conduce în camera ei. Pe care i-ai rezervat-o?

Decepția doamnei Latimer era atât de evidentă încât Catherine se simți puțin rușinată; acceptă totuși cu un zâmbet călduros.

– Iartă-mă, Cat. Ar fi trebuit să mă gândesc la faptul că ești obosită. Te-am instalat în camera vecină cu cea a lui Kent. Ți-o voi arăta în timp ce se ocupă el de bagaje.

Camera, situată la etajul al doilea, domina marea. Era spațioasă, confortabilă, decorată în albastru deschis cu motive albastru închis. Mobilele albe și perdelele din dantelă îi dădeau o plăcută notă feminină.

Doamna Latimer îi arătă baia, ca și dulapul din perete unde se aflau pături în plus. Cu cât era mai amabilă gazda sa, cu atât de mult se simțea Catherine mai încercată de remușcări. Jean Latimer era atât de dezamăgită că n-o putea prezenta

prietenilor săi! Avea chiar impresia că nu pe Cat Devlin dorea s-o arate lumii, ci pe prietena fiului său. Își adora în mod evident fiul și ar fi primit cu brațele deschise orice femeie pentru a-l vedea fericit.

Când aceasta făcu gestul de a se retrage, Catherine, într-un elan spontan se oferi să-și facă o scurtă apariție la recepție, după ce se schimbă. Încântată, bătrâna doamnă o lăsă pentru a se întoarce la invitații săi.

Kent sosi cu valizele câteva minute mai târziu și Catherine se grăbi să-i deschidă ușa, trecând în revistă, în minte, ținutele pe care le adusese cu ea. Dacă toaleta doamnei Latimer era un simbol al eleganței seratei, risca să fie complet deplasată în modestul său compleu bej. Poate că una din rochiile ei de seară trecuse cu bine prin încercarea din valiza sa fără să fie prea șifonată.

Kent îi așeză valiza pe lada de la picioarele patului.

– Apropo de mama, îmi pare rău, Cat. Presupun că ar fi trebuit s-o avertizez. Dar nu te frământa pentru ea, voi coborî să-i vorbesc. Pregătește-te să te culci.

Se apropie de ea și-i masă ușor ceafa pentru a îndepărta oboseala. Catherine se abadonă unei delicioase unde de melancolie. Trebuia să-l anunțe că, în cele din urmă, acceptase să se arate la recepție, dar pentru moment, nu dorea deloc să vorbească. Kent era atât de tandru, atât de drăguț când voia!

Mângâierea devenea mai insistentă. Ea se înfioră de plăcere. Fusese stupidă să se creadă destul de puternică pentru a rezista farmecului acestui bărbat. Ca reacție la stilul mamei sale, Catherine adoptase față de relațiile fizice o atitudine în mod hotărât demodată... și rigidă.

Înainte de a-l întâlni pe Kent, nu-și imaginase că într-o zi ar putea fi tentată să-și uite principiile sub influența dorinței. Nu știa atunci că iubirea trezește emoții stranii, instincte ciudate.

Când Kent îi dădu părul la o parte pentru a-i atinge ceafa cu buzele sale calde, ea gemu încet. El o îmbrățișă și o strânse lână corpul puternic și musculos. Gura sa rătăcea de-a lungul gâtului și mâinile i se aventurară într-o dezmierdare ușoară peste sâni, prin bluza fină de mătase.

Respirând întretăiat, îi simți degetele alunecând în răscroiala bluzei, atingând ușor trupul neted și arzător.

Apoi, cu un geamăt răgușit, o întoarse lipind corpul ei suplu de al lui și puse stăpânire pe gura sa. Era în acel sărut un fel de patimă disperată, o revendicare la care ea răspunse cu toată ființa sa.

– Oh, Cat, murmură el, ai o cât de mică idee despre ceea ce-mi faci?

Continuând s-o sărute, îi desfăcu unul din nasturii bluzei, îndepărtă țesătura mătăsoasă și-i prinse vârful sânului între buze. Copleșită de plăcere, Catherine se arcui, oferindu-se mângâierilor. Bluza îi alunecă de pe umeri și căzu pe jos, iar Kent își ascunse fața între sânii ei fragezi. Ea se lăsă în voia sorții, amețită de un val de senzații îmbătătoare.

Fără efort, el o ridică, o așeză pe pat, zăbovind s-o privească admirativ cu ochi arzători.

– Ești atât de frumoasă, Cat, spuse el încet, cred că nu mă voi plictisi niciodată să te privesc.

Cu o mișcare suplă, se întinse alături de ea mângâindu-i pielea mătăsoasă în timp ce ochii i se plimbau pe formele

ferme ale sânilor. Chinuită de o dorință nerăbdătoare, Catherine își înnodă brațele în jurul gâtului său, oferindu-i gura.

Schimbară un lung sărut pătimaș, iar ea se abandonă, uitând realitatea.

Pe neașteptate, Kent sări în picioare... Cineva ciocănea la ușă.

– Cat, ești gata să cobori? exclamă vocea doamnei Latimer

Catherine privea fix, cu un aer îngrozit mânerul ușii. Își ținea respirația, paralizată de teama ca gazda sa să nu intre fără să fie invitată. Kent avu probabil același gând, deoarece șopti:

– Pentru Dumnezeu, răspunde-i înainte să se hotărască să intre.

Șfichiuită de aceste cuvinte, ea răspunse în grabă:

– Nu... nu intrați... Mă schimb... Cobor în două minute.

Vocea sa i se păru ciudat de autoritară.

– Foarte bine, spuse doamna Latimer prin ușă. Nu știi din întâmplare unde este Kent?

Catherine aruncă o scurtă privire spre bărbatul ce stătea în picioare lângă pat.

– Nu... Nu l-am văzut.

– Mă duc să văd dacă îl găsesc până te îmbraci.

Îi ascultară pașii îndepărtându-se și se priviră. Catherine își dădu dintr-o dată seama că este pe jumătate goală, roși încurcată și strânse cu un gest jenat faldurile cuverturii de pat în jurul său. Era aproape gata să facă dragoste...

Kent o privi cu atenție o clipă, apoi spuse cu o voce încordată:

– Aș face mai bine să plec.

Se întoarse și părăsi camera.

Un sfert de oră mai târziu, Catherine se îndrepta spre scară pentru a se confrunta cu invitații. Nu se mai îmbrăcase atât de repede de pe vremea spectacolelor, când trebuia să-și schimbe costumele între două cântece. Purta o rochie de cocteil neagră, cu talie joasă, care semăna cu moda anilor 1920. Corsajul, foarte decoltat, era susținut de bretele înguste și tivit cu paiete argintii. Cu ciorapi negri și pantofi asortați, ansamblul era seducător; spera numai ca nimeni să nu remarce cele câteva cute datorate călătoriei.

În hol, doamna Latimer se apropie de ea cu un chip radios. Își trecu brațul pe sub al său și o conduse spre un salon imens cu vedere la mare. Jean Latimer plecă discret o clipă pentru a-i aduce Catherinei un pahar. Aceasta admiră încăperea. Era foarte spațioasă și cele treizeci de persoane aflate aici se mișcau cu ușurință. Fațada era aproape în întregime din sticlă, vederea spre golful Islandei trebuia să fie magnifică la lumina zilei. Ramuri de ilex ornau îmbrăcămintea șemineului unde un foc vesel trosnea în spatele unui ecran de sticlă. La celălalt capăt al salonului trona un splendid pian din mahon lustruit, lângă care se înălța bradul de Crăciun uriaș și strălucitor.

Catherine se întreba cum reușiseră să-l treacă pe ușă, când observă o liniște neașteptată. În fața ei se afla un bărbat care o privea insistent, cu un aer rece. Asemănarea cu Kent era ușor de observat... dar expresia sa n-avea nimic prietenos.

– Așadar, dumneavoastră sunteți celebra Cat Devlin! exclamă el pe un ton insolent.

Descumpănită de această ostilitate surdă, Catherine aruncă o privire în jurul ei. Vecinii săi se îndepărtaseră discret, Jean Latimer stătea de vorbă în alt colț al salonului și Kent nu era nicăieri. Trebuia prin urmare să-l înfrunte singură pe necruțătorul James Latimer.

– Acesta este numele meu de scenă, îngăimă ea. Numele meu adevărat este Catherine Delaney.

– Totuși, numele de Cat Devlin este cel pe care toată lumea consideră că-l cunoaște.

O privea cu atâta intensitate încât până la urmă plecă ochii.

– Fiul meu pretinde că-i puteți fi de un ajutor prețios pentru carieră, reluă el cu același aer provocator.

– Mi-a cerut să-l susțin în campania sa, răspunse ea încet.

Nu voia să mărturisească faptul că de acum înainte Kent își schimbase părerea. Nu înțelegea pentru ce James Latimer îi arăta o asemenea antipatie, dar indiferent de motiv, acest sentiment era reciproc.

– Și în ce mod presupuneți că-l veți ajuta?

– Trebuie să-l însoțesc în diverse activități, să fiu alături de el...

Se întrerupse, apoi adăugă curajoasă:

– Să fac să se știe în mod public că sunt femeia vieții lui.

Era o lăudăroșenie nebunească, destinată doar să-l contrarieze pe James Latimer și știu imediat că reușise văzând cum i se încordează maxilarul.

El măsură atunci cu o privire insolentă silueta ei delicată și zâmbi în fața obrajilor săi împurpurați.

– Da, spuse el cu o voce de o blândețe prefăcută, mă aștept ca în anumite domenii, fiul meu să vă considere foarte utilă.

Catherine insipră adânc.

– Nu-mi plac subînțelesurile, domnule.

În acel moment, îl văzu intrând pe Kent cu Peter Castle și făcu un pas spre el. Domnul Latimer o prinse de încheietura mâinii.

– Încă un lucru înainte să plecați, domnișoară Devlin, șopti el amenințător. Eu nu apreciez că ați fost introdusă de Kent în

casa mea sub pretextul că-l ajutați în carieră. Este o insultă pentru mine însumi și pentru soția mea. Și să nu vă imaginați, mai ales, că prezența dumneavoastră aici înseamnă cine știe ce. O fostă cântăreață n-are nimic interesant de oferit fiului meu.

Ochii săi negri luceau ca obsidianul. O lăsă pe neașteptate și se îndepărtă fără să se întoarcă.

Încremenită, Catherine îl văzu alăturându-se unui grup de invitați de lângă brad. De departe, îi aruncă o privire disprețuitoare în timp ce buzele i se ridicară într-un ușor zâmbet satisfăcut. O trata de sus, discreditându-i talentul de artistă... rănită în mândria sa, se îndreptă și-i susținu privirea.

Odinioară, era mândră să fie Cat Devlin, dar moartea lui Casey, descoperirea că este toxicoman, îi distrusese această mândrie. Își ascunsese identitatea, fugise de întrebări, în același timp de rușine și din grija de a evita amintirile dureroase.

Tatăl lui Kent tocmai îi dezvăluise că orgoliul ei nu murise. Poate nu aparținea unei familii foarte respectabile, poate fratele său fusese un drogat, dar ea era Cat Devlin și domnul Latimer n-avea nici un drept s-o umilească, disprețuind-o.

Kent se apropie de ea, cu un pahar în mână. Îi adresă un zâmbet cald și-și strecură brațul sub al său. Atitudinea gazdei sale acționase ca un declic, făcând-o să nu-și mai renege trecutul. Fusese o cântăreață de talent, o artistă celebră și putea să fie mândră, indiferent ce se întâmplase după aceea. Fără nici o reticență se lăsă câștigată de ambianța veselă a recepției.

În timpul orelor care urmară, surprinse în mai multe rânduri privirea mirată a lui Kent asupra ei. Nu reușea să înțeleagă schimbarea neașteptată a atitudinii sale. Râdea,

stătea de vorbă și când i se puneau întrebări despre cariera sa, în loc să se refugieze într-o tăcere încăpățânată, ca de obicei, răspundea cu ușurință și cu grație.

Când invitații se adunară în jurul pianului pentru a intona cântece de Crăciun, Catherine li se asocie, alături de Kent. Apoi veni momentul inevitabil când cineva o rugă să cânte solo. Era gata să refuze, apoi se răzgândi zărind mina arogantă a lui James Latimer. În mod evident, se aștepta să nu facă față situației... Se întoarse spre pianist, făcu un semn din cap și-i ceru să cânte o veche melodie clasică, ce-i punea în valoare frumusețea vocii.

Salonul familiei Latimer nu semăna deloc cu o sală de spectacole din Las Vegas, mai mult, acompaniamentul la pian al unui amator nu semăna cu cel al unei orchestre, dar vraja acționă ca odinioară. Invitații grupați în jurul ei nu erau diferiți de spectatorii pentru care cântase. Erau la fel de captivați și simți cum se creează între ea și ei un curent de emoție. Ca odinioară...

O liniște profundă salută ultima notă, apoi aplauzele izbucniră. Kent o luă de mână și o trase spre el.

– A fost foarte frumos, Cat, murmură el cu un aer mișcat.

Îi atinse gura cu un sărut ușor. Instinctiv, ea îi aruncă lui James Latimer o privire sfidătoare.

Mai târziu, așezată lângă Kent care stătea de vorbă cu Peter, cedă oboselii. Elanul cu care sporovăise și care o animase toată seara, dispăruse, lăsând-o epuizată. Muncise mult la magazin în ultimele săptămâni...

Un val de nostalgie o copleși pe neașteptate. Jinduia după florile și singurătatea sa. Catherine Delaney ducea o existență

liniștită, cum Cat Devlin nu cunoscuse niciodată. Viața unei vedete era emoționantă, cu momente de entuziasm, altele de dureroasă incertitudine. Nu dorea să reînceapă...

– Obosită? întrebă Kent încet.

– Puțin, mărturisi ea.

– Recepția se va termina curând. Cred că nimeni nu va avea ceva de obiectat dacă urci în camera ta acum.

– Atunci, mă voi retrage, dacă asta nu te supără.

– Te însoțesc.

Kent se ridică, imitat de Peter.

– Înainte de a pleca, spuse acesta din urmă, țin să-ți spun cât de mult mi-a plăcut să te ascult. N-ai piedut nimic din talentul dumitale.

– Mulțumesc, răspunse ea cu un zâmbet ușor.

Dorea să uite de Cat Devlin pentru o clipă... Uneori avea impresia că se dedublează: când Cat, când Catherine... pentru un timp era din nou Catherine, care visa să se retragă în camera sa, să fie în sfârșit singură.

– Eu sunt cel care îți mulțumește, replică Peter. Am pierdut ceva deosebit când ți-ai abandonat cariera. A fost numai din cauza morții fratelui dumitale?

Ea șovăi... În timpul acestei seri, acceptase să vorbească despre trecutul ei. La început se simțise stânjenită, se sustrăsese prea mult timp întrebărilor, ascunzând adevărul. Apoi, treptat, se eliberase...

– În parte din cauza asta, răspunse ea, dar și alte motive m-au convins să nu continuu.

– Care? întrebă Kent.

Cei doi bărbați o priveau cu interes, așteptând, evident, să se explice. Atunci, începu:

– M-am certat cu managerul nostru și n-am mai vrut să-i încredințez cariera mea. Pentru a continua, ar fi trebuit să găsesc un mijloc de a mă elibera de contractul cu el și să caut alt impresar, atunci... mi s-a părut că toate astea erau un chin.

Ridică din umeri cu un gest ușor resemnat, apoi i se adresă lui Kent:

– Acum, mi-ar face într-adevăr plăcere să urc în camera mea.

– Desigur, consimți el imediat.

O luă de braț pentru a o conduce și se opriră în trecere pentru a-și saluta gazdele. Catherine o ascultă pe Jane Latimer mulțumindu-i cu căldură că acceptase să cânte și se întoarse împotriva voinței ei spre James Latimer întinzându-i mâna.

– Mulțumesc, domnule, pentru invitație. Bună seara.

James Latimer nu luă în seamă mâna întinsă și i-o trânti cu o voce de gheață.

– Sunteți invitata fiului meu, domnișoară Devlin. Nu este cazul să-mi mulțumiți mie.

Se întoarse repede și se îndreptă spre alt colț al salonului. Toți trei rămaseră încremeniți, muți de jenă. Doamna Latimer era consternată, Kent cu fața brusc înăsprită, își urmări tatăl cu o privire dușmănoasă. Catherine îl simți gata să-și piardă sângele rece și când el schiță un gest, îl prinse de braț.

– Aș vrea să urc în camera mea... Te rog, Kent...

El o privi atent, cu ochii scânteind de mânie.

– Te rog, repetă ea.

El înclină capul și ieșiră din încăpere.

Capitolul 7

Catherine urca încet scara alături de Kent. Se simțea responsabilă pentru incidentul care tocmai avusese loc... și rușinată. Atrăsese în mod deliberat atenția asupra sa, asupra lui Cat Devlin, pentru a-l provoca pe James Latimer și a se răzbuna pentru atitudinea sa disprețuitoare.

Îi aruncă o privire piezișă lui Kent și-l văzu nervos. Asta îi spori și mai mult jena, Nu voia să devină subiect de conflict între tatăl său și el.

În ușa camerei sale, Kent îi puse mâna pe braț, o privi o clipă în tăcere, apoi murmură:

– Îți datorez scuze. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

Ea clătină din cap cu un gest de neputință.

– Nu este vina ta.

El făcu o grimasă și-și trecu nervos mâna prin părul negru.

– Nu știu ce l-a apucat, dar n-ar fi trebuit să-ți vorbească în felul acesta. El... Vreau să înțelegi un lucru, Cat, spuse el pe un ton grav. Pentru mine, asta nu va schimba cu nimic

relațiile noastre și sper că la fel va fi și pentru tine. Cât despre tatăl meu, voi avea grijă să nu mai fie grosolan cu tine.

Catherine ezită, descumpănită. Era greu uneori să fii îndrăgostită... Nu-i plăcea James Latimer, duritatea și aroganța sa, dar îl iubea pe Kent și refuza să se interpună între ei. Prefera să capituleze...

– Am face mai bine să uităm toată această poveste, spuse ea în cele din urmă.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine... tatăl tău nu mă place și ar fi, fără îndoială, mai bine să mă întorc acasă. Pot lua feribotul dimineață.

– Nu, Cat! Nu te voi lăsa să pleci. Tatăl meu nu-mi dirijează viața. I-a fost probabil greu să accepte această idee și din această cauză au existat tensiuni între noi în ultimii ani. În consecință, n-ai de ce să te simți responsabilă. Eu te-am invitat aici și nu-l voi lăsa să te alunge.

Catherine șovăi, frământată. Poate Kent spunea adevărul, relațiile cu tatăl său erau fără îndoială tensionate cu mult înainte de sosirea ei... Dar asta nu schimba cu nimic problema actuală: era un motiv de vrajbă între ei și nu se putea resemna. Gândindu-se la cuvintele lui James Latimer, întrebă pe neașteptate:

– Crezi într-adevăr că te pot ajuta în cariera ta, Kent? Că reprezint pentru tine un atu?

El păru surprins, apoi zâmbi.

– Categoric, Cat! În această seară, te-ai comportat foarte bine cu invitații și ai cântat minunat. Eram foarte mândru de tine. Mă poți ajuta ca persoană! Nu numai pentru că ești frumoasă și foarte talentată, ci și pentru că oamenii te stimează.

Ei o adoră pe Cat Devlin și puțin din această admirație se răsfrânge și asupra mea când descoperă că sunt cel ce îți face curte.

Se întrerupse o clipă, cu un aer nehotărât, apoi continuă:

– Am fost întotdeauna interesat de politică. La începuturile carierei mele, credeam că pentru a fi un bun politician, era suficient să ai idei valabile și destulă ambiție pentru a le realiza. Dar nu este atât de simplu! Există alegători responsabili, care reflectează și se hotărăsc în funcție de beneficiile lor. Și există aceia, numeroși, care aleg un om pentru înfățișarea lui, priceperea de a ține discursuri sau pur și simplu pentru că beneficiază de susținerea cuiva pe care ei îl admiră... cum este Cat Devlin. Am tot felul de idei bune, Cat. Sunt atâtea lucruri pe care mi-ar plăcea să le realizez în această regiune, în această țară. Dar nu pot face nimic, dacă nu sunt ales. Tu mă poți ajuta să fiu.

Ea dorea totuși să-l ajute. La început, nu acceptase decât de teamă că nu-l va mai vedea. Mai târziu, fusese altceva, credea în el, în ideile sale și voia să participe la acțiunile lui. Dar dacă o găsea Rick...

– Nu te necăji pentru tatăl meu, Cat, reluă Kent, îl voi face să asculte de rațiune, Și prezența ta aici timp de câteva zile va fi binefăcătoare. Sunt sigur că atunci când te va cunoaște mai bine, va înțelege cât de mult contezi pentru mine și își va schimba atitudinea.

Văzând-o că încă ezită, insistă:

– Ascultă, Cat, nu lua decizii pripite. Voi vorbi cu tatăl meu. Peter stă aici și am prevăzut să discutăm planul de luptă pentru lunile viitoare. Trebuie să ne gândim la alegerile parțiale din primăvară... Tata va asista la discuțiile noastre și mi-ar

plăcea să fii și tu acolo. Astfel, își vor putea da seama amândoi de rolul important pe care-l poate juca în campania mea Cat Devlin.

Se apropie de ea, îi puse mâinile pe umeri și o privi plin de speranță.

Poate că îl putea ajuta în carieră, dar putea de asemenea să i-o distrugă... Dacă vreodată presa va descoperi adevărata cauză a morții lui Casey, asta îi va aduce lui Kent un prejudiciu îngrozitor. Trebuia să-i mărturisească adevărul înainte să fie prea târziu. Cu riscul de a-l vedea ieșind din viața ei... Dar nu putea suporta această idee, nu acum când se întorsese.

– Fă un mic efort, Cat, te rog! o imploră el.

Atunci, încet, ea consimți. La urma urmei, povestea rămăsese secretă de-a lungul anilor. Cu puțin noroc, va rămâne încă.

Kent zâmbi și o sărută ușor pe frunte.

– Mulțumesc! Aș face mai bine să cobor și tu să dormi. Noapte bună, Cat.

* * *

Catherine împături revista pe care tocmai o cumpărase de la chioșc și se pregătea să li se alăture lui Kent și lui Peter. Dar ei păreau atât de prinși de conversația lor încât se răzgândi și se duse pe punte.

Un vânt înghețat îi biciui fața. Se înfofoli în mantou și căută un loc adăpostit. Feribotul aluneca domol sub cerul perfect senin, în drum spre Vancouver. Această vacanță neașteptată și emoționantă, reprezentase pentru ea un pas decisiv: acceptase, cucerită de entuziasmul lui Kent, să redevină Cat Devlin. Spera doar să fie capabilă să meargă până la capăt...

Se gândi din nou la Casey, cum se gândise deseori în aceste ultime zile. Îi revăzu chipul, luminița din ochi, când o tachina, zâmbetul...

În toți acești ani, se silise să fugă de amintiri, dar de un timp nu putea să se împiedice să nu se întrebe cum se putuseră oare îndepărta atât de mult unul de celălalt? Bineînțeles, nu locuiau împreună, fiecare avea propriul său apartament, prietenii săi, dar se vedeau în fiecare zi, la repetiții, pe scenă. Mâncau și ieșeau deseori împreună...

Ghicise că fratele său era preocupat, dar nu se gândise niciodată la droguri. Când aflase, se simțise trădată, se revoltase. Cu toate acestea, nu putea nega evidența... Casey murise pur și simplu dintr-o supradoză. Ea nu încetase să lupte împotriva acestei teribile realități, fără să reușească să se resemneze...

Îl văzu pe Kent apărând pe punte, privind-o atent, cu tandrețe. Cât era de frumos! Vântul îi ciufulise părul negru, accentuând strălucirea chipului său bronzat și-i dădea un aer de pirat seducător. Când o zări, privirea i se lumină și se apropie repede.

– E un ger afară! Ce faci?

– Nu este chiar atât de rău, la adăpost de vânt, răspunse ea cu un zâmbet.

Kent se ghemui lângă ea, sprijinit de un stâlp, cu o figură nu prea entuziastă.

– Iată de ce n-am învățat să schiez. Detest frigul!

În timpul acestor ultime zile, Catherine descoprise un nou aspect al personalității lui Kent. În spatele aspectului arogant și plin de siguranță se ascundeau unele slăbiciuni înduioșătoare, pe care puțini oameni le cunoșteau, fără îndoială.

– Nu fi copil, Kent, îl ironiză ea cu amabilitate. Cum vei trăi la Ottawa dacă nu suporți nici măcar clima din Columbia noastră britanică?

Strecurându-și un braț în jurul ei, o trase spre el.

– Presupun că va trebui să iau cu mine pe cineva care să mă încălzească. Te interesează postul?

Tulburată de această întrebare jenantă, neștiind cum să răspundă la ea, se îndepărtă și spuse:

– Nu ți-am mulțumit că m-ai invitat la părinții tăi.

– Te rog, Cat! A fost un dezastru și știi asta. Mă gândeam să profit de aceste câteva zile cu tine, ori n-am putut fi singuri nici cinci minute. Și tata, fir-ar să fie! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că poate fi atât de stupid!

– Te rog, Kent... după prima seară n-a mai făcut nici o reflecție.

– Ah, nu-l apăra!

Catherine îl privi cu tristețe. În realitate, Kent, ca și tatăl său, detestau ca lucrurile să nu se desfășoare după voia lor. Amândoi încăpățânați, refuzau să cedeze măcar puțin. În acest caz, situația era foarte încurcată...

– Am putea să vorbim despre altceva? murmură ea. Fără îndoială, nu voi mai avea ocazia să-l revăd pe tatăl tău, așadar să uităm asta. Nu vreau să fiu motiv de ceartă între voi.

– Nici nu ești! Am încercat întotdeauna să fiu diplomat cu el, i-am cerut părerea, uneori sfaturi. Dar el refuză să accepte că nu mai sunt un copil sub autoritatea sa... va trebui totuși să se resemneze. Nimeni nu-mi dă ordine!

Vocea lui Kent tremura de mânie. Își înfundă mâinile în buzunare și se rezemă de balustradă, cu ochii ațintiți asupra apei. Catherine îl simți rănit și, de asemenea, descumpănit de

atitudinea tatălui său. La vederea părinților săi, ghicise că își răsfățaseră fiul, îl ajutaseră să-și satisfacă cele mai mici dorințe.

Dintr-un motiv inexplicabil, el hotărâse că o vrea pe Cat și nu înțelegea de ce se opunea tatăl său. De fapt, Kent dusese întotdeauna o viață protejată și mai ducea încă. Decepțiile, lipsurile și eșecurile... toate acestea îi erau necunoscute. Obișnuia să-și vadă nevoile, chiar capriciile, imediat satisfăcute.

Se întoarse spre ea.

– Nu te nelinişti în privința lui, Cat. Am destulă încredere în cinstea sa pentru a crede că va admite în cele din urmă că a greșit. Când va înțelege cât de prețioasă ești pentru mine va capitula.

Îi zâmbi.

– Haide, să ne întoarcem înăuntru și să bem o ceașcă bună de cafea.

Catherine își strecură mâna în a sa. Nu era atât de optimistă ca el în schimbarea bruscă a lui James Latimer, dar se abținu de la orice comentariu. Așa vedea Kent viața: problemele erau făcute pentru a fi rezolvate, provocările pentru a te face remarcat. Îi invidia siguranța, ea care avusese deseori tendința de a fugi de greutăți, în loc să le înfrunte. Ca în acest moment, de exemplu... Se grăbi să alunge acest gând stânjenitor.

Peter îi aștepta în cafenea și Catherine se așeză lângă el în timp ce Kent se dusese să aducă niște cafele.

– E frig afară? întrebă Peter aruncând o privire obrajilor ei înroșiți de vânt.

– Nu prea tare!

– Kent este încă la fel de enervat din cauza tatălui său?

Catherine ridică din umeri, încurcată.

– Nu știu. Speră să-l vadă cedând...

– Și dumneata nu împărtășești această speranță?

– Eu nu-l cunosc prea bine pe domnul Latimer, dar... dacă nu cedează?

– Și atunci? ripostă Peter.

În fața figurii sale îngrijorate, el îi strânse ușor mâna.

– Nu te necăji, îi spuse el, lucrurile se vor aranja de la sine.

– Kent își imaginează că tatăl său mă va accepta când va înțelege cât de mult îl pot ajuta în campania sa. Eu nu sunt convinsă... Ajutorul meu nu va fi în mod obligatoriu eficace și chiar dacă este, poate domnul Latimer nu mă va stima mai mult pe viitor. Kent n-ar fi trebuit niciodată să mă ia cu el. Nu-mi place să fiu motiv de ceartă în familie. Ar fi mai bine să renunț...

– Nu! protestă Peter. Kent este poate optimist în ceea ce-l privește pe tatăl său, dar dumneata nu poți abandona. Are nevoie de dumneata și nu numai în campanie.

Ea se pregătea să-i ceară niște explicații când Kent reveni aducând cafelele. Începură să vorbească despre tot felul de lucruri. Peter reuși chiar să-i facă să râdă povestindu-le aventurile lui de fotbalist.

În mijlocul oamenilor, în acest decor mai degrabă banal, Catherine rămânea vulnerabilă la farmecul lui Kent; avea uneori o dorință nebună să se cuibărească lângă el. Avuseseră răgazul de a se izola mai mult în aceste zile și dacă mama lui Kent n-ar fi ciocănit la ușă în prima seară... Fără îndoială, acum ar fi fost amanți. Acest gând îi făcu inima să palpite. Din instinct, ghicea în el un amant priceput, în același timp tandru și pretențios... Ar fi fost o poveste minunată... Dar cum oare ar putea să i se supună acum, când el n-o mai dorea? Cum va depăși oare această nouă durere

Tresări când Kent îi atinse brațul. Brusc, își dădu seama că cei doi bărbați o priveau amuzați. Slavă Domnului, nu-i puteau citi gândurile!

– Îmi pare rău, îngăimă ea. Mă... gândeam la magazin. M-ați întrebat ceva?

– Vorbeam de emisiunea de televiziune din februarie, spuse Peter. Kent va fi bineînțeles acolo pentru a răspunde la întrebările spectatorilor, dar dacă dumneata vei accepta să cânți, asta va fi o publicitate formidabilă. Producătorii vor fi încântați să aibe pe cineva cu reputația dumitale.

– Cred că ți-a explicat Kent, spuse ea clătinând din cap. Nu cânt în public nici pentru o operă de caritate. Îmi pare rău, Peter, nu pot.

– De ce? Ascultă, Cat, te-am auzit cântând la părinții lui Kent. Ești formidabilă! Ai avea un succes nebun! Cu o repetiție scurtă, ești perfect capabilă...

– N-am spus că nu eram capabilă, i-o tăie Catherine pe un ton sec. Am spus că nu voiam s-o fac. Am discutat deja depre modul în care îl puteam ajuta pe Kent și am acceptat să-l însoțesc la recepții și reuniuni. Voi ține și discursuri dacă trebuie, dar nu voi cânta. Credeam că este clar.

– Spui mereu că nu vrei, interveni Kent, dar fără să precizezi de ce.

– Sunt încă sub contract, i-o trânti ea fără ocol.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că sunt încă legată oficial de Rick Moss. Nu pot accepta să cânt în public fără acordul său. N-are importanță dacă sunt sau nu plătită pentru asta, nu pot face decât ceea ce-mi permite el.

Pe viitor, Kent știa. Știa că nu va cânta în public, nici măcar pentru a-i susține campania.

– Ei bine, nu văd care este problema, declară Peter. Este suficient să luăm legătura cu acest Moss și să-i cerem acordul.

– Nu este așa simplu, Peter, replică ea cu o umbră de exasperare. Rick nu mă va lăsa să fac nimic fără să pretindă ceva în schimb. El nu fusese de acord să-mi abandonez cariera și mă va obliga s-o reiau. Nu vreau!

Își luă ceașca de cafea cu un gest brusc pentru a încheia. Kent n-avea nimic de spus. Era oare atât de decepționat? Încerca oare să găsească o portiță de scăpare, acum când știa că nu mai cânta? Căuta oare un mijloc elegant de a se descotorosi de ea?

– Cat, spuse el pe neașteptate, nu poți să te eliberezi de acest contract? Există întotdeauna o soluție la acest gen de situație.

– Nu-l cunoști pe Rick Moss, oftă ea, eu da! Are toate drepturile asupra vieții mele profesionale.

– Și dacă le-am răscumpăra? îi sugeră el. În cât timp contractul devine nul?

– Este un contract pe șapte ani și l-am semnat cu puțin înainte de moartea lui Casey. Deci, se va încheia peste doi ani. Dar Rick nu va accepta niciodată să-și vândă drepturile. N-o va face pentru că am abandonat împotriva voinței sale.

Înainte ca unul sau celălalt din cei doi bărbați să poată răspunde, o voce din difuzor anunță că se apropia ultima stație și trebuia să meargă la mașini. Catherine își adună lucrurile, se ridică, apoi îi privi cu un aer jenat.

– Îmi pare rău. Doresc într-adevăr să vă ajut, dar nu în acest fel. Nu... vreau să-mi reiau cariera de cântăreață

Kent își trecu cu amabilitate brațul în jurul taliei sale.

– Înțeleg, Cat, dar permite-mi cel puțin să arunc o privire pe acest contract...

Ea ridică din umeri și acceptă cu un gest obosit. Kent își va pierde timpul și va fi până la urmă obligat să capituleze. Se putea oare arăta mai conciliant în cazul în care constata buna sa credință?

* * *

Catherine se trezi tresărind. Gâfâia, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se întoarse pentru a vedea ce oră este pe cadranul luminos al deșteptătorului. Trei dimineața...

Se ridică și aprinse lampa de pe noptieră. Își amintea vag, că îl visase pe Casey... ceva ce nu reușea să-și amintească o tulburase. Cu un gest resemnat, împinse pătura pentru a se ridica. Nu va mai putea dormi după un coșmar.

Umplu cada și se întinse în apa caldă, cu ochii închiși. Imediat, în minte îi reveni imaginea lui Kent. De la Crăciun, relația lor devenise mai calmă, discuțiile penibile încetaseră și el se comporta aproape ca un îndrăgostit. Cu toate acestea, până atunci ea nu-i adusese nici un ajutor eficace! La întoarcerea în Vancouver, avusese mult de muncă la magazin. Între Crăciun și Anul Nou, comenzile soseau în număr mare și ea își consacra tot timpul acestui lucru.

Apoi, îndată după începutul anului, când ar fi trebuit să profite în sfârșit de un mic răgaz după o activitate atât de intensă, Catherine contractă o gripă puternică. Trebui să rămână în pat zece zile.

Deși puțin decepționat de această nepotrivire, Kent se arătase de o amabilitate extremă în timp ce fusese bolnavă. O vizitase de câte ori putuse, o copleșise cu mici cadouri. După cum se așteptase, studiase contractul cu Rick fără să găsească

mijlocul de a-l rezilia, dar nu-i reproșase nimic, asigurând-o că ajutorul său va fi prețios, chiar și dacă nu mai cânta. Înduioșată, ea își regretase îndoielile și neîncrederea.

El nu mai făcuse nici o aluzie la tatăl său, ca și când o considera complet nevinovată în acea neînțelegere și ea se simțise ușurată.

Totuși, continua să încerce o curioasă indispoziție. Această întrerupere din cauza bolii contribuise fără îndoială la răcirea entuziasmului său și ideea de a apărea în public o neliniștea din ce în ce mai mult. Se complăcea în anonimatul său de mică florăreasă. Cat Devlin apăruse destul în public în trecut.

În cele din urmă, fericirea arătată de Kent o agasă, o întristă. El obținuse ceea ce-și dorea: sprijinul lui Cat Devlin. Dar ce mai însemna Catherine Delaney în toate astea?

Dacă nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de el! Îl iubea, pe când el nu se interesa decât de numele său, de fantoma vedetei ce fusese odinioară.

Plânse încet, apoi se decise să iasă din apa care să răcise. La urma urmei, ce importanță avea că el prefera cântăreața micii florărese? N-ar fi avut loc în viața sa nici pentru una, nici pentru cealaltă, când va fi la Ottawa... iar ea promisese să-l ajute să ajungă acolo.

Capitolul 8

Catherine se întoarse târziu de la magazin. Domnișoara Hamilton îi telefonase peste zi din partea lui Kent pentru a-i propune să participe cu el, în aceeași seară, la o cină, în caz că se simțea destul de bine pentru asta.

Ea acceptase, apoi se cufundase în registrele sale cu contabilul pe care tocmai îl angajase, și uitase. Nu-și aminti de invitație decât când părăsi magaiznul. Chiar dacă se grăbea, avea puține șanse să fie gata la ora la care Kent trecea s-o ia.

Ajunsă acasă se grăbi în baie, înghiți două aspirine și intră sub duș. Kent nu va întârzia.

În timp ce apa caldă șiroia pe ea, se gândea cu nostalgie la patul său. Era atât de obosită! Avea o durere de cap înspăimântătoare și nici cea mai mică dorință de a ieși. Soneria răsună în clipa în care-și îmbrăca halatul de baie. La naiba, Kent! De ce oare era întotdeauna de o punctualitate atât de îngrozitoare? Străbătu salonul, bombănind și fără să-i lase timp pentru a o saluta, i-o trânti:

– Nu spune nimic! Știu că sunt în întârziere!

El o privi cu un aer descumpănit, apoi zâmbi.

– Zău, nu credeam că vei ieși în această ținută! o ironiză el.

Departe de a se amuza, ea își strânse cordonul cu un gest nervos și se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre. Pe un ton morocănos, îi oferi să bea un pahar așteptând-o să se îmbrace. El acceptă privind-o atent cu o evidentă curiozitate, iar ea plecă în grabă în bucătărie pentru a căuta o sticlă de whisky. În timp ce se agita, Kent apăru în cadrul ușii.

– Cu gheață? îl întrebă ea cu o voce tăioasă.

El clătină din cap, apoi se apropie, îi luă sticla din mână și o obligă să se uite la el.

– Ai o figură de speriat. De ce nu i-ai spus domnișoarei Hamilton că ești prea obosită pentru a mă însoți în seara aceasta? Nu te-ai restabilit încă după gripă.

– Mă simt foarte bine! Mi-am reluat munca de o săptămână, protestă ea, jignită de remarca lui puțin flatantă. N-am avut încă timp să mă fardez și mă doare puțin capul, atâta tot! Am luat o aspirină; voi fi gata în câteva minute.

– Ar trebui să anulăm această cină. Se pare că ai nevoie de odihnă. Va înțelege toată lumea…

– Mă simt foarte bine, repetă Catherine.

Îi promisese să asiste la obligațiile sale mondene și o va face! Dacă mai amâna mult timp, risca să-și pardă curajul.

Îl lăsă în salon, se duse în camera sa și închise ușa. Își aruncă halatul pe pat și începu să se îmbrace. Abia își pusese furoul și simți pe neașteptate o amețeală. Încercă să se prindă de măsuța de toaletă și izbi un flacon care se sparse cu un zgomot puternic.

În spatele ei ușa se deschise de perete și Kent apăru grăbit.

– Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

Catherine scutură din cap cu un aer buimac. Amețeala încetase, dar încă se clătina. Kent o prinse de mâini, sorbind-o din ochi cu o privire îngrijorată.

Era îngrozitor de palidă și mâinile îi erau ca gheața.

– Ai face mai bine să te întinzi o clipă.

Îi înconjură talia cu un braț ca s-o conducă până la pat și cum picioarele n-o mai țineau, o ridică pe sus. O întinse ușor și se așeză lângă ea.

– Se pare că n-ai ferbă, remarcă el atingându-i fruntea. De când n-ai mâncat?

Încurcată, închise ochii. N-avusese timp pentru masa de prânz.

– Ei, fir-ar să fie, Cat! exclamă el mânios, de ce n-ai mai multă grijă de tine? N-ar fi trebuit să-ți reiei munca atât de curând.

Cu vârful degetului, îi urmări conturul gâtului și linia proeminentă a claviculei.

– Privește cât ești de slabă! Ce prostie să sari peste mese, mai ales când abia ți-ai revenit dintr-o boală!

Atingerea acestei mâini calde o tulbură. Dintr-o dată simți dorința ca el s-o prindă în brațe, s-o mângâie, s-o încurajeze... Ca și când i-ar fi citit gândurile, Kent o privea cu o atenție stranie. Ea roși și lăsă ochii în jos.

– Nu te neliniști, murmură ea, a fost o simplă amețeală. Acum, totul este bine.

– Cat? Uită-te la mine!

Ea tremura, dar nu-l ascultă. Mâna lui Kent alunecă atunci pe pieptul ei, mângâind un sân prin mătasea fină a furoului. Speriată, îi aruncă o privire scurtă, ghicindu-i dorința.

Când el se apleacă, ea întoarse repede capul.

– Nu, Kent, șopti ea.

Buzele sale îi atinseră obrazul, coborâră încet de-a lungul gâtului, unde zăboviră cu o blândețe aproape de nesuportat. Copleșită de o neașteptată slăbiciune, căuta în zadar să-i reziste, apoi își afundă mâinile în părul negru, mătăsos. El ridică brusc capul și o privi în ochi.

– Cat, asta era inevitabil între noi, de când te-am sărutat prima dată, spuse el cu o voce răgușită.

Puse stăpânire pe gura ei, într-un sărut pasionat care o făcu să palpite de dorință. Lupta încă, slab, apoi se abandonă, lăsându-se în voia mângâierilor sale, pierzând orice simț al realității. Cu ochii încețoșați de pasiune, se agăță de el, gemând...

Pe neașteptate, el se îndepărtă și se ridică de pe pat. Îl văzu zâmbind, apoi începând să se dezbrace. Catherine îl privea admirativ, nemișcată, pătimaș, dar când el își deschise cureaua, tresări și strânse cu un gest speriat halatul în jurul ei.

– Nu, Kent, îngăimă ea, nu putem... Nu vreau.

– De ce? întrebă el încet. Nu știi cât de doresc, Cat. Ne-am dorit amândoi de spătămâni întregi, să nu-mi spui contrariul. Nu mai suntem copii.

Se apropie, o trase lângă el fără ca ea să poată rezista și-i cuprinse gura cu patimă. Ea își simți inima bătând cu putere, corpul înflăcărat. Avea dreptate... îl dorise, cât de mult îl dorise...

Când el făcu să alunece bretelele subțiri ale furoului, nu protestă. El îi mângâie sânii întăriți de dorință și murmură:

– Mă dorești, Cat, la fel cum te doresc și eu.

Ea se înfioră când îi scoase ultimele veșminte, afundându-și fața în umărul său.

– Ești atât de frumoasă! Dumnezeule!

Începu să-i acopere corpul cu sărutări pătimașe, iar ea se arcui spre el, nerăbdătoare, oferindu-se. Când se întinse peste ea, îl înlănțui și-i întinse gura.

Vraja fu ruptă de strigătul ei ușor și brusc de durere. Dintr-o dată se zbătea, căutând să-i scape.

– Nu, oprește-te! suspină ea.

– Ce naiba...

Kent încremenise și privea cu stupoare lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

– Cat, gemu el, acum este prea târziu.

Îi cuprinse din nou gura și-i șterse lacrimile cu un gest blând. Apoi deveni atât de tandru, atât de pasionat, încât încetul cu încetul ea se liniști. Dorința o aprinse din nou și i se abandonă.

Când deschise ochii, toropită și fericită, Kent, întins alături de ea, privea fix în tavan, cu un aer preocupat. Ea întinse timid mâna pentru a-l atinge, ca pentru a se asigura că era real. El tresări și se ridică fără să spună un cuvânt. Întors cu spatele, se îmbrăcă în grabă, apoi o privi cu o infinită tristețe.

– Ar fi trebuit să-mi spui, Cat... Îmbracă-te și vino în salon. Avem de discutat.

Ieși din cameră, lăsând-o descumpănită.

Când intră în salon, el stătea lângă fereastră, cu un pahar de whisky în mână. Îi făcu semn să se așeze.

– Vrei un pahar?

Vocea sa n-avea nici o expresie, dar Catherine ghici că se stăpânea cu greu. Clătină din cap, fără să îndrăznească să-l privească. Brusc, îi era îngrozitor de frig.

– De ce nu mi-ai spus că ești virgină? o întrebă el pe un ton tăios.

Simți cum în ea urcă un val de ciudă. Oare cu ce drept o ataca? De parcă era vinovată de o greșeală rușinoasă! Nu-i răspunse, privindu-l posomorâtă.

– În sfârșit, exclamă el ai douăzeci și cinci... douăzeci și șase de ani! N-am bănuit nimic, niciodată.

Își trecu mâna prin păr, cu o figură uluită.

De data aceasta, Catherine nu se putu împiedica să reacționeze.

– Iartă-mă că te-am decepționat, ripostă ea. Nu este genul de detaliu pe care-l poți strecura cu ușurință într-o conversație!

El înjură în șoaptă, apoi păru să se potolească.

– Îmi pare rău. Presupun că ești tulburată, dar și eu sunt la fel. Trebuie să înțelegi că niciodată n-aș fi...

– Ascultă, Kent, i-o tăie Catherine pe un ton răgușit, n-ai nimic să-ți reproșezi. Regret doar că lipsa mea de experiență a stricat totul. Nu te neliniști, nu se va mai întâmpla.

Abia dacă își dădea seama de ceea ce spunea și vorbea doar pentru a-și stăpâni lacrimile.

– Voi încerca să iau câteva lecții, reluă ea, astfel nu vei fi decepționat, dacă totuși o luăm de la capăt...

– Taci! Și încetează să te mai comporți ca o bolnavă de nervi, nu este momentul!

– Bolnavă de nervi! izbucni ea ofuscată.

– Da, bolnavă de nervi! Cineva care se încăpățânească ca tine să se ascundă nu este normal. A trebuit să mă lupt ca să descopăr puținul pe care-l știu despre tine. Și asta, este culmea! Suntem într-o situație neplăcută.

Catherine își înăbuși lacrimile și făcu un efort pentru a-și reveni în fire. Îl ura pe Kent Latimer, cu aroganța lui insuportabilă! Îndrăznea s-o trateze ca pe o bolnavă de nervi! Ridică spre el un chip de nepătruns, fără nici o expresie.

– Așa este mai bine! i-o trânti el cu un aer sever. Acum, presupun că nu erai pregătită pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat?

– Pregătită? repetă ea dezorientată.

– Mărturisesc, nici eu nu m-am gândit la asta, dar cum erai virgină... De fapt, cred că singurul lucru de făcut este să ne căsătorim imediat.

– Ce-ai spus? întrebă Catherine, uluită.

– M-ai auzit bine! Am spus că ar trebui să ne căsătorim... îndată ce este posibil.

El se îndreptă spre masă pentru a-și turna un alt pahar. Ea îl privea, încremenită de stupefacție.

– Vrei să spui că trebuie să ne căsătorim... numai din cauza a ceea ce tocmai s-a întâmplat?

– Este hotărârea cea mai rezonabilă. Mama ta nu ți-a explicat niciodată de unde vin bebelușii? Eu n-am făcut nimic pentru a preîntâmpina asta și, după toate aparențele, tu și mai puțin.

Catherine tresări. Un copil... copilul lui Kent... o bucurie înăbușită și ciudată se deșteptă în ea, care se șterse când îi văzu expresia feței. Nu va fi cazul unui copil.

– Dar... nu... nu sunt în mod obligatoriu însărcinată.

– Ai putea fi, nu vreau să ne asumăm niște riscuri.

– Nu mă voi căsători cu tine, Kent, replică ea, revoltată să-l vadă planificându-i astfel viața. Ți-ai pierdut mințile!

Se ridică pentru a se duce în camera sa cu un pas hotărât. Dintr-un pas, el fu lângă ea, o prinse de umeri și o roti încet.

– Mă vei asculta!

– Ești absolut ridicol! Nu intenționez să mă căsătoresc cu tine numai pentru că s-ar putea să fiu însărcinată!

– Și dacă ești?

– Ce dacă? O mulțime de femei au copii fără să fie măritate.

Se eliberă cu o smucitură și-și înfundă fața în mâini. Cunoștea foarte bine viața copiilor nelegitimi, a celor care cresc fără tată... Se gândi, cu inima plină de amărăciune, la mama sa. Ve deveni ca ea...

– Sunt sigur că asta îți va conveni, dar n-am să te las să te joci de-a femeia abandonată și să-mi compromiți cariera, declară Kent.

– Ce înseamnă gluma asta odioasă?

– Asta înseamnă că trebuie să fiu atent la această tendință neplăcută de a face pe martira. Ți-ai sacrificat o carieră strălucitoare, atât ai fost de copleșită de moartea fratelui tău. Cinci ai mai târziu, încă o resimți încât nu suporți să vorbești despre asta, îți negi chiar acea perioadă din viață. Spune-mi un lucru: ai avut într-adevăr gripă, sau nu era decât o tentativă de a te eschiva de la promisiunea de a mă ajuta și de a-ți plânge iar de milă?

Totul în vocea, în privirea lui arăta disprețul. Oare credea ceea ce spunea? O considera oare atât de dezechilibrată?

– Nu știi nimic, Kent, ripostă ea cu o violență stăpânită. Nu știi totul despre cariera mea, despre motivele pentru care am abandonat-o!

– Pentru că n-ai vrut să-mi spui nimic! Dar asta n-are importanță! M-am conformat destul capriciilor rale. Acum, în joc este cariera mea și nu voi renunța la ea din cauza ta. Toată lumea cunoaște relația noastră. Dacă ești însărcinată, voi trece drept un individ demn de dispreț, în cazul în care nu vom fi căsătoriți. Cariera mea politică va fi distrusă dacă...

– Cariera ta! izbucni Catherine, scoasă din fire. Numai la asta te gândești.

El o privi lung, apoi brusc, mânia păru că-i dispare. Se încovoie ușor și pe trăsături i se citea o mare oboseală.

– Nu mă gândesc numai la cariera mea. Ci și la a ta.

Se apropie de ea și-i puse mâinile pe umeri. Derutată de această neașteptată schimbare de atitudine, ea nu se împotrivi când o trase spre el.

– Cat, murmură el, spui că nu știu nimic despre tine, dar te înșeli. Te-am observat în timpul ultimelor săptămâni. Te-am văzut cum te ascunzi fără încetare, cum refuzi să-ți înfrunți trecutul. Nu cred că ți-ai putea asuma singură o asemenea responsabilitate.

Cum ea se agita, el se grăbi să continue:

– Vei încerca, nu spun că nu, dar în ciuda evoluției principiilor, faptul de a fi o mamă singură este considerat încă drept o dezonoare și să fii un copil nelegitim, ca o rușine. Viața nu va fi ușoară pentru tine.

Catherine se prijini de el, copleșită. Avea dreptate, știa asta mai bine decât oricine.

– Ei bine... am putea aștepta să fim siguri, pentru a ne căsători, îndrăzni ea în șoaptă.

Va trebui să se resemneze cu această căsătorie ciudată, nu-și va lăsa copilul să crească fără tată, cum a fost ea și fratele său.

– Nu trebuie să ne grăbim, insistă ea.

– Este totuși cea mai bună soluție. Nimeni nu va crede în minciuna banală despre copilul prematur dacă așteptăm prea mult timp. Nu vom putea împiedica zvonurile. În plus, alegerile parțiale vor fi fixate în câteva zile și dacă ne căsătorim în plină campanie electorală, ar părea ciudat. Te asigur că ar fi mai bine să ne căsătorim îndată ce va fi posibil.

Fără îndoială, avea din nou dreptate. Nu trebuia să se bănuiască faptul că din cauza copilului o lua Kent de soție.

Ea oftă, apoi consimți încet.

– Perfect! spuse Kent imediat. Voi suna la aeroport să văd dacă putem prinde un avion spre Reno sau Las Vegas în seara aceasta.

– De ce? protestă Catherine. De ce nu ne căsătorim aici?

Nu voia să se întoarcă în Nevada, pe urmele lui Cat Devlin.

– Va fi mult mai bine astfel. Vom da impresia că am fugit, presa va considera asta fantastic de romantic, răspunse el cu o umbră de ironie.

În fața unei asemenea siguranțe, ea rămase mută și-l privi ridicând receptorul.

– Du-te și fă niște cafea, îi mai spuse el, în timp ce eu dau câteva telefoane. Poți chiar să aduci ceva de mâncare.

Apoi se întoarse și începu să formeze un număr.

* * *

A doua zi, spre sfârșitul după-amiezii, debarcară pe aeroportul din Las Vegas. De când acceptase propunerea lui Kent, Catherine se scufundase într-un fel de apatie, acționând ca un automat, fără să gândească. Își făcuse bagajele, dar de restul se ocupase el. Organizase călătoria și o contactase chiar pe Paula pentru a-i cere să se ocupe de magazin.

Dar acum, în acest loc pe care-l cunoștea, din care fugise odinioară, începea treptat să-și dea seama de realitate. În câteva ore, va fi căsătorită... căsătorită cu Kent. Se înfioră, cuprinsă pe neașteptate de panică și se împiedică. Imediat, însoțitorul ei întinse mâna ca s-o susțină.

La intrarea în aerogară, ea ezită și se opri în mijlocul valurilor de pasageri indiferenți.

– Kent?

El o trase cu enervare.

– Vino, Cat, deranjăm trecerea.

– Nu, Kent, te rog! exclamă ea cu o voce disperată. Nu pot. Nu este încă prea târziu pentru a renunța...

– Am discutat deja despre toate acestea, bombăni el. Am luat o hotărâre și acum trebuie să ne conformăm.

Sub luminile vii avea o tentă lividă, ochii încercănați și întunecați de neliniște.

Brusc înduioșat, Kent reluă pe un ton liniștitor.

– Te vei simți mai bine când te vei odihni puțin și vei mânca ceva. Vom închiria o mașină și ne vom duce direct la hotel.

Își trecu brațul în jurul taliei sale și o conduse spre o sală de așteptare. O făcu să se așeze într-un fotoliu și-i zâmbi cu amabilitate.

– Așteaptă-mă aici până recuperez bagajele și până când mă ocup de mașină. Încetează să te mai frămânți, totul va merge bine.

Catherine își rezemă capul de spătarul fotoliului și închise ochii. Aerogara, foarte aglomerată, răsuna de zgomotul vocilor, la care se adăuga și inevitabilul trosnet de mașini de dedesubt. Numai dacă ar spune Kent adevărul, numai dacă totul at trece cu bine! În orice caz, de acum înainte, nu mai putea da înapoi. Nu voia să-l jignească refuzând să-l ia de bărbat. Și apoi... risca să fie însărcinată. În acest caz, n-avea dreptul să-și lase copilul să crească fără tată, să-l lase să suporte această rușine. Această căsătorie trebuia să fie o reușită, iar ea va face tot posibilul pentru asta.

Capitolul 9

Printre zgomotele de fond din aerogară, Catherine distinse dintr-o dată pe cel al unor pași care se apropiau. Se întorcea Kent, fără îndoială... Deschise ochii, se îndreptă în fotoliu, hotărâtă să-și alunge incertitudinile și să uite temerile pentru viitor.

– Cat... Cat Devlin! Chiar tu ești!

Clipi din ochi, neîncrezătoare. Nu și-ar fi imaginat niciodată să-l întâlnească pe Rick exact imediat după sosirea în Las Vegas. Și totuși, el se afla acolo, în picioare în fața ei. De fapt, nu era surprinsă deloc, hazardul are uneori misterele lui... Îl privi, descumpănită totuși că nu simte decât indiferență.

– Bună ziua, Rick, spuse ea cu o voce calmă.

Se schimbase puțin. Era încă același bărbat uscățiv și nervos, cu trăsături colțuroase. În schimb, remarcă faptul că avea un costum demodat și manșetele de la cămașă puțin uzate. Rick fusese întotdeauna foarte mândru de garderoba sa, de costumele și pantofii săi pe măsură. Poate traversa o

perioadă proastă, se gândi ea, fără să simtă nici cea mai mică satisfacție. De-a lungul anilor ura i se atenuase, acum nu mai simțea față de el decât o ușoară repulsie.

Rick îi adresă un zâmbet îmbietor și se strecură în fotoliul vecin.

– Ce te aduce oare în Las Vegas? N-ai venit din întâmplase să mă găsești? Ai înțeles, în cele din urmă, ce-ai pierdut abandonându-ți cariera? întrebă el cu o privire insistentă.

Ea se abținu să facă aluzie la Kent și răspunse pe un ton șters:

– Sunt aici în vacanță.

– Cat Devlin în vacanță la Las Vegas! exclamă el râzând. Nu cred o vorbă! Poți să-mi spui ce faci aici, draga mea, la urma urmei suntem prieteni vechi. Te-am considerat mereu ca pe fiica mea.

Catherine îl privea insistent, uluită. Cum îndrăznea oare să spună o asemenea minciună? Casey și ea nu fuseseră niciodată pentru Rick altceva decât o sursă de venituri. Ea fusese în mod crud conștientă de asta la moartea fratelui său. Ascunsese de toată lumea dependența de droguri a lui Casey și-l lăsase să moară, mai degrabă decât să compromită această carieră pe care o clădise cu grijă și din care trăgea avantaje.

Dezgustată, se ridică, incapabilă să-i suporte mai mult timp prezența.

– N-am timp să discut acum. La revedere, Rick!

El o reținu cu un braț.

– Nu pleca atât de repede, draga mea. Oricare ar fi motivul care te aduce aici, iată-te întoarsă în vechiul tău domeniu de activitate. Nu-ți dai seama că, probabil, n-ar fi trebuit să pleci

niciodată? Dar nu este prea târziu, știi asta... Cat Devlin poate urca din nou pe scenă și să devină mai celebră ca odinioară.

Îi zâmbea și-i mângâia încheietura mâinii cu un gest groaznic de familiar. Mânia Catherinei explodă:

– Nu mă atinge! Nu voi mai urca pe scenă. Știu, ești încă managerul meu. Te credeai foarte abil când ne-ai făcut pe Casey și pe mine să semnăm acel contract. Credeai că ești stăpânul celor doi Devlin, nu-i așa? Dar nu mai poți stăpâni ceea ce nu mai există! Casey a murit și Cat Devlin nu mai există. N-ai înțeles că preferam să abandonez tot, mai degrabă decât să fiu asociată cu un individ demn de dispreț ca tine?

Trăsăturile lui Rick se înăspriră. Ochii lui cenușii străluceau ca granitul.

– Ești încă aceeași mică pacoste! Ai uitat oare că știu multe lucuri... lucruri jenante? Ar trebui să fii mai prudentă, dar de data aceasta te iert. Amintește-ți doar că atunci când îți vei schimba părerea, voi fi aici. Cat Devlin nu poate cânta fără acordul meu. Este limpede?

– Nu există nici un risc să uit! ripostă Catherine.

Îl zări pe Kent care se apropia și, aruncându-i lui Rick o privire scurtă, dezgustată, se îndreptă în grabă spre el.

– Suntem gata de plecare? îl întrebă ea cu amabilitate.

El consimți, cu un aer puțin surprins în fața figurii ei tulburate.

– Este vreo problemă, Cat?

Kent îi aruncă o privire lui Rick, ce-i observa de departe. Ea îl luă de braț.

– Nici o problemă. Mergem?

Mașina îi aștepta și Kent aranjase deja bagajele în portbagaj. Hotelul era aproape de aeroport și ajuseră acolo fără să se

încurce. Kent rămase tăcut în timpul drumului, atent la trafic. Îndată ce ajunseră în apartamentul lor, dădu bacșiș hamalului și închise ușa.

– Vrei să mănânci ceva? îi propuse el.

Ea înclină capul, fără să spună un cuvânt. Se simțea epuizată și nu-i era deloc foame, dar știa că nu va putea dormi acum. Întâlnirea cu Rick tulburase amnintiri vechi, redeșteptase temeri uitate. Cum se putea căsători cu Kent fără să-i vorbească depre trecutul său, fără să-i dezvăluie adevărul? Dar unde să găsească acel curaj de a se destăinui?

– Este o idee bună, reluă Kent. Am remarcat că n-ai mâncat prea mult în avion și apoi, fără îndoială, vei dormi mai bine. Voi cere să ni se aducă niște sandvișuri și cafea.

De la sosirea lor, se arătase tandru și prevenitor... părea că acceptă situația cu mult calm. El, căruia nu-i plăceau lucrurile neprevăzute, acționa ca și când era mulțumit de turnura evenimentelor.

– Cât timp așteptăm ar trebui poate să te răcorești, îi sugeră el, și să te îmbraci pentru noapte. Așa ne vom putea culca imediat după ce vom cina

Îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Ea îi privi chipul seducător cu trăsăturile puțin trase de oboseală și un val de dorință se trezi în ea.

– N-ar trebui să mă privești astfel, spuse el cu o voce blândă.

O trase lângă el, cu regret parcă, și-i cuprinse buzele într-un sărut cuminte. Catherine își înnodă brațele în jurul gâtului său, nerăbdătoare, pasionată. Voia să-l scoată din această ciudată rezervă, voia să retrăiască acea aventură

magică pe care o avuseseră împreună... pentru a nu se mai gândi, a nu-i mai fi teamă. Îl simți tremurând, dar el se îndepărtă.

– Du-te să te schimbi, Cat, murmură el, masa va fi servită curând.

Ea rămase o clipă nemișcată, dezorientată, apoi se resemnă și se duse în camera sa. După un duș rapid, îmbrăcă un neglijeu din mătase bordo și se grăbi să i se alăture lui Kent în salon.

În absența sa, se adusese masa. Kent îi făcu semn să se așeze și-i oferi în tăcere o ceașcă de cafea. Pe măsușa joasă era așezată o tavă cu sandvișuri și ea luă unul. Kent nu mânca, își sorbea cafeaua privind atent, cu încăpățânare, podeaua. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă și ea tresări când o întrebă pe neașteptate:

– Cine era acel bărbat căruia îi vorbeai la aeroport?

– Rick Moss.

– Fostul tău manager?

– Da.

– Așadar, este tot în Las Vegas, spuse el cu un aer gânditor. Ăsta poate fi un lucru bun. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, pentru a vedea dacă nu putem găsi un mijloc de a te elibera de acest contract cu el.

O privi și în fața minei ei speriate, adăugă pe un ton liniștitor:

– Nu te nelinişti, Cat. Înțeleg că nu vrei să-ți reiei cariera. Pur și simplu nu-mi place să te știu legată de el în felul acesta.

Nici Catherinei nu-i plăcea mai mult, dar îi plăcea și mai puțin încă ideea unei întâlniri între cei doi bărbați. N-avea încredere în Rick, în ce putea povesti.

– Nu cred că este necesar să-l vezi. Așa cum ai spus, nu-mi voi relua cariera, așa că fie că sunt sau nu sub contract cu el, asta nu schimbă nimic... Prefer... să-l evit.

– Înțeleg și asta, dar pot să mă ocup eu, fără să fie nevoie să-l vezi. La urma urmei, curând voi fi soțul tău. Poate este o concepție demodată, dar cred că un bărbat trebuie să aibă grijă de soția sa, s-o apere dacă este necesar de situații neplăcute. Nu te frământa, voi trata eu cu Moss în locul tău.

– Prefer să nu-ți dai această osteneală.

– Cred că trebuie. Datorită acestui contract, el deține un control asupra ta. Într-un anumit fel, în calitate de artistă, îi aparții.

Catherine se ridică și se așeză în fața ferestrei, cu spatele întors spre Kent. Inspiră adânc și spuse:

– Știu, Cat Delin îi aparține, dar este puțin normal, el a creat-o.

– Ce vrei să spui prin „creat“?

– Aproape tot ceea ce s-a scris în legătură cu cei doi Devlin este produs de imaginația lui Rick. Voia ca noi să avem o anumită imagine, așa că ne-a inventat niște antecedente potrivite cu această imagine. Realitatea este departe de a fi atât de seducătoare.

– Și îmi vei spune acum adevărul? întrebă Kent cu un viu interes.

– Voi încerca... Casey și cu mine am crescut la Toronto. Tata nu era pastor, nici măcar n-am avut un tată. Mama nu era genul de femeie pe care bărbații o vor de soție, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cel mai ades, trăia din ajutoare sociale, dar uneori, găsea o slujbă de chelneriță de bar. N-am înțeles foarte

bine în acea perioadă... dar avea mulți prieteni bărbați. Oricum, ne-a abandonat când eu aveam treisprezece ani și Casey cincisprezece. Nu mi-a lipsit niciodată; fratele meu se ocupa de mine mult mai bine decât o făcuse ea. După plecarea sa, ne-am descurcat singuri.

– Nu înțeleg, interveni Kent. Și oamenii de la serviciul social? De ce n-ați fost duși într-un cămin familial?

Ea lăsă să-i scape un râs ușor.

– Nu ne-au putut prinde niciodată! Nu voiam să fim despărțiți...

– Dar cum trăiați?

– Oh, nu așa rău! Aveam o cameră și, atâta timp cât puteam plăti chiria, proprietarul nu se preocupa de vârsta noastră. Unul din prietenii mamei își uitase chitara înainte de a se muta și Casey a învățat să cânte singur la ea. Cântam la colțurile străzilor și oamenii ne dădeau bani.

– Nu reușesc să-mi imaginez cum n-au putut autoritățile să pună mâna pe voi. Și școala?

Catherine zâmbi la această întrebare naivă. Kent era incapabil să înțeleagă, el avusese o copilărie atât de diferită, atât de ocrotită!

– N-am mers la școală. Ți se pare poate greu de crezut, dar în orașele mari, ca Toronto sau Vancouver, sunt sute de copii singuri. Fugari sau abandonați, ca noi.

Kent rămase o clipă tăcut.

– De aceea n-ai vorbit niciodată despre asta? Pentru că era o perioadă nefericită din viața ta?

Se apropie încet de ea. Îi văzu imaginea în geam, dar nu se întoarse. Nu dorea să citească milă pe chipul lui. Prezentate în

acest mod banal, faptele păreau triste și regretabile. Cu toate acestea, își amintea de momentele de fericire, privilegiate, cu fratele său, când erau atât de apropiați unul de celălalt.

– Nu, te înșeli, protestă ea cu o voce emoționată. În această privință, eram foarte fericită... Casey și cu mine eram foarte apropiați unul de altul; el avea grijă de mine, mă ocrotea...

– Și într-o zi a apărut Rick Moss?

– Ne-a auzit cântând și ne-a promis cerul și pământul, ca să spun așa. Casey n-avea încredere în Rick, era prudent din instinct. Dar eu eram entuziasmată de planurile sale și fratele meu a cedat în cele din urmă. Asta era cu aproximativ șase luni înainte de sosirea noastră în Las Vegas. Rick ne-a făcut să luăm lecții de canto, de dans, de dicție... El a conceput și montat spectacolul el a făcut tot! Pe scurt, el i-a creat pe cei doi Devlin.

Când se întoarse spre Kent cu un zâmbet amar, el o îmbrățișă și o trase lângă el.

– De ce ți-a fost atât de teamă să-mi povestești asta? Nu este copilăria idilică despre care vorbeau ziarele, dar vă admir și mai mult pentru asta pe fratele tău și pe tine. Ați reușit să vă depășiți problemele, să vă construiți o viață deosebită.

Catherine îl privea mirată. Așadar, nu era supărat, nici măcar șocat!

– Dar... și cariera ta? îngăimă ea. Contai pe reputația mea, pe imaginea mea ireproșabilă?

El schiță un zâmbet și-și spori îmbrățișarea.

– Mai contez și acum. În momentul de față, nimeni nu va descoperi adevărul.

Ea se îndepărtă încet. Kent nu cunoştea decât o parte din adevăr, o foarte mică parte. Ar fi trebuit să-i mărturisească şi restul, dar nu reuşea să se hotărască s-o facă.

– Kent, sunt obosită. Acum, dacă nu te superi, mă voi duce să mă culc.

– Nu mă supăr deloc, răspunse el cu amabilitate. A fost o seară lungă.

Ţinând-o de talie, o conduse până la uşă.

– Mai este o cameră în acest apartament, preciză el. În seara aceasta mă voi instala acolo, ca să nu fii deranjată. Noapte bună, Cat.

O sărută uşor pe tâmplă şi plecă.

Catherine îşi scoase capotul şi descoperi patul cu un aer gânditor. Atitudinea lui Kent o descumpănise puţin. Nu păruse şocat să descopere că imaginea atât de fermecătoare a lui Cat Devlin era construită pe minciună. Până la urmă bănui că-i fusese milă de ea, milă de copilăria ei tristă. Fără îndoială, n-o crezuse când pretinsese că atunci fusese fericită. Şi totuşi, era adevărat, avusese împreună cu fratele ei momente de fericire nevinovată. Mai târziu, o dată cu lansarea carierei lor, legăturile dintre ei slăbiseră, se îndepărtaseră în mod sensibil unul de celălalt, fără să ştie de ce, fără să vrea...

Oare cum putuse fi atât de oarbă? De ce oare nu-i spusese Rick? Ar fi găsit un mijloc de a-l ajuta pe Casey, fără să se ştie ceva. Şi chiar dacă s-ar fi aflat, viaţa lui n-avea oare mai multă valoare decât cariera lor?

* * *

A doua zi, luă prânzul cu Kent într-un restaurant adorabil, apoi se duseră la biroul judecătorului districtual, unde trebuia celebrată căsătoria. Catherine purta un costum de culoare alb-gălbui, cu o bluză din crepdeșin galben. Kent îi oferise un buchet mic din trandafiri de o uimitoare culoare – ca levănțica – ce se asorta cu bijuteriile din ametist.

Ceremonia, foarte sobră, se desfășură în prezența a doi secretari cu figuri lugubre care fuseseră solicitați ca martori. Când Kent făcu să alunece pe degetul lui Cat verigheta masivă din aur și o sărută pe obraz, îi fu greu să se convingă că era într-adevăr căsătorită. Era totuși ușurată că el nu dorise mai multă pompă. Această simplitate îi convenea prin intimitatea și discreția ei.

Dar se înșelase.

Când ieșiră pe ușă, ea rămase încremenită de stupefacție. Oare de ce n-o avertizase Kent? Pe treptele clădirii erau nenumărați oameni... oameni înarmați cu microfoane și camere de luat vederi... Presa dădea din nou năvală în viața ei! O clipă speră că era vorba despre o coincidență, dar trebui să se resemneze când întrebările izbucniră din toate părțile.

– Domnișoară Devlin, este adevărat zvonul care circulă...

– De ce ați ales Las Vegas?

– Unde veți petrece luna de miere?

– Pe când întoarcerea pe scenă?

Îi aruncă lui Kent o privire furioasă. El o luă de talie și se aplecă pentru a-i murmura la ureche:

– Nu face figura asta, Cat. Nu i-am anunțat eu, dar pentru că sunt aici, trebuie s-i înfruntăm. Haide, zâmbește!

El însuși adresă mulțimii de jurnaliști un zâmbet binevoitor. Catherine n-avea de ales decât să-l urmeze, zâmbind forțat sub flashurile care se aprindeau la trecerea sa. Fără să renunțe la zâmbetul său, Kent o grăbi să coboare scara repetând într-una, în mod mecanic:

– Fără comentarii! Soția mea va face o declarație mai târziu.

Din fericire, mașina era parcată foarte aproape și, în ciuda urmăritorilor îndârjiți, Kent reuși s-o facă să urce în ea, fără să fi rostit un cuvânt. El se așeză la volan și demară în trombă pentru a merge la hotel. În fața tăcerii sale încăpățânate, el spuse după un timp:

– Nu mai sta îmbufnată, nu eu i-am anunțat. Ar trebui să știi că sunt incapabil să fac un asemenea lucru fără să discut cu tine.

– Atunci, cum au aflat? ripostă ea.

– Nu știu. Ascultă, Cat, este inutil să-ți faci sânge rău. Până la urmă, oricum tot ar fi aflat. Situația ar fi fost mai puțin penibilă, dacă puteam s-o prevedem ca să ne pregătim, dar lucrurile s-au desfășurat astfel. Nu merită osteneala să te enervezi.

– Aș fi prefrat să-i evit, asta este tot, insistă ea pe un ton morocănos.

Știa că era copilărie să-și reverse mânia asupra lui Kent, dar prezența jurnaliștilor o tulburase. De altfel, avea o vagă idee despre cine era responsabil. Fără îndoială în spatele a toate acestea era Rick! Își făcuse prea multe iluzii despre întoarcerea ei pe scenă, ca să fie străin de această afacere. Credea poate că făcea astfel presiune asupra sa, pentru a o obliga să-și reia activitatea împreună cu el. Ei bine, își făcea iluzii!

Îi aruncă o privire piezișă lui Kent. El tăcea, cu fața întunecată și un aer contrariat. Avea dreptul să fie! O scosese din îmbulzeală și, în schimb, ea îl certase.

– Îmi pare rău, Kent, murmură ea. Știu că nu tu ești cel care i-a convocat. Probabil că este Rick. Își imaginează că astfel mă va face să reiau spectacolele.

Kent o privi și schimbă imediat direcția spre o străduță. Parcă mașina de-a lungul trotuarului și o prinse în brațe cu tandrețe.

– Nu dramatiza, Cat. Rick nu te poate obliga să cânți din nou. Mă voi ocupa eu de el. Cât despre ziariști, mi-ar plăcea să-ți pot promite că nu-i vei mai înfrunta niciodată, dar asta este imposibil. Am muncit prea mult timp și prea mulți oameni se bizuie pe mine ca să renunț acum la cariera mea. Publicul va fi întotdeauna curios în legătură cu noi: cu mine, pentru că sunt politician, cu tine pentru că ești Cat Devlin. Dar îți pot promite asta: voi face tot ce-mi stă în putință pentru a te ocroti. Vom anunța că de acum înainte ești doamna Latimer, soția mea și că trecutul este încheiat. Nu-i voi lăsa să dezgroape povești vechi, draga mea.

Mișcată până la lacrimi, ea își înfundă deodată fața la umărul lui. Îi dădea impresia că este în sfârșit la adăpost, protejată și totuși ea nu-i spusese totul.

– Kent, spuse ea cu o voce înăbușită, trebuie să știi că...

– Nu, Cat, i-o tăie el blând. Într-o zi vom vorbi despre toate acestea mai în amănunt, dar nu astăzi, nu în ziua căsătoriei noastre. Astăzi, trebuie să ne gândim la viitor, nu la trecut.

O sărută, apoi reluară drumul spre hotel.

Alți jurnaliști îi așteptau la intrare. Kent le puse din nou stavilă și o conduse pe Cat spre apartament, fără să cedeze insistențelor lor. În salon, găsiră o sticlă de doi litri de șampanie și șase duzini de trandafiri, fermecătoare atenție din partea lui Rick!

Catherine se posomorî în timp ce Kent fluieră examinând eticheta de pe sticlă.

– Foarte impresionant! comentă el cu o urmă de ironie. Într-adevăr, dorește să te recâștige.

– Oh, pur și simplu are mâncărime la tălpi, răspunse ea ridicând din umeri.

– Are ce?

– Mâncărime la tălpi! Casey și cu mine obișnuiam să glumim pe acest subiect. În calitate de manager al celor doi Devlin, Rick obișnuia să călătorească mult. Pleca deseori în Mexic sau la Montreal, chipurile pentru a procura material pentru spectacol, sau a găsi cântece care să fie apoi traduse. De fapt, materialul n-a fost niciodată mulțumitor, nici cântecele remarcabile. Dar presupun că în teorie, era o idee bună.

– Să deduc din asta că, în practică, nu era ceva profitabil?

– Ți-am spus, cea mai mare parte din materialul pe care-l aducea nu valora mare lucru și cântecele, o dată traduse, erau ridicole.

– În acest caz, sunt surprins că a perseverat.

– Pentru că are mâncărime la tălpi! Aceste călătorii intrau în cadrul cheltuielilor profesionale și erau finanțate din încasările noastre.

Kent făcu o grimasă ușoară privind șampania și trandafirii.

– Știu că asta te necăjește, dar cred totuși că voi avea o mică discuție cu acest domn. Mi-ar plăcea într-adevăr să te eliberez de acel contract cu el.

Păru nemulțumit când ea refuză cu fermitate, dar nu insistă. Puțin după aceea, sugeră:

– Cred că ar fi mai bine ca în această seară să cinăm în apartament... pentru a-i evita pe prietenii noștri din hol. Dacă dorești să te schimbi, eu voi profita pentru a da câteva telefoane. Apoi vom gusta din această șampanie. Trebuia să mă întâlnesc astăzi cu tatăl meu la Victoria și-mi este teamă că am uitat complet să-l anunț. Țin, de asemenea, să afle vestea de la mine, înainte de a fi dată în vileag.

Catherine n-avusese răgaz să se gândească la James Latimer în cursul ultimelor zile. Cum va reacționa oare, aflând că de acum încolo era soția fiului său? În fața acestei probleme, se simți dintr-o dată foarte obosită. Se ridică încet pentru a se duce în camera sa să se schimbe. În trecere, Kent, care pusese deja mâna pe telefon, îi adresă un zâmbet încurajator. Dacă ar fi fost mai puțin lucidă, ar fi fost tentată să creadă că era mulțumit de căsătoria lor neprevăzută.

În cameră, în scoase taiorul și-l agăță cu grijă în dulapul pentru haine. Apoi își scoase cerceii de ametist din urechi și încercă să desfacă lănțișorul de aur ornat cu un pandantiv asortat, de la gât. Încuietoarea era tare și după ce dibui un timp, încercă să învârtească lănțișorul pentru a vedea mai bine. Din nefericire, o verigă a lanțului se prinse într-un fir de la bluză. Trebuia să se ducă să-i ceară ajutorul lui Kent.

Ușa rămăsese întredeschisă și covorul gros îi înăbuși zgomotul pașilor. Intră fără ca el să-și dea seama de prezența sa. Era încă la telefon, întors cu spatele. Ea se decise să aibă răbdare, pentru a nu-l întrerupe.

Fără să vrea să fie indiscretă, nu putu să nu audă ce spunea. Tocmai își dădea osteneala să descrie ținuta pe care ea o purtase în momentul căsătoriei. Îl ascultă înduioșată și începu să râdă încetișot când el exclamă cu un ton exasperat:

– Nu, mamă, nu știu despre ce material era vorba! Era galben și era moale, este tot ceea ce știu. Acum, lasă-mă să vorbesc cu tata.

Conversația cu tatăl său fu mai puțin amuzantă. Kent vorbea puțin, se mulțumea să asculte cu un aer încordat. Totuși, exclamă brusc:

– Da, știu cât este de important pentru carieră să alegi bine femeia pe care o iei de soție!

Tăcu, mai ascultă, apoi replică:

– Știu tot ceea ce trebuie să știu despre acest subiect... Nu, eu nu găsesc ciudat că a pus capăt carierei sale după moartea fratelui ei... Nu știu ce încerci să insinuezi, dar de acum încolo este nora ta, așa că n-ai ce să faci, decât să accepți... A fost fără îndoială un accident de mașină, nu există nici cel mai mic scandal dedesubt... Erau foarte apropiați unul de altul... Cât despre atitudinea ei de acum, ți-am explicat...

Capitolul 10

Catherine închise încet ușa camerei în urma ei. De ce oare se oprise să asculte? Kent respinsese cu tărie aluziile tatălui său la un scandal. Dar scandalul exista, aștepta în umbră, ca o creatură oribilă, să fie descoperit într-o bună zi. În complicitate cu Rick și sub influența sa, ascunsese adevărul asupra morții lui Casey, făcând să se creadă într-un accident de mașină. Dar și alte persoane puteau fi la curent cu toxicomania fratelui său, chiar dacă ea nu era. Casey nu trăise într-un pustiu, avusese prieteni, cunoștințe. Cineva putea să se decidă subit să vorbească.

Și Rick! O lipsise de orice șansă să revină asupra celor întâmplate. Ei nu mai puteau anula această căsătorie acum, prea mulți oameni cunoșteau vestea. Iar să fugă... era suficient să dea naștere la un scandal.

N-avea de ales, trebuia să continue să tacă. Secretul fusese păstrat ani de zile, se va ruga să rămână...

Se uită la pandantiv și-și dădu seama că l-ar fi putut mira pe Kent dacă o găsea în aceeași ținută. Prinse lacrima de ametist

și trase cu o smucitură. Lanțul se rupse; îl aruncă pe măsuța de toaletă și se dezbrăcă în grabă. Se schimbă într-o rochie lungă din crep verde ca smaraldul, își refăcu machiajul și își perie părul. Își puse apoi la gât colierul de diamant, cerceii asortați în urechi, se încălță și se întoarse în salon.

Kent se afla în picioare lângă telefonul pe care-l privea intens, cu un aer preocupat. De data aceasta o auzi intrând și se întoarse spre ea cu o față foarte palidă, marcată de tristețe.

Se priviră amândoi în tăcere. Catherine ezită, cu inima palpitând și jucându-se nervos cu verigheta de aur care-i împodobea degetul. În cele din urmă, îl întrebă cu o voce nesigură:

– Tatăl tău... a fost foarte tulburat?

– N-a comandat o fanfară pentru a ne întâmpina la întoarcerea noastră, în orice caz, ripostă el.

O văzu pe Catherine tresărind sub asprimea acestor cuvinte și se calmă imediat.

– Îmi pare rău, n-am nici un drept să mă descarc asupra ta. Era pur și simplu furios. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, dar credeam că în fața faptului împlinit, va ceda cu plăcere. Îi știu reputația, este considerat autoritar, nemilos chiar, ăsta este felul său de a fi în afaceri. În familie... a fost un tată sever, uneori puțin distant, totuși l-am respectat întotdeauna și am crezut mereu că mă iubea. Credeam că-l cunosc, însă încep să-mi spun că mă înșelam.

Catherine era înnebunită de o asemenea decepție. Ea era responsabilă pentru această decepție. N-ar fi trebuit să accepte niciodată să-l ia în căsătorie pe Kent. Dorea să se ducă spre el, să-l consoleze, dar în același timp se simțea neputincioasă și rămase țintuită locului. N-ar fi trebuit să intre niciodată în viața lui...

El îi adresă un zâmbet dezarmant, apoi se apropie și-i luă mâinile.

– Îi pare rău, Cat. A fost o zi îngrozitoare pentru amândoi nu-i așa? Meriți mult mai mult decât ceea ce am fost în stare să-ți dau. Voi face totul pentru a-ți face viitorul mai fericit. În această dimineață ne-am făcut unele promisiuni și vreau să știi că mi le voi ține. Sunt poate puțin demodat, dar nu cred în divorț, la primul semn de criză. Căsătoria este făcută să dureze pentru totdeauna. Trebuie ca amândoi să ne străduim să reușim în a noastră. Dacă există probleme, cu efort, le vom putea depăși. Și o vom face, nu-i așa, Cat?

Catherine lăsă ochii în jos pentru a-și ascunde rușinea. El nu cunoștea toate problemele pe care le vor avea de înfruntat, nu știa că unele nu vor fi depășite niciodată.

Pe măsură ce seara înainta, se simțea mai vinovată. Kent se strădui să fie vesel, să glumească, dar ea îi surprindea uneori în ochi un licăr de tristețe; ghicea atunci că se gândea la tatăl său, la această ruptură penibilă dintre ei... ruptură a cărei cauză era ea.

Așezați pe canapea, băură o ultimă ceașcă de cafea. Kent își trecuse brațul în jurul ei și-i mângâia ușor umerii.

– Ai o piele atât de delicată! S-ar putea spune că am o catifea sub degete, murmură el.

Își puse ceașca pe o măsușă mică, rotundă și o trase mai aproape.

Când îl văzu aplecându-se spre ea, se îndepărtă, se ridică și rămase în picioare la distanță, întoarsă cu spatele. Nu putea suporta această tandrețe care nu făcea decât să-i agraveze sentimentul de nevinovăție.

– Să ieșim puțin! exclamă ea cu o voce nesigură.

– Vrei să ieșim?

Ea se întoarse și-i zâmbi cu efort.

– Da. Să coborâm la cazinou. Mi-ar plăcea să joc la black-jack. Casey și cu mine jucam deseori după spectacol. Este foarte amuzant și n-am mai jucat de mulți ani.

Simula entuziasmul, dar în vocea sa era o nuanță de disperare și-l văzu încruntându-se. Trebuia să plece totuși din această cameră, de lângă Kent, înainte de a se lăsa antrenată să spună niște lucruri pe care voia să le țină mai bine ascunse.

– Este aproape miezul nopții, Cat!

Kent o privea atent, remarcând gesturile ei nervoase și privirea ascunsă.

– Oh! știi că în Las Vegas, ora n-are nici o importanță!

El se ridică și se apropie în timp ce ea continua să sporovăiască agitată.

– Nu te neliniști, Kent, nu-ți voi pierde toți banii, știu să joc. Casey și cu mine aveam o tehnică bine pusă la punct: trebuie să vezi care este cartea de deasupra când cel care dă cărțile...

– Nu-ți fie teamă de mine, i-o tăie Kent cu blândețe.

– Teamă?

– Ai fost încordată toată seara... ca o pisică pe un acoperiș fierbinte, glumi el. În acea seară a fost prima dată pentru tine, dar de data asta va fi mai bine, promit. Aceasta este noaptea nunții noastre, dragostea mea, și nu vreau s-o petrecem jucând cărți.

Se apleacă și-i căută buzele. O clipă, ea rezistă, țeapănă și rece în brațele sale. Apoi, încetul cu încetul se destinse, cedând tulburării delicioase care se trezea în ea. Rușinea o copleși din nou; fără îndoială, va fi din nou împovărată de tristețe în fața acestei tandreți pe care n-o merita, dar pentru moment, savura în mod egoist această plăcere pe care i-o oferea, care îi potolea neliniștile.

Respira greu când în cele din urmă el își îndepărtă capul și-i zâmbi. O ridică atent și o privi insistent cu ochii săi de un albastru impresionant. Tulburată, ea își înnodă brațele în jurul gâtului său și-și ascunse fața la umărul lui. Merita mult mai mult decât îi dădea ea! Merita încredere, sinceritate, iar ea era prea slabă pentru a i le putea acorda. Niște lacrimi i se iviră sub pleoape și închise ochii în timp ce el o ducea spre dormitor.

* * *

Zilele următoare se desfășurară totuși în mod plăcut. Kent aranjase să fie liber toată săptămâna și deși îi propusese să meargă în altă parte, Catherine descoperi că era încântată de sejurul la Las Vegas. Într-un fel, era o parte din viața ei aici. Trăise aici timp de cinci ani, cunoștea locuri neobișnuite, pe care marea parte a turiștilor nu le știa. Își făcuse o bucurie din a i le arăta lui Kent. În mod inevitabil, i se întâmplă să fie recunoscută în timpul plimbărilor lor; nu refuză să semneze un autograf pentru a-și mulțimi admiratorii.

Trandafirii de la Rick se ofiliseră, fără ca el să încerce s-o contacteze și, încetul cu încetul, își uită temerile. Nu renunțase totuși să-i mărturisească lui Kent adevărul despre moartea lui Casey: evitase pur și simplu să se mai gândească la asta, pentru a nu-i strica fericirea.

Erau căsătoriți de patru zile când, după-amiaza târziu se întorceau la hotel, după ce-și petrecuseră ziua la ferma unui prieten al Catherinei. Când Anthony Graves telefonase să-i invite, ea ezitase mai întâi, de teamă ca el să nu vorbească despre Casey. Apoi, pentru că nu voia să-l supere, nici să invoce niște scuze vagi în prezența lui Kent, în cele din urmă

acceptă. Se neliniștise degeaba, căci actorul îi ghici reticențele de a evoca trecutul și se mulțumi cu discuțiile banale despre existența lor actuală.

– Vrei să te odihnești puțin? o întrebă Kent, deschizând ușa apartamentului. Vom sta treji până târziu, dacă asistăm la spectacolul lui Anthony.

– Da, sunt puțin obosită. Nu te deranjează să mergi la acest spectacol?

– Deloc! Tony îmi este foarte simpatic... mai ales după ce l-am întâlnit, adăugă el zâmbind.

Catherine îl privi cu un aer mirat și începu să râdă, îmbrățișând-o.

– Când ai propus să-i facem o vizită, mi-a fost teamă să nu mă confrunt cu una din vechile tale cuceriri!

– Tony? Este destul de bătrân pentru a-mi putea fi bunic!

– Acum știu, spuse el cu satisfacție.

Se opri e neașteptate în ușă și exclamă:

– Tată, ce faci aici?

– Am vrut să-ți vorbesc.

James Latimer se adresase fiului său, dar o privea insistent pe Catherine cu ochii negri marcați de o evidentă ostilitate

– Sunt în plină lună de miere, tată, protestă Kent pe un ton aparent degajat. Oare nu mai poate aștepta?

– Nu cred.

Bătrânul domn părea că-și stăpâneșre cu greu mânia. Catherine o ghici și tresări când se întoarse spre ea.

– I-ai spus ce complotați dumneata și amărâtul acela mic?

Ea îl privea atent, înghețată de groază. Rick... făcea cu siguranță aluzie la Rick... N-avea vești de la el, nu încercase nici s-o vadă. Asta nu i se potrivea... Ce făcuse oare?

Kent o văzu pălind și-l interpelă pe tatăl său pe un ton sever:

– Despre ce vorbești?

James Latimer schiță un zâmbet neîndurător, fără să piardă din ochi chipul alb ca varul al Catherinei.

– Trebuie oare să-i spun eu? i-o trânti el. Trebuie să-i spun că mica aventurieră pe care a făcut prostia s-o ia de soție caută să mă escrocheze? Trebuie să-i spun cum amantul dumitale încearcă să mă șantajeze?

Își pierdea treptat sângele rece și ridică vocea.

Fața lui James Latimer exprima mai mult decât mânie, arăta triumful său. Nu se înșelase cu privire la Catherine și era satisfăcut. Atunci, ea își veni în fire și întrebă cu curaj:

– Este vorba despre Rick, nu-i așa? Ce vrea?

– Nu te preface că nu știi! bombăni bătrânul.

– Nu știu! ripostă ea, furioasă la rândul său.

Îi privi pe amândoi. Kent era livid, cu un aer rătăcit și suferința lui o tulbură.

– Indiferent ce spune tatăl tău, declară ea, Rick Moss nu este amantul meu și n-a fost niciodată. Îl urăsc și l-aș fi ucis dacă puteam!

Câteva secunde, ea îi susținu privirea fără să cedeze, apoi îl văzu respirând adânc pentru a se calma și întorcându-se spre tatăl său.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat! pretinse el.

– Rick Moss a venit să mă vadă ieri seară. Are în posesia lui niște fotografii... Mi le va vinde cu negativele pentru o sută de mii de dolari. Trebuie să cedăm, deoarece dacă le va publica vreodată, cariera ta politică va fi distrusă.

Kent tresări, păli și mai mult.

– Ce fel de fotografii? întrebă cu o voce răgușită.

Tatăl său începu să râdă zeflemitor.

– Nu genul pornografic, dacă asta este ceea ce te frământă. În acest caz, aș fi lăsat-o pe această fată tristei sale sorți! Nu, într-un fel, este mai rău. Apare alături de fratele ei mort.

Kent se încruntă și clătină din cap.

– Nu înțeleg! Casey Devlin a murit într-un accident de mașină. Corpul era carbonizat, era de nerecunoscut!

Înainte ca James Latimer să poată răspunde, Catherine spuse calmă:

– Noi am falsificat adevărul. Casey n-a murit într-un accident de mașină, a murit dintr-o supradoză. Nu voia să se afle, așa că l-am lăsat... l-am lăsat pe Rick să mă convingă să ascundem ceea ce s-a întâmplat.

Se străduia să-și înăbușe lacrimile, lupta împotriva descumpănirii sale. Nu știa de existența acestor fotografii și nu știuse niciodată că Rick le făcuse. Totuși, perfidia lui n-o mira deloc, păstrase probabil aceste dovezi la adăpost toți acești ani, pândind această ocazie favorabilă să se folosească de ele... și să-i distrugă viața.

– În fotografii, ea stă în picioare lângă corpul lui și ține în mână o seringă și un pachet cu praf alb, explică James Latimer. Ceea ce s-a întâmplat mi se pare evident, eu...

– Când vrea Moss banii? i-o tăie Kent pe un ton abătut.

– Poimâine! Plătiți în bancnote mici, aici în Las Vegas. Și pretinde dolari americani!

– Atunci, te poți întoarce în Victoria. Mă voi ocupa eu de asta.

– Am mai multe posibilități decât tine, replică James Latimer. Voi plăti eu. Pentru asta sunt făcuți tații!

Exista o anumită ironie în cuvintele sale. Kent se revoltă imediat.

– Am spus că mă voi ocupa eu! Ascultă, nu mai sunt un puști care a spart geamul vecinului și al cărui tată trebuie să aplaneze incidentul. Am crescut, chiar dacă refuzi s-o admiți. Sunt bărbat și-mi asum propria mea viață și propriile mele probleme.

– Pe legea mea, ai reușit până acum! Ai lăsat-o pe această fată să te farmece. Dacă o voiai, puteai s-o ai ca amantă. Nu erai obligat să te însori!

Catherine își reținu respirația văzându-l pe Kent strâgând pumnii. Când schiță un gest spre tatăl său, se așeză brusc între ei.

– Oprește-te, Kent! Nu vreau să vă bateți din cauza mea!

– Nu-l voi lăsa să vorbească în acest fel despre tine! replică el cu o voce aspră.

Se agăță de brațul său cu toată energia disperării.

– Te rog, îl imploră ea. Uită toate astea. Te rog...

El ezită, apoi își trecu brațul în jurul umerilor ei și se întoarse spre tatăl său.

– Din considerație pentru Cat și... pentru mama, voi face astfel ca și când n-ai spus nimic. Dar fie că-ți place sau nu, de acum înainte Cat este soția mea și ai face mai bine să te obișnuiești cu această idee. Acum, cred că ar trebui să telefonăm la aeroport pentru a-ți rezerva un loc la avion.

– Nu trebuie să te obosești! i-o trânti James Latimer. O să mă ocup eu însumi de asta.

Ieși trântind ușa în urma lui. După câteva minute, Catherine îndrăzni să rupă tăcerea apăsătoare ce domnea în încăpere.

– Îmi pare rău, nu...

Se întrerupse în fața chipului trist al lui Kent.

– Am putea vorbi despre asta mai târziu? spuse el. Am nevoie de timp pentru a înțelege ce mi se întâmplă.

Își masă tâmplele cu un gest obosit, apoi o privi cu un aer trist.

– Sunt dezolat, reluă el. Voi ieși puțin. Știu că n-ar trebui să te las astfel... dar acum... nu găsesc nimic de spus. Nu știu ce să cred. În orice caz, sunt sigur că n-ai nimic de-a face cu această poveste și că nu tu l-ai incitat pe Moss la acest șantaj odios. Am încredere în tine, chiar dacă nu mi-ai acordat destulă încredere pentru a-mi vorbi despre fratele tău. Pur și simplu... am nevoie de puțin timp.

Zgomotul ușii care se închise încet după el păru asurzitor în liniștea grea din încăpere. El avea nevoie de timp ca să nu rostească niște cuvinte necugetate, se gândi Catherine cu amărăciune. Luase cu ușurință decizia de a se căsători cu ea și asta îi servea de lecție. Cum să se împiedice să nu regrete că intrase în viața lui?

Orbită de lacrimi, se ghemui pe canapea și plânse pe săturate. Când criza fu depășită, se strădui să examineze situația cu calm. Kent nu-l putea lăsa pe tatăl său să plătească pentru o căsătorie nefericită, iar ea nu-l putea lăsa pe Kent să plătească pentru greșelile ei de odinioară. Trebuia să ia asupra ei rezolvarea problemei cu Rick. În emoția plecării, oricum se gândise să ia cu ea cutia cu bijuterii. O va scoate din casa de bani a hotelului și i-o va oferi lui Rick în loc de bani.

Își șterse lacrimile și se duse în camera sa pentru a se schimba. Fără îndoială, nu-i va fi foarte greu să-l găsească pe vechiul ei manager. Aparent, nu-și schimbase obiceiurile și probabil frecventa încă aceleași locuri.

* * *

Câteva ore mai târziu, se afla în fața unei uși de pe un culoar de la „Palace Cesar“ și se înarmă cu tot curajul pentru a se hotărî să ciocănească. Rick nu pierduse timpul pentru a se bucura de viitoarea avere! Barmanul de la pensiunea jalnică unde se informase despre el îi spusese că se mutase chiar de dimineață într-un domiciliu mai fastuos.

În cele din urmă ciocăni, cu vaga speranță că nu-i va răspunde nimeni; cu toate acestea, ușa se deschise aproape imediat.

– Ei bine, dar aceasta este Cat Devlin!

Rick se înclină și o invită cu un gest să intre.

– Cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite, draga mea? o întrebă el, în timp ce trecea în tăcere prin fața lui.

– Cred că ghicești, Rick, îi replică ea.

Rezemat neglijent de ușă, el făcu o figură mirată.

– Adevărat? Poate dorești să-ți revezi vechii prieteni, seara asta?

– Nu este o vizită de prietenie, știi foarte bine!

El făcu o mutră ironică și se îndreptă.

– Pe legea mea, chiar dacă este una de afaceri, ne putem instala mai confortabil. Ia loc, te rog. Voi cere să ne aducă de băut. Șampanie, presupun? Este atât de mult timp de când n-am vorbit, trebuie să sărbătorim ocazia.

Se îndreptă spre telefon, dar Catherine nu se mișcă.

– Nu vreau nimic altceva decât fotografiile și negativele, i-o aruncă ea pe un ton de gheață.

Rick ridică spre ea o privire nevinovată.

– Ce fotografii?

– O știi foarte bine, izbucni ea, pierzându-și sângele rece. Le vreau. Oh, nu te neliniști... Știu că va trebui să plătesc pentru asta. Dar le vreau și refuz ca familia Latimer să fie amestecată. Este o afacere între tine și mine.

Masca de nevinovăție dispăru, făcând loc vicleniei și calculului.

– Știi cât cer?

– O sută de mii de dolari.

– Bani gheață, îi aminti el cu un zâmbet sarcastic.

– Nu-i am, spuse atunci Catherine fără ocol. Dar am bijuteriile mele.

Scoase din poșetă cutia pe care o luase din seiful hotelului și o așeză pe masă.

– Îmi știi bijuteriile, Rick, continuă ea. Le poți avea în schimbul fotografiilor și a negativelor. Valorează dublu a ceea ce pretinzi tu.

Rick rămase o clipă gânditor, apoi întrebă:

– Într-adevăr, Cat?

– O știi bine! Te-ai plâns destul de preț când mi le-a cumpărat Casey. N-am vândut decât o sigură parură după moartea sa... smaraldele. Toate celelalte sunt aici.

Cu un aer indiferent, el se apropie de masă, puse mâna pe cutie și o deschise. Când îl văzu scoțând perlele, pipăindu-le, Catherine avu impresia că o violase. Chiar dacă refuza să le ia, se îndoia că va mai putea să le poarte din nou.

– Sunt foarte frumoase, spuse el după o clipă. Totul este foarte frumos, dar nu valorează o sută de mii de dolari.

– Îți bați joc de mine! Aceste bijuterii valorează dublu, protestă ea.

Se simțea cuprinsă de neliniște și-și stăpâni cu greu tremurul din voce. Totuși, nu trebuia să-l lase să-i ghicească temerile.

– Îmi pare rău, micuțo, nu!

Ridică din umeri cu dezinvoltură și aruncă perlele în cutia pe care o puse pe masă.

– Vreau acele fotografii, Rick, spuse Catherine printre dinți.

– Dar... le vei avea, răspunse el zâmbindu-i.

Ea îl privi, dintr-o dată atentă.

– Ce vrei să spui?

– Vei avea fotografiile și negativele când îți vei îndeplini contractul. Vreau să spun, cântând, desigur, nu ascunzându-te în Canada. Vreau să urci din nou pe scenă. În schimb, îți voi da fotografiile... peste doi ani.

Automat, Catherine scutură din cap cu un aer buimac.

– Asta este, reluă el pe un ton dur, sau înmânez fotografiile presei.

– Și dacă fac rost de bani? îngăimă ea, disperată.

– Inutil. Mi-am schimbat părerea. Credeai fără îndoială că acesta este un privilegiul al femeilor, nu-i așa? o ironiză el. Pentru tine, acesta este singurul mod de a le obține...

– Nu pot.

Rick o privi atent, apoi, în aparență fără nici o urmă de emoție, declară:

– Atunci, cred că ai face mai bine să-l previi pe nou tău soț. Îi vei putea spune că dacă îl interesează fotografiile, le va vedea în ziarele de dimineață.

– Te înșeli!

– Zău? Vezi tu, poliția ar putea să pună imediat întrebări despre moartea fratelui tău, să întrebe de exemplu de ce ai mințit sau dacă era într-adevăr mort când ai aruncat mașina de pe faleză.

– Era mot! Ești cel mai în măsură să știi! În plus, tu ai fost cel care a avut ideea acestui accident. Ai de pierdut tot atât cât mine dacă vreodată acele poze sunt publicate.

Rick făcu o grimasă de dezaprobare și scutură din cap.

– Deloc! Eu pot face rost de douăzeci de martori care vor afirma că, în acea zi, m-au văzut la masa de joc. Se pare chiar că am câștigat! În orice caz, nu mă aflam în deșert. Vinovații sunt Brian și cu tine! Da altfel, referitor la asta, voi explica faptul că el a făcut fotografiile și mi le-a încredințat foarte recent.

Ea trăia un coșmar și știa că n-avea nici o șansă să scape.

– Așadar, ce hotărăști, micuțo?

– Îmi voi îndeplini contractul, murmură ea.

– Perfect!

Îi zâmbi cu o mină triumfătiare. Când ea întinse mâna să ia cutia cu bijuterii, el o opri.

– Le poți lăsa, Cat. Poate nu valorează o sută de mii de dolari, dar ne vor permite să reîncepem. Vom avea nevoie de o orchestră, de costume de scenă, de o sală de repetiție... fără să vorbim despre publicitate. Te voi suna la hotel imediat ce totul va fi aranjat.

Se îndreptă spre ușă, deschizând-o cu un gest nepăsător:

– Noapte bună, Cat! Vise plăcute!

Capitolul 11

– Unde naiba ai fost?

Vocea furioasă a lui Kent se rostogoli asupra ei ca un val nestăpânit în momentul în care intra în apartament. Ea încremeni, incapabilă să răspundă. Era la capătul puterilor, obosită să se lupte, obosită să braveze...

– Îți dai seama că m-am chinuit aici ca un nebun, întrebându-mă ce ți s-a putut întâmpla?

Avea gulerul de la cămașă descheiat, cravata pe deasupra și era tras la față.

– Am lipsit numai o oră și la întoarcere dispărusei. Poate am greșit părăsindu-te astfel, dar trebuie să înțelegi, am avut un șoc! Nu voiam să încep o discuție despre acest subiect, situația este penibilă și n-ar fi servit la nimic să ne certăm. Am crezut că era mai bine să-mi iau timpul de a-mi reveni înainte de a vorbi despre asta.

Respira greu și părea departe de a-și fi regăsit calmul.

– Nu-mi puteam imagina un asemenea lucru! reluă el pe un ton agitat. Credeam... mai ales după confidențele dintr-o

seară... credeam că numai durerea te împiedica să vorbești despre fratele tău, despre trecutul tău. Nu m-aș fi gândit niciodată că se droga!

Catherine se întoarse, tulburată.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Sunt soțul tău! Ar fi trebuit să ai încredere în mine!

– Îmi pare rău, repetă ea cu un aer jalnic. Presupun că tatăl tău...

– Lasă-l pe tata în afară de această problemă, i-o tăie Kent. Pentru el, nu valorezi prea mult. Asta ne privește doar pe tine și pe mine... el n-are de ce să intervină. Ești soția mea, nu a lui. Ar fi trebuit să ai încredere în mine; dacă n-ai făcut-o, asta n-are nimic de-a face cu tatăl meu.

Ea tăcea, negăsind nimic de răspuns.

– În orice caz, mai spuse el, nu asta este problema. Vreau pur și simplu să știu unde ai fost!

În acea clipă, răsună soneria telefonului.

– Este fără îndoială Peter, explică el, îndreptându-se spre telefon. Aici Kent Latimer, răspunse el, apoi după o scurtă tăcere: Ascultă, Peter, voi merge drept la țină. Îți amintești de hârtia aceea prin care formulam în scris acum câteva luni că-ți dau mână liberă în afacerile mele? Vreau să te duci la mine la birou mâine dimineață înainte de deschiderea bursei. O vei găsi în seif cu portofelul meu de acțiuni. Ia-le! Îndată ce se va deschide bursa, vreau să începi să le lichidezi.

Se făcu iar tăcere, apoi exclamă:

– Peter, am nevoie de o sută de mii de dolari americani, și am nevoie de ei repede... Nu, desigur, nu am jucat... Da, știu că voi suferi o pierdere... nu mă pot explica la telefon. Fă pur și simplu ceea ce-ți cer; apoi adu-mi banii. Da, încearcă să protejezi valorile Latimer, dar dacă trebuie, vinde-le. Am nevoie de exact o sută de mii de dolari.

Catherine ascultase, uluită, apoi se strădui să facă niște semne cărora Kent nu le dădea nici o atenție. Se hotărî să intervină și-l prinse de braț cu vehemență.

– Nu, Kent! Nu poți... nu trebuie să faci asta. M-am ocupat eu de Rick. L-am văzut în această seară. Nu mai trebuie, acum, să-i dăm acești bani.

El se încruntă, privind-o, apoi exclamă imediat:

– Ești acasă, nu-i așa? Te sun imediat, se petrece ceva aici.

Închise și se întoarse spre ea.

– Despre ce vorbești? De ce nu mai avem nevoie de atâția bani?

Catherine șovăi și în cele din urmă răspunse cu o voce stânjenită:

– Am fost să-l văd pe Rick în seara asta. Voiam să încerc să obțin fotografiile.

Kent înjură încet, ridicând ochii spre cer.

– N-ar fi trebuit să te duci acolo singură! Nu se știe niciodată, ar fi putut fi periculos.

Distrat, își dădu la o parte o șuviță rebelă și adăugă:

– Așadar, ai aceste faimoase fotografii?

– Nu, mărturisi Catherine.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Am încheiat un acord, murmură ea fără să-l privească. Mi le va da când... îmi voi îndeplini contractul.

– Cum? Ți-ai pierdut mințile? Nu te poți întoarce să lucrezi cu el... desigur, numai dacă nu dorești asta...

– Nu, n-o doresc! protestă ea, este sigura soluție, atâta tot! Dacă nu accept, va publica fotografiile. I-am oferit chiar și bijuteriile mele, dar a pretins că nu este de-ajuns.

– Dar le-a păstrat?

– Da, pentru a plăti cheltuielile necesare spectacolului.

Kent mai înjură o dată și Catherine tresări.

– Ești sigură că nu dorești să lucrezi din nou cu el?

– O știi bine, șopti ea cu ochii în lacrimi.

El se apropie și o luă în brațe cu tandrețe.

– Nu plânge, Cat. Nu te vei mai întoarce acolo. Vom plăti.

– Nu înțelegi, Kent... El afirmă că, acum, nu mai vrea bani. Dorește numai să lucrez pentru el.

Cu vârful degetelor, el îi ridică bărbia și-i sărută buzele cu multă tandrețe.

– Sunt convins că va lua banii imediat ce îi vom pune la dispoziția sa. Acum, lasă-mă să-l sun din nou pe Peter pentru a pune la punct amănuntele.

Caterine scutură din cap cu disperare.

– Nu vreau să faci asta! Îți vei pierde timpul și banii. Îl cunosc pe Rick, nu-și va schimba părerea, ține să mă recupereze. Este capabil să ia banii și să nu dea fotografiile în schimb.

– Ai încredere în mine. Va ceda, vei vedea.

– Nu, nu va ceda! De altfel, asta nu este problema ta, este a mea. Casey era fratele meu și eu am greșit ascunzând adevărul, eu trebuie să plătesc acum. Refuz să te amesteci în această poveste.

Kent păli; se întoarse cu un aer jignit.

– Înțeleg, spuse el cu o voce aspră. Iartă-mă. Credeam că în calitate de soț, participam la problemele tale. Dar se pare că nu ești de acord...

Făcu o grimasă tristă și dintr-o dată se uită la ea atent, cu o privire curios de intensă.

– Chiar dacă nu suntem de acord asupra rolului unui soț, admiți că un tată are anumite responsabilități, nu-i așa? Ai uitat că ai putea fi însărcinată? Nu ne-am căsătorit în primul rând

pentru acest motiv? Pe viitor, este mai mult decât o posibilitate... N-am jucat pocher în fiecare noapte aici, de la căsătoria noastră! Îl voi suna pe Peter să facă rost de bani. Dacă apreciezi că intervin în treburile tale personale, îmi pare rău. N-o fac pentru tine, ci pentru copil, care ar putea fi în pericol dacă te încăpățânezi să-ți reiei cariera.

Catherine tresări, de parcă ar fi fost lovită.

– Înțeleg, murmură ea.

Și alergă să se refugieze în cameră, cu ochii înotând în lacrimi.

* * *

– Bătrâne, plătită astfel, pare într-adevăr o sumă impresionantă, comentă Peter hipnotizat de valiza cu bancnote.

– Este o sumă impresionantă, răspunse Kent pe un ton tăios.

Cât despre Catherine, ea evită să privească banii. Simplul fapt de a se gândi la ei îi făcea rău. Toate astea erau inutile! Dacă totuși Rick îi lua, va pretinde că-i folosește pentru montarea spectacolului, dar nu va ceda pentru atât negativele și fotografiile. Era convinsă de asta, îl cunoștea prea bine. Lui Rick îi plăcea să trăiască în lumina reflectoarelor, în urma vedetelor.

Peter și Kent discutară modalitatea de livrare a banilor și ea se strădui să nu-i audă. Kent abia dacă îi vorbise de alaltăieri și știa de la Peter că pierduse mult lichidându-și acțiunile. Asta nu făcuse decât să-i agraveze indispoziția.

Pe neașteptate, se auzi un ciocănit la ușă. Îi văzu pe cei doi bărbați schimbând o privire scurtă. Erau foarte nervoși și nu-i putea condamna deloc. N-ai în fiercare zi o asemenea sumă în mâini!

– Mă duc, spuse Kent închizând valiza. Ar fi mai bine să aștepți în camera cealaltă.

Peter acceptă și luă prețioasa valiză. Kent așteptă până ieși pentru a deschide ușa.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu o voce surprinsă.

În ușă se afla un negru uriaș, impresionant de lat în spate.

Cu toate acestea păru ciudat de copilăros când își scoase șapca cu un gest stângaci și spuse:

– Am venit s-o văd pe Cat.

Catherine ieși imediat din apatie și ridică ochii.

– Pe soția mea?

– Brian!

Cele două exclamații se auziră în același timp. Catherine sări în picioare și se grăbi spre vizitator, cu mâinile întinse. Dispăru pe jumătate într-o îmbrățișare de urs, apoi se dădu un pas înapoi și zâmbi. Vechiul luptător nu se schimbase deloc: aceeași înfățișare puțin brutală, aceeași privire de o blândețe neașteptată a ochilor negri, pe un chip cu trăsături grave. Acest colos avea o timiditate aproape bolnăvicioasă, care-l făcea în ochii altor oameni sărac cu duhul, dar Catherine, care învățase de-a lungul anilor să-l cunoască și să-l iubească, știa că juca de bunăvoie acest rol, din comoditate.

– Brian, ce plăcere să te revăd! exclamă ea.

Se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută pe obraz, ceea ce-l făcu să-i acorde lui Kent o grimasă încurcată. Acesta avea o mină în același timp stupefiată și neliniștită.

– Kent, totul este în ordine, spuse Catherine. El este Brian Collins. A lucrat pentru Casey, este un prieten. Brian, el este soțul meu, Kent Latimer.

Kent îi întinse mâna cu prudență, ca și când se temea să n-o vadă zdrobită de acea labă neagră.

Câteva minute mai târziu, se aflau toți trei așezați în holul hotelului. Catherine fusese gata să-i propună lui Peter să li se alăture, dar Kent o opri cu o privire. La urma urmei, nu-i putea reproșa că se arăta bănuitor față de vechile ei relații! Încurcăturile cu Rick îndemnau la prudență...

Brian ajunse fără întârziere la scopul vizitei sale.

– Am crezut că intenționezi să-ți reiei lucrul cu Rick, micuțo?

– Așa este, răspunse încet Catherine.

Îi aruncă o privire lui Kent și văzu că fața sa se înăspri.

– Este un tip josnic! Am venit să te sfătuiesc să stai deoparte.

– N-am de ales, Brian.

– Ce... a mai făcut acest bandit?

Ea ridică mâinile în semn de neputință, apoi îl privi pe Kent. El îl cerceta pe Brian cu un aer gânditor și exclamă pe neașteptate:

– Îi voi spune eu, Cat. Șantajează! Amenință că dezvăluie cum a murit fratele lui Cat. Poate nu știți, dar eu sunt interesat îndeaproape de politică și, dacă faptele sunt cunoscute, cariera mea riscă să fie compromisă serios. Mai întâi a pretins bani, dar acum vrea s-o recupereze pe Cat. Ori eu n-am intenția să cedez! Am făcut rost de bani. Dacă nu-i vrea, va putea dezvălui totul presei, nu-mi pasă. Va fi un scandal, dar ni-l vom asuma și ne vom bate.

În timp ce vorbea, aținti asupra Catherinei o privire care exprima ceea ce nu știuse să-i spună sau nu îndrăznise. Niciodată până atunci n-o privise astfel: ca și când era lucrul lui cel mai de preț, ca și când o iubea... Ea tremura de emoție.

– Este un bluf, Rick nu va face nici un scandal!

Vocea lui Brian întrerupse acel schimb de priviri tăcut și privilegiat. Amândoi își îndreptară din nou atenția asupra lui, dar datorită vrajei acelei simple priviri, Catherine nu se mai simțea atât de disperată.

– Nu cred că este un bluf, spuse ea cu regret.

– Ba da. Va avea numai de pierdut dacă adevărul este dezvăluit. El și cu mine am mințit în legătură cu Casey și cu drogurile.

Catherine îl privea insistent, în același timp mirată și neliniștită.

– Ce vrei să spui? Cum m-ați mințit?

– Ceea ve ți-am povestit noi era o minciună. Voiam să evităm să te duci la poliție și acesta era singurul mod pe care l-am găsit pentru a te împiedica. Îmi pare rău... Cat... Rick m-a convins să-l susțin. Cred că nu bănuia că-l vei părăsi, dar eu eram sigur c-o vei face. În caz contrar, ți-aș fi mărturisit adevărul.

– Nu sunt sigur că înțeleg bine, interveni Kent.

– Ce știți despre moareta lui Casey? îl întrebă atunci Brian.

– Știu că a murit dintr-o supradoză și că Rick și Cat au ascuns asta, făcând să se creadă că a fost vorba despre un accident de mașină.

– Eram și eu acolo. Aș fi preferat să nu fie și Cat. Când l-am găsit pe Casey... a trebuit să-i dăm o explicație și atunci i-am spus că fratele ei se droga de câteva luni. În felul acesta credeam că punem capăt întrebărilor sale și o făceam să ne ajute să ascundem adăvarata cauză a morții lui. Cat... atunci te-am mințit... Casey era nevinovat, nu era un drogat.

Catherine clătină din cap și-l privi înnebunită.

– Dar... nu înțeleg, spuse ea cu o voce schimbată. Era mort, l-am văzut... Am văzut de asemenea seringa și drogurile; cum...?

– A fost omorât, Cat.

Timp de câteva secunde interminabile, ea rămase împietrită, trasă la față, tremurând din toate încheieturile. Kent se ridică, se întoarse cu un pahar de coniac și-i ordonă să-l bea, apoi aruncă spre Brian o privire întrebătoare. Acesta acceptă și Kent se duse să mai aducă alte două pahare. După aceea se așeză lângă Catherine și-i trecu brațul în jurul umerilor ei.

Încetul cu încetul, ajutată de coniac, ea își recăpătă culoarea și ieși din apatie.

– Vreau să te explici, Brian, murmură ea.

– Este o poveste lungă... L-am întâlnit pe Rick la New York, acum cincisprezece ani; în acea vreme avea alt nume. Am lucrat pentru el. Era cămătar și-i slujeam ca agent recuperator, dacă înțelegi ce vreau să spun. După câteva luni am renunțat, nu suportam să-mi petrec timpul brutalizând niște oameni. Nu l-am mai văzut câțiva ani, până când l-am reîntâlnit la Las Vegas. Devenise Rick Moss, celebrul descoperitor de talente și managerul celor doi Devlin. Când mi-a propus să fiu garda de corp a lui Casey, mai întâi am refuzat. După New York, am stat un timp în închisoare și preferam să fiu liniștit, să nu risc să fiu amestecat în niște lucruri necinstite. Dar l-am întâlnit pe Casey, m-am împrietenit cu el și cum Rick părea de acum corect, am acceptat slujba.

El se întrerupse un moment, privind alcoolul auriu din paharul său.

– Când am descoperit activitățile lui Rick, mă atașasem de voi doi și n-am vrut să demisionez. Am crezut că pot să vă feresc de necazuri, să vă apăr... dar n-am fost capabil.

Trăsăturile sale brutale trădau mânia și dezgustul. Cum el tăcea, Kent întrebă:

– Ce făcea Moss?

– Aducea amintiri din numeroasele sale călătorii! În realitate, făcea contrabandă cu droguri: cocaină, heroină... Am descoperit totul, dar am preferat să tac. Nu prea știu cum, dar Casey a descoperit și el până la urmă. Pentru un copil care crescuse pe străzi, fratele tău era mai degrabă naiv, Cat. S-a dus la Rick și i-a spus că-l denunță.

– Vrei să spui că Rick...

– Nu, Cat! Rick nu este un asasin, dar a povestit totul tipilor pentru care lucra. Presupun că voia numai ca ei să-l sperie pe Casey. Din nefericire... el obișnuia să extragă și să păstreze pentru el o mică parte din fiecare livrare. Nu bănuia că tipii erau la curent cu asta, toți erau... Atunci le-a cășunat pe Casey, în același timp pentru a-l reduce la tăcere și a se răzbuna pe Rick, care îi escrocase.

Brian își puse paharul gol pe masă, făcând un gest să se ridice. Kent îl opri:

– Și dumneavoastră? Oare de ce n-ați spus nimic? De ce l-ați ajutat pe Rick să denatureze moartea lui Casey?

Brian oftă și-și frecă ceafa cu o mână șovăitoare.

– Dumneavoastră nu puteți înțelege... Tipii cu care tratase Rick erau periculoși. Nici viața mea, nici a lui Cat n-ar fi valorat mare lucru dacă ne duceam să mărturisim la poliție.

Se întrerupse și o privi pe Cat zâmbind.

– Dar nu te necăji, micuțo, nu scapă el ieftin din asta. Tu și Casey erați singura mea familie... Am avut grijă de ei!

– Vreți să spuneți că... exclamă Kent tulburat.

– Ei drăcie, nu! izbucni Brian. Nu așa! După șederea mea în închisoare, am descoperit că în viață există lucruri mai rele decât moartea. Să fii închis, de exemplu! Tipii care l-au omorât

pe Casey al meu sunt gata să fie prinși. N-a fost greu să găsesc alte dovezi împotriva lor, dar voiam mai întâi s-o știu pe Cat la adăpost.

Se ridică brusc.

– Ar fi mai bine să plec. Nu te nelinişti pentru Rick. Voi avea o discuţie cu el. Nu-ţi va mai face necazuri.

Kent se ridică la rândul său şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile călduros.

– Sunt fericit că v-am întâlnit, spuse Brian. M-am gândit mult la Cat în timpul acestor ani. E bine să ştiu că are pe viitor pe cineva care să vegheze asupra ei.

Se întoarse spre tânăra femeie cu ochii blânzi şi negri umbriţi de tristeţe.

– Îmi pare rău, micuţo, că te-am minţit, dar am crezut că fac bine. Mă ierţi?

Catherine îi zâmbi şi ochii îi înotau în lacrimi.

– Desigur, înţeleg... murmură ea.

Se apropie şi se strânse o clipă lângă el. Când îi dădu drumul, el îi aruncă lui Kent o privire încărcată de emoţie.

– Să vegheaţi atent asupra ei!

Apoi plecă în grabă. Cat şi Kent se întoarseră în apartamentul lor, tăcuţi şi dezorientaţi de ceea ce tocmai aflaseră. Cat se instală pe canapea fără să spună un cuvânt, pradă unei profunde confuzii. Nu mai ştia ce să creadă... Era în acelaşi timp fericită să-l vadă până la urmă pe Casey disculpat şi teribil de nefericită că-l judecase greşit. El n-o trădase... Ea era cea care-l trădase crezându-l vinovat...

Încet, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, fără să-şi dea seama. Cinci ani! Timp de cinci ani, îl condamnase pe nedrept, îi purtase pică... Dacă cel puţin nu i-ar fi crezut pe Brian şi pe Rick!

Kent o luă pe după umeri și o trase spre el cu blândețe. Ea își puse capul pe pieptul lui, plânsul i se înteți, de parcă brusc, în ea se rupsese un baraj. Era scuturată de suspine și Kent îi mângâia părul, murmurându-i cuvinte liniștitoare pentru a încerca s-o calmeze.

– Haide, Cat, ajunge, spuse el în cele din urmă cu o voce răgușită.

Ea scutură din cap cu un gest de revoltă.

– N-ar fi trebuit să-i cred niciodată, bâigui ea. Îl iubeam pe Casey, ar fi trebuit să știu că mințeau!

– Cat... Ascultă-mă! Trebuia să-i crezi, ai auzit ce a spus Brian. Casey n-ar fi vrut să te pună în pericol și pentru protejarea ta, trebuia să-i crezi. Te-ai chinuit timp de cinci ani cu ideea că se droga, nu te voi lăsa acum să continui sub pretextul că era nevinovat.

– Presupun că ai dreptate, răspunse ea, înăbușindu-și un nou val de suspine. Îmi pare rău vă ai trecut prin toate astea, știam cât este de importantă cariera pentru tine... Credeam... că va rămâne un secret că... dacă nu vorbeam despre Casey... nimeni n-ar fi aflat nimic. Am stricat totul... Mă vei ierta?

Kent o îndepărtă ușor și o privi cu o expresie ciudată.

– Să te iert? Dacă cineva trebuie să fie iertat, acela sunt eu. Ce durere ți-am cauzat în numele carierei mele blestemate! În seara în care ai plâns în brațele mele, am încercat pe neașteptate un sentiment care îmi era necunoscut. Mi-a fost teamă și de aceea am plecat în China. După aceea, când am făcut dragoste, am fost fericit, Cat, fericit la gândul că ai putea avea un copil. Asta îmi dădea o scuză să te păstrez! După vizita tatălui meu, după acuzațiile sale, am reflectat și am înțeles ceea ce te-am făcut să înduri. Am vrut să te folosesc pentru

cariera mea, te-am impus tatălui meu cu scopul de a-mi afirma independența, te-am obligat să ieși cu mine, fără să mă gândesc cât te costa asta. Dacă am plecat în acea seară, era pentru că îmi era rușine. La întoarcere, eram hotărât să mă reabilitez, să te apăr de Moss, dar...

– Dar acceptasem deja să lucrez din nou cu el, i-o tăie Cat pe un ton istovit.

– Nu te-aș fi lăsat să faci asta, știind ce simți față de el. Chiar fără intervenția lui Brian, n-aș fi permis niciodată.

– Dar dacă Rick publica acele fotografii, povestea toate aceste minciuni... ziarele ar fi făcut vâlvă și planurile, ambițiie tale...

– Asta ar fi fost fără împortanță, i-o tăie el. Așadar, nu înțelegi? Te iubesc! Mi-a trebuit mult timp pentru a admite, dar te iubesc! Cat, în seara în care tata a venit aici, am înțeles până la urmă că obligația de a urca din nou pe scenă, te-ar fi făcut nefericită și nu faci nefericit pe cineva pe care-l iubești. În realitate, nu cariera mea era cea pe care voiam s-o apăr, ci pe a ta. Când am pretins că-mi fac griji pentru copil, nu căutam decât să te oblig să mă lași să te ajut.

– Și eu de asemenea, încercam să te protejez! Te iubesc atât de mult! Nu voiam să te amestec în această poveste murdară. Și apoi, tatăl tău...

– Încetează să te mai necăjești în legătură cu tata! spuse Kent pe un ton fără replică.

Se aplecă, o sărută ușor pe gură, apoi murmură:

– Este pentru prima dată când îmi spui că... mă iubești. Oare este adevărat?

Catherine îi zâmbi cu fața radiind de bucurie.

– În acest caz, reluă el, nu trebuie să ne necăjim, indiferent ce ar fi. Atâta timp cât ne iubim...

Schimbară un lung sărut pasionat. Când în cele din urmă ea se îndepărtă, cu buzele umflate și obrajii roșii, el o luă de mână și o antrenă spre cameră.

Deschizând ușa, se opriră în loc amândoi, stupefiați. Peter Castle, întins pe pat, cu brațele încrucișate în spatele capului, contempla tavanul cu un zâmbet încântat. O mulțime de bancnote erau împrăștiate în jurul lui.

Kent tuși ostentativ. Imediat, Peter sări din pat, făcând să zboare bancnotele.

– Oh! exclamă el roșind, am uitat de voi doi!

– Oare ce naiba faci? întrebă Kent.

– Ei bine... înțelegeți... Ați lipsit mult timp și... vreau să spun... mă plictiseam și atunci mi-a venit brusc această idee nebunească de...

Vocea i se pierdu brusc, în timp ce aruncă bancnotelor o privire în care era un vag regret.

– Credeam că voi aranja totul până la întoarcerea voastră, adăugă el stânjenit.

Kent lăsă să-i scape un zgomot ușor înăbușit, dar își păstră mina severă.

– Îți dai seama că este vorba despre o sută de mii de dolari? exclamă el.

– Știu, fără îndoială asta m-a împins în ispită. N-am văzut niciodată atâția bani la un loc! Ascultă, voi aduna tot și-i voi număra pentru a mă asigura că sunt toți.

Kent își stăpâni o grimasă, își drese glasul și spuse:

– Nu-ți da această osteneală; Cat și cu mine luăm asta asupra noastră. Am altă misiune pentru tine. Vreau să te duci la Moss înainte să părăsească orașul și să recuperezi bijuteriile lui Cat.

Peter afișă un aer surprins. Se pregătea să protesteze, dar Kent se mulțumi să adauge:

– N-ar trebui să ai nici o problemă pentru a-l convinge să le dea înapoi. Spune-i numai că ești un prieten al lui Brian Collins. Și acum, ce-ar fi să ieși de aici?

Fără îndoială, Peter murea de dorința de a pune niște întrebări, dar în fața chipului ferm al prietenului său, se stăpâni. Imediat ce ușa se închise în urma lui, Catherine lăsă în sfârșit să explodeze râsul care amenința s-o sufoce. Kent se prăpădea de râs la rândul lui.

Când în cele un urmă se liniștiră, se priviră și o licărire malițioasă juca în ochii lui Kent. Se uită atent la Catherine, apoi la bancnotele împrăștiate pe pat.

– Ai avut vreodată o idee atât de nebunească, draga mea? șopti el cu o voce drăgăstoasă.

Și fără să-i dea timp să răspundă, o ridică în brațe.

Sfârșit